

**EDITORIAL
ALBAMARC**

Procediments inconclusos

Editorial Albamarç | Llorenç Barraca

I

En contra dels vaticinis de l'àvia, l'alcalde de la ciutat encara no es deia Mohammed. Es deia Jordi. Jordi Li concretament.

En Jordi Li és el principal accionista de gairebé tots els locals de restauració i oci de la ciutat i els seus negocis, sota diferents noms comercials i empreses diverses, s'estenen per tots els nuclis urbans de la Vegueria. Fleques i granges "L'obrador", Bars Li, Centre de Relax Sol Ixent. Restaurants com "La Forquilla", "El Nou celler", les sales de festes "Quartsdequinze"... Totes elles són marques fàcilment identificables entre el paisatge de la comarca i el seu denominador comú és que, en més o menys grau, formen part de l'entrellat empresarial d'en Jordi.

De tots aquests, l'Alcalde en conserva la total titularitat de dos, i diàriament en un moment o altre procura acostar-s'hi. L'un és el Bar Li-1, antic Bar "El Cobert", situat al bell mig de la ciutat. És un bar petit, amb poc negoci, i que regenta la seva germana Maria. L'antic bar "El Cobert" va ser traspassat als seus avis l'any 2007 i el batlle el considera com l'embrió llunyà del seu petit imperi.

L'altra nineta dels ulls d'en Jordi és el "Centre de Relax Sol Ixent". Segons m'han explicat persones ben informades, quan en Li començava en el món empresarial, algunes de les activitats que avui es realitzen en els centres de relax, gaudien d'un règim de semi il·legalitat. Amb la Llei 2/2043 de liberalització i racionalització d'activitats econòmiques, en

Jordi Li, com tants altres empresaris, es va desfer de la incòmoda posició que provoca la manca de regulació i el seu negoci va quedar en una situació de privilegi en el mercat. Va ser aleshores quan el jove Li inicià la seva meteòrica carrera com a empresari d'èxit.

L'alcalde i dos tinent d'alcalde, en Berto Càmara, tinent d'alcalde per a la seguretat i protecció civil, i en Ruben Hussein, tinent d'alcalde d'afers generals i comunitaris, formen l'estament polític de l'ajuntament que té com a funcionaris el Delegat Local de la Generalitat i Interventor de Comptes, en Fedi Cisa, el Jurista Pep Mercat, i la Cap de Seguretat Mar Ibra. Altres ajuntaments disposen de més funcionaris però, en paraules d'en Li, només suposa una despesa innecessària, per la qual cosa el Consistori tan sols té el personal mínim que marca la Llei Reguladora de la Funció Local per a municipis de més de 40.000 habitants.

Gran orador, persona educada i propera, en Li. És alcalde des de fa més de vint anys, concretament cinc legislatures. Fa un mes va començar el seu sisè mandat amb els vots majoritaris de quatre dels cinc barris/districtes de la ciutat.

Solament els seus trets físics, al marge del seu cognom, delaten certa ascendència oriental però en el seu tracte es percep una refinada educació mediterrània.

Grau en dret i econòmiques i Màster en economia d'empresa, parla diversos idiomes, entre ells, uns perfectes català i castellà, així com l'anglès, l'àrab i l'alemany. Del

mandarí, idioma dels seus avantpassats per part de pare, tan sols sap pronunciar algunes de les paraules que els seus avis li ensenyaren de petit, el sentit de les quals dubto molt que sàpiga exactament.

El pare d'en Li tenia una curiosa teoria que no es cansava de repetir:

-Mira Jordi -deia- quan facis negocis refia't de la paraula dels orientals. Però no n'hi ha prou per guanyar-te la vida i, a més, són molt garrepes, tan sols pensen en guanyar diners i no en gastar-los. Aquells que gasten de debò són els europeus.

Tanmateix, si has de demanar un préstec vés a un xinès, si necessites protecció vés a un xinès, però per vendre, has de vendre a la gent d'aquí. Has de ser com ells, has de pensar com ells i has de parlar com ells, saber mentir com ells i, fins i tot, t'has de fer dir com ells. Per això t'hem anomenat Jordi. Sempre he actuat així i prou bé que ens ha anat; ara tenim un bon restaurant i gràcies a això et podrem donar estudis i tu ens podràs garantir una vellesa tranquil·la.

I predicava amb l'exemple. En contra de la voluntat familiar va començar a festejar amb una noia autòctona, la Remei Pinós. Al cap d'un any vivien junts. S'oblidà de l'idioma matern i va dedicar tota la vida a estudiar cuina mediterrània amb l'únic objectiu d'obrir un restaurant especialitzat en plats elaborats amb productes de la terra i

de temporada, el qual va tenir un considerable èxit entre la població nativa. Els inevitables contactes amb la comunitat xinesa es realitzaven, sempre, al marge de l'estructura familiar.

En Jordi va estudiar primària a les escoles cristianes. Pel seu caràcter obert i els seus dots innats de lideratge, de seguida es va fer amic dels nens de les famílies del poble "de tota la vida".

Després de classe, cap al logopeda. El seu pare el va fer anar al logopeda fins als setze anys amb l'obsessió que el fill perfeccionés la fonètica del llenguatge de la terra d'acollida. Malgrat el seu perfecte català, el pare Li mai va poder pronunciar la "r" de manera correcta.

Extraescolars d'anglès, reforç, atletisme, futbol... tot era poc per al vell Li, de tal manera que la gent de la ciutat que no els coneixia estava convençuda que aquell noi alt i estudiós era fill de catalans de soca-rel i que els trets facials, que podrien delatar els seus orígens, es devien a què, com tants d'altres, de cognom Villalba, Garcia, Pons..., fou adoptat. L'adopció de nens orientals i llatinoamericans per famílies catalanes va ser un fet força comú durant el primer quart de segle. Per norma general, els pares adoptants tenien cert poder adquisitiu ja que els tràmits per adopció eren costosos i la burocràcia imperant en aquells temps feia que, al marge de l'import a pagar en concepte de taxes i impostos, s'afegissin les despeses d'empreses especialitzades en aquests tràmits i uns quants viatges cap al país d'origen de

l'infant, amb un preu molt superior al d'avui en dia. Així mateix, per als que sí coneixien els seus orígens, la fama del restaurant i l'atenció que el pare d'en Jordi dispensava als progenitors dels amics, feien que fos acceptat sense fissures entre els benestants de la ciutat.

Als divuit anys, i a la universitat, va conèixer en Josep Mercat, fill de l'Isidre Mercat, senyor de Barcelona, advocat, membre del consell d'administració de diverses empreses de serveis, vinculat a la Cambra de Comerç i propietari d'un seient de tribuna al Nou Camp recent remodelat.

A la facultat de Dret, en Jordi va aprendre com vorejar els límits de la llei sense traspasar-la. La resta del temps l'emprava en esquiar als Alps Suïssos, caps de setmana a Londres, hores al gimnàs i festes, moltes festes, sempre amb en Pep Mercat com a acompanyant. El pare d'en Li costejava, amb esforços, la vida d'estudiant "pijo" del seu fill. De fet l'animava a anar de festa i conèixer nova gent. Li costava una fortuna però, en la seva manera de pensar, veia més clar el futur del seu fill aconseguint sòlides relacions que no pas amb la formació acadèmica.

Així, l'actual alcalde es va graduar en dret amb notes discretes però amb molts amics coneguts i saludats que coincidirien per bé o per mal en diverses etapes de la vida.

L'altra cara de la moneda era la Maria, la seva germana. Els ulls petits, pòmuls generosos i una gran boca, dos incisius de la qual sobresortien per damunt del llavi inferior, fent que

a la Maria no se la pogués considerar una noia maca en el sentit occidental de la bellesa.

A l'escola, pel seu caràcter tímid i poc sociable, no va fer gaires amics. Per a la Maria sempre va ser una petita tortura anar a l'estudi. Si bé no era objecte de "mobing" pròpiament dit, doncs els altres companys, per respecte o potser per por cap al seu germà, controlaven les bromes que periòdicament feien a la noia, fins al punt d'allò convencionalment admissible; la veritat era que l'ambient de l'escola lassaliana era, com a mínim, hostil cap a la seva persona.

La falta de resultats acadèmics, juntament amb el poc temps que disposaven els pares per fer una vida familiar convencional, amb l'obertura del restaurant, va donar peu a què, un cop finalitzats els estudis obligatoris, la Maria anés a ajudar als seus avis servint i netejant taules al "Bar el Cobert".

En certa manera en Jordi Li se sentia responsable de la sort de la seva germana i, potser per això, quaranta anys després seguia mantenint obert l'antic local que la Maria es negava a reformar; li pagava un salari superior a la tasca desenvolupada, dinaven junts setmanalment i de tant en tant li enviava un massatgista del "Centre de Relax" per tal que, després d'un massatge relaxant, gaudís d'una mica de plaer.

Una sèrie de fets històrics van marcar la vida dels europeus i consegüentment la dels Li.

En temps de la crisi financera de les primeres dècades del segle, els bancs, davant de l'augment de l'índex de morositat, es van veure obligats a renegociar els moltíssims préstecs hipotecaris que tenien subscrits. Aquesta negociació, en la majoria de casos, suposava l'augment del període de retorn que podia arribar fins a setanta anys a canvi d'una reducció de la quota mensual. Aquells que no podien ser negociats, bé perquè el valor del deute sobrepassava amb escreix el valor de la garantia o perquè, aplicant les corresponents fórmules financeres, es demostrava del tot inviable que el prestatari tingués opcions raonables de retornar les quotes pactades, senzillament s'embargaven. En poc temps les entitats financeres disposaven d'un important estoc immobiliari que, progressivament, treien al mercat en forma de venda o de lloguer. Així, doncs, aquestes empreses van centrar els seus esforços a recuperar capital, dedicant bona part de la seva activitat a la venda i lloguer d'habitatge, procurant sempre no saturar el mercat per tal que la llei de l'oferta i la demanda no devalués el patrimoni.

Una altra activitat considerada com a segura pels economistes d'aquest període era la inversió en companyies de subministrament energètic i telecomunicacions. A tothom li calia disposar de llum, gas, benzina i internet. D'aquesta manera les financeres es van convertir en propietàries de la majoria de subministradores.

El finançament a les empreses davant de la inoperància, en

aquest sentit, dels operadors tradicionals fou assumit directament pels bancs centrals i, on aquests no arribaven, per petits prestadors amb uns interessos molt per sobre dels raonables. També van ser els bancs centrals els que van assumir les pèrdues dels paquets de valors que circulaven entre els diversos bancs.

Encara amb l'economia afeblida, l'augment progressiu dels costos d'extracció del petroli, principal font energètica de l'època, va fer trontollar la recent instaurada economia global. El transport es va encarir i, consegüentment, els productes de primera necessitat. Els constants conflictes a l'Orient Mitjà i els atacs de grups integristes a les plantes extractores del carburant no van fer més que agreujar el problema.

Els països europeus, que sostenien bona part de la seva riquesa en el sector serveis, no estaven preparats per passar, de manera immediata, a una situació d'autosuficiència. La majoria de famílies, endeutades amb el sistema de per vida, es van veure obligades a optar entre seguir abonant la mensualitat dels préstecs o arriscar-se a perdre l'habitatge, però, disposar d'un plat a taula. Lògicament, l'opció majoritària va ser la darrera. Els preus de l'habitatge van baixar fins a la meitat del seu valor inicial i en qüestió d'un parell d'anys la majoria d'entitats financeres van fer fallida. Famílies senceres van perdre l'habitatge, els estalvis i els seus plans de pensions.

La caiguda en picat dels valors borsaris va ser la

conseqüència immediata als principals parquets mundials. Les botigues de les ciutats van tancar, o per falta de clients o per falta d'estocs que oferir.

La distribució alimentària va quedar a mans de tres o quatre grans superfícies, totes elles de capital americà i xinès, les quals, mitjançant un conveni no escrit, pactaven els preus de venda al públic sense que el Tribunal Europeu de Garantia de la Competència gosés posar cap impediment. Els nord-americans podien garantir el subministrament gràcies a les seves pròpies reserves de petroli i al control que exercien a Amèrica del Sud; els xinesos, subministrant tecnologia als països àrabs.

L'euro es va devaluar en relació al dòlar i al iuan per primer cop a la història i, degut a la falta d'ingressos via impostos, el Parlament Europeu va aprovar la supressió de la sanitat universal i l'educació obligatòria instaurant la fórmula del copagament a les escoles i centres sanitaris públics.

Com a totes les crisis, des que el món és món, els primers en rebre les conseqüències foren els més desafavorits. Un deu per cent de la població no podia fer front, no tan sols a les despeses d'escolarització ni sanitàries, sinó, fins i tot, als serveis bàsics com llum i aigua. Un altre deu per cent no disposava ni tan sols de llar on viure.

Les ciutats, amb el tancament progressiu del comerç, les restriccions a l'enllumenat urbà, les persones sense llar vagant pels carrers intentant conquerir una mica de menjar i

un espai per passar la nit, es van anar convertint en espais especialment perillosos per a la integritat del ciutadà, sobretot entrada la nit.

Els segrestos-exprés, pràcticament desconeguts a Europa fins al moment, van començar a produir-se amb certa regularitat. Els homicidis es van quadruplicar en cinc anys i els atracaments a punta de pistola van deixar de ser notícia. Les bandes juvenils ocuparen els carrers seguint uns rictus secrets de sang i violència.

Especialment violent fou l'any 2038, quan a Barcelona es van compatibilitzar més de dos mil homicidis, nou-cents segrestos, centenars de baralles al carrer i un nombre indeterminat de robatoris, furts i violacions. Els carrers eren plens de sense-sostre i la inseguretat es palpava a l'ambient.

Els estats i governs van destinar els pocs recursos de què disposaven a les urgències del moment, principalment, a garantir una mínima seguretat, serveis socials bàsics i, sobretot, a facilitar la producció de productes alimentaris a qui els pogués adquirir, així com a la recerca de recursos energètics alternatius que pal·liessin la situació.

Amb aquest estat de descontentament general van sorgir noves propostes polítiques, entre elles el Moviment Ciutadà per a Europa, que va guanyar les eleccions al Parlament Europeu, pràcticament, amb una única proposta en el seu programari electoral: *la revocació de l'estatus de ciutadà*

europèu a tots aquells nousvinguts fins a la segona generació. Aquesta mesura significava, a la pràctica, l'expulsió de territori europeu de totes aquelles persones amb antecedents delictius nascudes a altres continents, així com els seus fills. També, automàticament, més de vint milions de persones perdrien el seu dret a vot i a gaudir dels pocs avantatges socials que encara es conservaven a la vella Europa.

La prudent filosofia del pare d'en Jordi i el fet de disposar d'un hortet en propietat destinat en un inici a abastir de productes propis el negoci familiar, van mantenir els Li en aquells temps difícils. És evident que el restaurant va tancar provisionalment per falta de clients que no podien assumir despeses sumptuàries però amb la venda directa de productes de l'hort per al consum de la llar varen poder generar uns ingressos periòdics i mantenir un rebost més que acceptable.

La pèrdua d'estatus social genera enveja i aquesta provoca ressentiments. Els Hernández, família de constructors vinguda a menys, van denunciar el vell Li al·legant que el consum d'un producte en mal estat comprat a l'antic restaurant reformat en botiga de queviures va provocar la malaltia del patriarca dels Hernández i conseqüentment la

ruïna de l'empresa constructora.

Era popularment conegut que la fallida de l'empresa constructora va ser provocada per les pèssimes inversions realitzades en pisos i locals esperant la inevitable recuperació del sector immobiliari i no pas per la malaltia d'en Ricard Hernández, el qual feia temps que ja no s'ocupava del negoci. Els Hernández però, no van saber assimilar la pèrdua dels seus béns i pretenien treure un bon pessic denunciant els Li a qui, per altra banda, i pel fet de ser originaris de la Xina, consideraven com uns dels responsables de la situació.

En els primers moments la família Li no va tenir coneixement de la denúncia dels Hernández. El pare d'en Li, com a bon patriarca i garant de l'estabilitat familiar, va recollir la diligència d'admissió de la demanda al seu correu i no en va dir res a ningú. Només les freqüents entrades i sortides de la botiga familiar podrien despertar alguna sospita en un home a qui li costava delegar els més mínims detalls del seu negoci.

El principal problema però, raïa en què la venda d'alimentació en mal estat era considerada un delictes contra la salut pública i, com que el pare Li va venir a Catalunya amb deu anys, una sentència condemnatòria podria suposar la seva immediata expulsió.

La gravetat de la situació va ser ràpidament percebuda per en Jordi quan el seu pare, un xafogós dia d'agost, li va dir

que després de dinar voldria parlar amb ell sobre el negoci al petit despatx de l'antic restaurant.

El fet que, per primera vegada, el pare d'en Jordi el cités amb la finalitat de parlar de la marxa de la botiga ja era, per sí, símptoma que alguna cosa no anava prou bé, doncs la poca intervenció del fill en les finances familiars s'havia limitat, fins a la data, en petites consultes de caràcter jurídic, sempre en ambients informals, que posteriorment en Li pare s'encarregava de confirmar al bufet de l'advocat familiar. No obstant, allò que va delatar de debò la seriositat del problema fou el posat entre pensatiu i absent del Xef que en Jordi va detectar en el moment de rebre el document.

-Mira-t'ho. Què en penses? -Va dir el pare de l'actual alcalde, agafant la diligència de la denúncia de la impressora i deixant-la sobre la taula.

En Jordi Li va seure i després de fer una lectura detallada del document exclamà:

-Això és una autèntica bajanada! Tothom sap què els passa als Hernández: que el fill de puta d'en Jacob és un autèntic inepte. Ho has consultat amb algú?

En Jacob era el fill petit dels Hernández i el gerent de Construccions Hernández S.A. des que en Ricard Hernández va emmalaltir i el fill gran, en Joan, es va desvincular del negoci per desavinences familiars.

-He fet diverses consultes -va contestar el pare d'en Li.

En Pere Farré com a advocat de la família ha treballat de valent en el cas i un cop tingué accés a les diligències prèvies ha esbrinat que els Hernández disposen d'un certificat mèdic on indica que l'inici de la malaltia d'en Ricard fou a causa d'una infecció alimentària. Aporten una factura de la compra d'aviram un dia abans que es manifestessin els primers símptomes de la malaltia.

Quant al fet que cap altre membre de la família Hernández hagués patit símptomes d'intoxicació, el pretenen provar amb dos testimonis que acreditaran que l'única persona que menjava aviram de manera habitual era el propi Ricard Hernández.

Tanmateix, he contactat amb altres advocats especialitzats en estrangeria i recomanats per amics meus. Tots tenen molta feina doncs les expulsions estan a l'ordre del dia. Un cop he pogut parlar amb ells, aportant tota la documentació, coincidien en termes generals amb l'opinió d'en Farré.

Era de domini públic que amb l'adquisició de noves competències executives en matèria d'immigració per part de la Generalitat de Catalunya, aquestes lleis s'aplicaven de manera implacable. I per acabar-ho d'adobar, el Jutjat d'Instrucció número cinc de Mataró va ser l'encarregat d'instruir el cas. Aquest jutjat era molt conegut per aplicar, amb la màxima severitat, la nova Directiva Europea a les darreres sentències.

-No sé com acabarà tot això però, segons com vagi, t'hauràs de fer càrrec del negoci i de la família. Fins ara he anat trampejant el problema però és possible que aquest afer em tregui moltes hores de feina i algú l'haurà de fer -sentencià en Li pare.

El Xef, així era conegut el pare d'en Jordi en ambients íntims, era poc procliu a compartir informació. Com a bon empresari individual, i persona educada en la tradició, volia disposar del control total del negoci, de la família i de la seva vida. En Jordi sabia que, abans d'explicar-li el cas, el seu pare havia esgotat totes les possibilitats per arranjar el problema, des de consultar segones i terceres opinions jurídiques, fins a intentar posar-se en contacte amb els denunciants per trobar vies de solució. Fins i tot era possible que hagués buscat la mediació de la comunitat xinesa, prou poderosa per convèncer qualsevol persona de desistir de les seves intencions.

Els ulls d'en Jordi van repassar de dalt a baix la diligència judicial buscant la data de la vista oral.

-Falten escassament dues setmanes per al judici, com l'heu preparat?

-No cal amoïnar-se -va contestar el pare d'en Jordi sense aixecar la vista dels documents que reposaven sobre la taula del despatx. En Farré disposa de tota la documentació sanitària de la botiga, tota està en regla. Les revisions veterinàries, la cèdula anual de revisió

sanitària... Tot! La setmana passada vaig encarregar al laboratori del Dr. Bornier una nova anàlisi de tots els aliments que posem a la venda. Tot correcte. Abans de seguir va respirar profundament – Fins i tot tenim una llista d'establiments il·legals i un possible testimoni que podria confirmar haver vist els Hernández comprar pollastres a la masia d'en Cisquet. Això últim, però, està una mica més complicat.

-Tal i com m'ho expliques t'haurien d'absoldre de manera immediata -va reflexionar en Jordi adoptant la postura de persona instruïda en dret i procediments judicials.

-En Farré opina que, més que un problema jurídic, estem davant d'un problema polític. Cal culpar a algú de la situació i cada estranger expulsat són vots. No ho tindrem fàcil, la fiscalia anirà per nosaltres, per la qual cosa l'estratègia de l'advocat és simplement guanyar temps.

A l'acte de la vista oral, en Farré presentarà la documentació i, en base a aquesta, demanarà un nou informe forense. Amb això guanyarem un parell de mesos. Mentrestant hem de convèncer diversos testimonis que vinguin a declarar, antics clients del restaurant i actuals clients nostres, i sembrar el dubte davant del jutge. Per últim, sempre tenim l'opció del recurs. Amb un recurs guanyarem uns tres anys. Esperem que en aquest temps la situació ja s'hagi estabilitzat i, en el pitjor dels casos, quedi en una falta

administrativa.

El Xef feia una exposició repetint gairebé fil per randa les explicacions d'un advocat. Les darreres paraules que va pronunciar però, ressonaven a la ment d'en Jordi: "*En el pitjor dels casos que quedi en una falta administrativa*". El Xef, acceptant com a mal menor una mesura que demostrava culpabilitat! Anys enrere hauria fet fora del seu local a empentes qualsevol persona que hagués gosat qüestionar, mínimament, la qualitat dels seus productes. O la situació era molt més greu del que havia avaluat en primera instància o el pare anava perdent facultats.

Sense gaire convenciment, en Jordi va dir amb un fil de veu gairebé imperceptible: "Puc fer alguna cosa?"

-De moment res -va respondre el Xef-. Tot està més o menys controlat. Solament volia que sabessis de la situació i, sobretot, ni una paraula a la mare ni a la Maria. En Farré diu que cal anar prenent decisions sobre la marxa. Tot allò que es podia fer ja està fet. Avui ja hi ha algú parlant amb els possibles testimonis, segur que en trobarem un parell o tres. Recorda, ni una paraula a ningú; al marge d'en Farré, tan sols ho sabem tu i jo. Si s'escampa afectarà el negoci. En Farré és de plena confiança, ja ho saps, el coneixem de fa molts anys, i si ell diu que anirà bé, anirà bé. Per la resta no et preocupis, ja et mantindré informat-

Sense donar temps a res més, el pare d'en Jordi es va

aixecar de la butaca donant el diàleg per finalitzat.

Aquella nit, estirat al llit, en Jordi anava reproduint mentalment la conversa amb el seu pare i, estranyament, cada cop que tornava a començar a recordar, les paraules del Xef adquirien un altre sentit.

-Ho tenim fotut... / En Farré m'ha dit que, fem el que fem, no ens donaran la raó. / Serà un judici curt... no ens acceptaran cap prova. / El més probable és que m'expulsin d'Europa aviat... / En Farré no em dóna cap confiança, no farà res, sap que és un cas perdut i no posarà en risc el seu prestigi... / No vindrà cap testimoni i els Hernández se sortiran amb la seva. / Jo ja ho he provat tot, no sé què fer, no vull morir. / Jordi, ajuda'm si us plau!

Alhora, li venien a la memòria l'assignatura de dret internacional i les classes magistrals del Dr. Vidal a la Universitat de Barcelona.

El tràmit d'expulsió era, i encara és, relativament senzill. Tot comença amb el judici i la declaració de culpabilitat d'un delicte. La incompareixença del demandat suposa automàticament l'aplicació de la "fictia confessio" i, conseqüentment, la gairebé segura declaració de culpabilitat. Un cop la sentència és ferma se cita l'encausat a què comparegui davant el jutjat en un termini de deu dies, amb la finalitat de requisar i invalidar la documentació que acredita la seva residència a Europa. En cas

d'incompareixença, el jutge dicta diligència de recerca i captura; automàticament, s'extreuen totes les dades del condemnat de la base de residents i s'activa la situació de recerca, amb la qual cosa, el fet de trobar el condemnat és qüestió de dies ja que és localitzable en qualsevol dels actes de la vida on calgui identificació: treure diners, efectuar pagaments, utilitzar els serveis sanitaris, comprar o, fins i tot, passar per qualsevol dels controls lectors dels xips personals que estan estratègicament col·locats a les ciutats. A partir d'aquí s'inicia el tràmit d'expulsió. Si el país d'origen té conveni en matèria d'immigració amb la Unió Europea es complirà la pena íntegra en el país d'origen del condemnat. Si al contrari, el cas més freqüent, el país d'origen no té conveni amb la Unió Europea, es traslladarà el condemnat sense cap mena de documentació i pels mitjans que es cregui convenient fins al seu país, o bé fins a territori interfronterer, quan el país limítrof permeti l'accés a les tropes de l'exèrcit europeu mitjançant els tractats de bilateralitat.

Si es desconeix la nacionalitat o la procedència exacta del condemnat, es deduirà o bé per les pròpies manifestacions del subjecte o per qualsevol indici que permeti desxifrar al jutge, l'origen del delinqüent, com l'idioma familiar, els trets facials, l'examen d'ADN...

En la majoria dels casos els països d'origen no tenien conveni amb la Unió Europea, ni tampoc els limítrofs, per la qual cosa el procediment més comú era, i és, sobrevolar el

territori amb un avió o helicòpter militar i deixar-los en un lloc deshabitat, totalment indocumentats, amb provisions i aigua per sobreviure una setmana, una brúixola i un plànol.

En Jordi repassava mentalment la llista de països amb conveni d'immigració que, tot sovint, repetia en Vidal: *"Els que conformen el Magreb, amb excepció de Líbia, Egipte, Emirats Àrabs, Israel, Mèxic, Cuba, Argentina, Equador, Japó, Filipines, els de l'antiga "Commonwealth", Estats Units...* Fins aquí s'acabava la memòria i tornava a repassar la llista amb l'esperança que amb un cop d'inspiració aparegués la Xina a la llista d'en Vidal.

Eren les sis del matí quan en Jordi es va adormir. A les vuit, com cada dia, sonava el despertador. També, com cada dia, es va posar el vestit de bany i el xandall, agafà la tovallola i va enfilar camí cap a mar.

A les vuit les autoritats desallotjaven la platja dels sense-sostre que habitualment feien nit a la sorra del litoral maresmenc i a quarts de nou era bona hora per córrer una mica resseguint el passeig marítim i per banyar-se a continuació a les aigües de la Mediterrània, sempre abans que vinguessin els habituals banyistes d'estiu.

Després de fer unes braçades es va estirar a la sorra i de manera gairebé automàtica va agafar el telèfon portàtil amb l'absurda esperança que, per art de màgia, aquest aparell li proporcionés alguna pista sobre quin paper havia d'adoptar davant la nova situació creada arran de la denúncia al seu

pare.

Voltant amunt i avall mecànicament per l'agenda del mòbil es va aturar instintivament en la fotografia d'en Pep Mercat. Per què no trucar-lo? Feia dos anys i escaig que no mantenien contacte, però havien tingut prou amistat i recíproques confessions de joventut com per ara, com a mínim, poder buidar el pap.

Potser en Pep exerciria d'advocat en el bufet familiar i li podria donar algun consell. Potser li ho podria preguntar al seu pare, l'Isidre Mercat, o a algun dels prestigiosos advocats del despatx jurídic "Portal, Mercat i Ramírez S.L." O potser senzillament li recriminaria la baralla que van tenir el dia de la graduació i se'l trauria de sobre de manera educada. Potser encara no li havia perdonat que després d'aquella disputa, per pura tossuderia, haguessin perdut aquella íntima amistat que els unia i, senzillament, li penjaria el telèfon.

Mentre li donava voltes, sense adonar-se'n, va pitjar la imatge d'en Pep i el telèfon ja establia comunicació. Al cap d'una estona va aparèixer el següent missatge: *"no s'ha pogut comunicar amb el telèfon marcat, si us plau intenti-ho en una altra ocasió"*. Aquelles lletres que corrien per la pantalla del telèfon van proporcionar a en Jordi aquell estrany alleujament que ens envaeix quan ens veiem en l'obligació de fer una cosa que no ens agrada i el destí ens allibera de dur-la a terme. Així doncs sense parar-se a analitzar quina hagués estat la resposta d'en Pep, en el cas

d'haver pogut parlar amb ell, es va posar el xandall i va enfilat cap a casa.

Al cap de dos dies el mòbil d'en Jordi Li va sonar. No era cap de les tonades amb les quals tenia enregistrades les trucades dels seus amics i familiars. Va mirar la pantalla per identificar el número de l'emissor però només hi constava "telèfon oficial". Després dels problemes burocràtics amb el seu pare, en Jordi presagiava males notícies i va dubtar en agafar el telèfon. Al final el va despenjar i de la pantalla va sorgir el rostre d'una dona rossa, d'uns trenta anys.

-El senyor Jordi Pi? -va preguntar la veu del telèfon.

-Li, Jordi Li, -va voler rectificar en Jordi- digui'm?

Sense excusar-se pel seu error, la presumpta funcionària va seguir:

-El senyor Secretari vol parlar amb vostè.

Abans que en Jordi reaccionés, a la pantalla va aparèixer un home corpulent de cara rodona i amb ulleres de sol que movia els llavis brusquement. Per l'auricular sentia una veu greu, forçada, que deia: "Senyor Li, no parli no digui res, com és possible que m'hagi molestat trucant-me abans d'ahir al meu telèfon particular? Li hauria de caure la cara de vergonya per fer-me perdre el temps tornant-li la trucada. No sap que sóc un home ocupat? El meu temps val diners. Espero que el que m'hagi de dir sigui important; no sap que a mi se m'ha de tenir un..." De cop i volta la veu es va tornar més suau i una rialla va finalitzar la frase inacabada.

En aquell moment la càmera del telèfon es va girar i es va veure la cara d'en Pep Mercat igual que quan estudiaven, rient com un adolescent i fent-li senyals al seu acompanyant perquè marxés.

-Tros de *capullo*, has picat -deia en Mercat sense poder deixar de riure.

-Vés a la merda! -va contestar en Jordi, entre alleujat i pletòric en veure que en Pep no li guardava rancúnia per l'episodi de la graduació.

Van parlar més de dues hores, de vells amics i coneguts, d'aventures passades, dels tics dels professors... de tot una mica. Amb la xerrada, en Jordi, va poder deduir que en Pep no s'havia incorporat al bufet del seu pare. Havia fet un màster de dret administratiu i treballava a l'administració de la Generalitat, si bé, per prudència, no va gosar preguntar directament quin càrrec ocupava. Per la seva banda, ell també li va explicar que s'havia matriculat a la facultat d'econòmiques i que cursava el segon curs.

Fou al final de la conversa quan, aprofitant que en Pep Mercat va preguntar per l'estat de salut del Xef, que en Jordi descobrí el veritable motiu de la trucada de feia dos dies.

En Mercat no deia res, es limitava a escoltar. Quan en Li va acabar el monòleg, en Pep va adoptar una actitud seriosa i pensativa.

-Collons Jordi, i fins fa poc no ho has sabut ?

Va deixar que en Jordi justificués la tardança en rebre la notícia al·legant l'especial caràcter del seu pare.

-Doncs la cosa està fotuda... -Canviant la intenció de la frase rematà- Fes una cosa... Envia'm tota la documentació al telèfon on em vas trucar l'altre dia... Ara haig de marxar, però et diré alguna cosa... Miraré què hi puc fer. Espero la documentació, passa-me-la avui mateix... sobretot.

La veu i la imatge d'en Mercat s'anaven perdent en el mòbil d'en Jordi. De tota manera tingueren prou temps per acomiadar-se i perquè en Jordi es comprometés a enviar-li tota la documentació aquella mateixa tarda.

Calia explicar al Xef la conversa amb en Mercat? Més valia que no. Al cap i a la fi, amb en Pep no havien quedat en res en concret i el seu pare havia ordenat que no ho digués a ningú. Possiblement el Xef considerava el tema del judici com un assumpte massa personal per esbombar-ho. Agafaria els documents i els enviaria al telèfon d'en Josep.

A les cinc de la tarda, quan el vell Li marxava com cada dia a la botiga, el futur alcalde s'aixecà de la cadira i el va seguir. Ja fora de casa es va adreçar al seu pare:

-Papa, he pensat molt en la conversa de l'altre dia. Queden pocs dies per al judici i tu deus tenir molta feina. Potser m'hauries de donar la clau de l'ordinador, així, si mai t'haig d'ajudar, abans m'hauré fet una idea de com portes el negoci.

El Xef no va dir res, segurament s'hauria estimat més facilitar-li verbalment els detalls de la botiga però també va deduir que, després de la famosa conversa, no tenia cap motiu com per no facilitar la contrasenya de l'ordinador del negoci. Va buscar un paper i amb un llapis ronyós que corria pel taulell va apuntar "Xefli1412".

-T'hi poses ara?

- Ara mateix.

L'escriptori de l'ordinador del Xef era un exemple d'ordre i pulcritud. Cada carpeta amb el seu nom i les subcarpetes ordenades per dates. En Jordi va entrar a la carpeta "Documents Oficials", dins d'aquesta en penjaven algunes més: "Documents sanitaris", "Impost sobre l'exercici de l'activitat alimentària", "Liquidacions del valor afegit", "Declaracions sobre els proveïdors"... L'última carpeta deia "Judici". La va obrir, i en aquest espai hi havia tots els documents a què el Xef va fer referència; la demanda, la diligència judicial, l'escrit d'en Farré, l'anàlisi del laboratori, els documents sanitaris... tots ells signats i segellats digitalment, amb la qual cosa tenien caràcter de documents oficials originals a tots els efectes.

Com que l'hereu dels Li no coneixia la clau del correu, ni tampoc volia deixar rastre de les seves intencions, va copiar els documents al seu telèfon portàtil i, després d'entretenir-se una estona mirant la diversa informació que contenia el disc dur de l'aparell, va enviar tota la documentació al

número privat d'en Pep Mercat.

Els dies anaven passant. A mesura que s'acostava la data del judici el nerviosisme es feia més visible en el posat del Xef sense que ni la mare ni la germana d'en Jordi trobessin una explicació coherent al progressiu canvi d'humor del cap de família. Només el fill era coneixedor de la situació i mirava de sortir-se'n com podia davant de les preguntes i insinuacions de la mare.

D'altra banda, en Pep Mercat no donava senyals de vida... Fins el dia del judici. Era el dia 1 de setembre, el primer dia hàbil passades les vacances judicials. El dia assenyalat per a la vista oral.

En Jordi no n'havia parlat més, del tema, amb ningú i va optar per no variar els seus hàbits. A les vuit del matí, com cada dia de vacances, es va llevar. També, com cada dia, va anar a la platja. El judici era a les dotze, per tant, tenia temps de sobres per si el seu pare li demanava que l'acompanyés als jutjats. A les deu va arribar a casa. El Xef era a la dutxa. De reüll mirà l'habitació de matrimoni i, a sobre del llit, ja estava disposat el vestit que el seu pare guardava per a les ocasions especials. De sobte va sonar el telèfon; a la pantalla figurava el mot "missatge". En entrar a la corresponent bústia va aparèixer la figura d'en Mercat, aquest cop encorbatat i amb un posat més seriós que la darrera vegada. Després de pitjar el "play", la imatge d'en Pep es va posar en moviment mentre deia: "Jordi perdona, no t'he pogut trucar abans, ara surto de viatge. Fes una

cosa, d'aquí a un quart mira la bústia oficial del teu pare. Quan torni et truco. Una abraçada." Un missatge curt i clar; d'aquí a un quart havia de mirar la bústia oficial; havien de ser bones notícies!

Esperaria que el pare sortís de la dutxa i tots dos anrien al despatx a veure quin era el sentit del text que havia d'arribar. Des de la seva habitació en Jordi ja no sentia la remor de l'aigua caient ni el rum-rum de l'escalfador. Va esperar uns minuts i quan es disposava a sortir de la seva cambra per buscar al seu pare va topar amb ell a la porta de l'habitació.

El Xef duia els ulls plorosos i un paper a la mà. Només veure el fill, va estirar la mà amb un gest inequívoc que indicava voler que en Jordi llegís el contingut del document. El vell Li havia sentit el missatge de l'amic del seu fill i no va poder estar-se d'anar a buscar el misteriós correu.

En Jordi, al qual encara li durava l'ensurt de trobar-se de cop i volta amb la figura immòbil del pare, tampoc va dir res i començà la lectura del document:

"JUTJAT PENAL I D'INSTRUCCIÓ NÚMERO CINC DELS DE MATARÓ"

El Jutge Valentí Romeu i Polsera, titular del jutjat de referència i en relació a les diligències per delicte contra la salut pública, de número 25/2039, instat pel Sr. Jacob Hernández i Matamoros, actuant en nom i representació del senyor Ricard Hernández i Sòria, contra el senyor Huang Li, emeto la següent DILIGÈNCIA:

En data 1 de setembre de 2039, essent les 9 hores i 45 minuts es persona a la seu del Jutjat el senyor Jacob Hernández i Matamoros, el qual s'identifica convenientment, acompanyat del lletrat Joan París i Amat col·legiat de l'il·lustre col·legi de Mataró amb el número 2987.

El Sr. Jacob Hernández actua en nom i representació del Sr. Ricard Hernández i Sòria i acompanya el corresponent poder per plets que legitima la representació i que consten a l'expedient.

El Sr. Jacob Hernández manifesta que la denúncia presentada en el seu dia contra el Sr. Li ha estat un "lamentable error" segons les seves pròpies paraules i manifesta la voluntat de retirar la denúncia que ha provocat l'obertura de les presents diligències, desistint en la seva voluntat de continuar el Plet.

Com a jutge instructor informo al Sr. Hernández, en presència del seu advocat, de les conseqüències jurídiques que pot provocar la manifestació efectuada i el Sr. Hernández es dóna per assabentat.

Es demana informe d'urgència al Fiscal, que s'emet en el sentit d'arxivar les diligències.

Vistos els fets esmentats, jo com a Jutge Instructor del Jutjat número cinc de Mataró

RESOLC

Arxivar les diligències incoades contra el senyor Huang Li a instància del senyor Ricard Hernández i comunicar al denunciat el seu dret a presentar reclamació en referència als perjudicis materials i morals derivats de la denúncia del senyor Hernández.

Condemno així mateix al senyor Ricard Hernández a fer-se càrrec dels costos judicials que s'hagin produït fins a la data.

Així ho mano i signo a Mataró el dia 1 de setembre de 2039

DOCUMENT OFICIAL; SIGNATURA ELECTRÒNICA DEL JUTGE,

(Vist i Plau)SIGNATURA ELECTRÒNICA DEL FISCAL

SEGELL ELECTRÒNIC DEL JUTJAT NÚMERO 5 DE MATARÓ

El vell Li plorava. Plorava de ràbia pel seu malson. Plorava d'alegria perquè, en un segon, tot tornava a ser com abans. Plorava d'agraïment cap al seu fill. Plorava exterioritzant l'odi que en aquells moments sentia pels Hernández. Però sobretot plorava perquè, per primer cop, tenia la constància palpable que no s'havia equivocat. En el pitjor moment el seu fill havia estat a l'alçada. Ell sempre ho havia sabut; era la culminació d'una vida plena d'esforços. En Jordi era la garantia de la seva vellesa. Seria un gran home.

- Vés a veure el teu amic i convida'l a sopar, cal ser agraït, i fes-ho personalment, aquestes coses no es poden fer per telèfon.

Era l'últim encàrrec que en Jordi va rebre del Xef.

La casa del carrer President Pujol, única propietat que encara conservava en Ricard Hernández, va anar a parar a mans dels Li com a indemnització pels danys soferts.

Al cap de dos mesos, els Hernández abandonaven la ciutat.

II

Com cada divendres, en Perot Busquets va deixar el cotxe a l'aparcament de la Plaça de l'antiga Foneria i va girar cap al carrer President Pujol.

Un dels pocs privilegis que tenia com a intendent de la Mutual Policial era disposar de vuit sessions mensuals al "Centre de Relax Sol Ixent" i ja havia convertit en una espècie de ritual el fet de finalitzar la setmana amb un bon massatge.

Normalment compartia la sessió dels divendres amb l'Eva, la seva companya. Aquell divendres però, hi anava sol; l'Eva l'havia trucat al migdia comunicant-li que calia acabar d'enllestir uns tràmits urgents a la fiscalia, per això havien quedat directament per sopar.

Quan l'Eva li va dir que no aniria a l'habitual massatge dels divendres, en Perot va estar a punt de desistir d'aquell moment de relax i plaer, però la setmana havia estat difícil, els expedients se li acumulaven al despatx. Ja feia mesos que no sortia al carrer a fer les assídues tasques de control i investigació que corresponien al seu càrrec i deu hores davant de l'ordinador, repassant i validant els procediments eren per en Perot un suplici, necessari per al bon funcionament de l'empresa, però un suplici al cap i a la fi.

Per tant, després d'aquells segons de dubte, prengué la

decisió de no trencar amb la rutina setmanal. Senzillament ho necessitava. I mentre caminava cap al centre ja imaginava el recorregut que realitzaria: primer de tot una bona estona al jacuzzi, posteriorment a la sauna i, per acabar, un bon massatge. Per últim, un bourbon amb gel al bar del Centre. Pensava en quin professional triaria per al massatge. Si bé el "Sol Ixent" tenia fama que tots i totes les massatgistes eren titulats per l'escola d'oficis i eren grans professionals, la majoria de clients sempre en tenien un de preferit. En Perot però, anava canviant normalment de terapeuta segons el dia.

L'Eva, en canvi, gairebé sempre demanava per la Míriam; deia d'ella que tenia unes mans d'or, que sabia on tocar. Lloava sobretot de la Míriam l'habilitat de què disposava per fer-la gaudir al final del massatge quan li treballava el clítoris. Fins i tot en els moments de més intimitat de parella, l'Eva feia repetir a en Perot els moviments de la Míriam sobre el seu cos nu.

Mentre obria la porta del centre de relax es va decidir per provar les habilitats de la Míriam. Aprofitant que l'Eva no l'acompanyava era un bon dia per demanar la massatgista preferida de la seva companya i, de passada, podrien disposar a l'hora de sopar d'un nou tema de conversa que no fos allò estrictament laboral.

De forma automàtica, saludà la Clara, l'eterna recepcionista del Centre de Relax que sempre li feia un mig somriure en veure'l entrar, i va demanar tanda per la Míriam. La Clara li

va donar número per al cap de dues hores i, complint el tràmit obligat de deixar el carnet identificador al taulell d'entrada, va agafar la seva tovallola i es va dirigir als vestidors on, després de despullar-se, va guardar la roba plegada a la taquilla.

Gairebé sempre a aquella hora solia coincidir amb els mateixos clients. Va fer un cop d'ull a la sala d'aigües i de seguida va reconèixer el Dr. Mateu Llopis i senyora, la Núria Fernall, el Notari Facúndez amb la seva nova parella, un xicot ros uns vint anys més jove que ell; també va veure en "Moja" Hussein amb una clienta i, a un racó, la Mar Ibra xerrant amb la Fàtima Cisa, la farmacèutica del Centre de Salut Mental del Maresme. En Quim Farré baixava les escales, sortia de la sala de massatges i es dirigia cap al bar; deu minuts després baixava la seva companya, l'advocada Rocio Garcia.

En Perot no tenia gaires ganes de fer petar la xerrada per la qual cosa, complimentades les salutacions de cortesia, va decidir canviar els seus plans i anar cap a la sauna que, de ben segur, per l'hora que era, devia estar deserta.

Enmig del núvol de vapor i aspirant amb fermesa les flaires d'eucaliptus que emanaven del braser del petit habitacle, s'estirà al cantó dret de la sauna mentre pensava que la tria de la Míriam per a la sessió de massatge havia estat la correcta. Quan sinó podria provar les mans d'aquesta terapeuta de qui tan bé li havien parlat, si no era avui que hi venia sol?

L'Eva insistia sempre en què, segurament, un home massatgista el relaxaria més, ja que els homes, pel fet de ser-ho, coneixien millor les sensacions masculines i sabien tocar amb més eficiència els punts erògens dels cossos del seu mateix sexe. L'Eva deia que ella mai aniria a un home ginecòleg a fer-se la revisió anual, perquè era impossible que una persona del sexe contrari pogués tenir idea de les sensacions que experimenta una dona dins del seu organisme, i extrapolava aquest punt de vista als massatgistes del centre de relax. En Perot no compartia en absolut aquest criteri. Les dones tenien diferent caràcter, eren més dolces, no tan impulsives. Per altra banda, a l'Escola d'Oficis havien estudiat amb detall el cos humà d'ambdós sexes per la qual cosa havien de ser perfectament capaces de treballar amb la mateixa eficiència un o altre gènere.

Els altaveus disposats per tot el centre van requerir en Perot Busquets a presentar-se a la sala de massatges. Li assignaven la sala vint-i-cinc, una de les sales individuals. Les dues hores d'espera havien passat volant.

Després d'una dutxa d'aigua freda per esbandir-se la suor que l'impregnava, en Perot va entrar a la sala i es va estirar bocaterrosa damunt la llitera ja preparada per rebre el nou client.

Al cap d'una estona va entrar la Míriam amb la seva bata impecable. La blancor de la bata li esqueia, ajudava a ressaltar els ulls verds que destacaven de la seva cara

bronzejada. La Míriam no era alta, un metre seixanta aproximadament, tampoc era extremadament proporcionada. Tenia però, una cara simpàtica i riallera que s'encomanava a l'ambient, de tal manera que podia presumir de tenir més clients i clientes fidels a ella que la Nataxa, una massatgista amb rostre juvenil i cos de model, però seca en el tracte.

La Míriam tenia un do especial per donar conversa. Captava al moment l'estat d'ànim del client i sempre que parlava ho feia en la seva justa mesura, mai ningú l'havia titllat ni d'antipàtica ni de pesada, al contrari, sabia captar i oferir allò que el client buscava i, per norma general, aquest sempre sortia satisfet de la sala. De seguida s'adonà que en Perot no tenia gaires ganes de xerradissa per tant, un cop intercanviades unes breus paraules de salutació i d'interessar-se per l'Eva, va iniciar la feina.

Com sempre, va començar pel cap amb uns moviments secs i mecànics, va continuar estenent per l'esquena aquell oli amb olor d'ametlla que tant agradava a en Perot i que mai recordava quin nom tenia. Va treballar-li suaument les espatlles, les natges i els peus, on s'hi va entretenir una bona estona buscant aquells punts que, tocats convenientment, alleujaven el malestar general derivat d'una setmana intensa de treball. Continuant, ja amb el client cap per amunt, va prosseguir amb el pit i les cuixes i, per últim, l'entreuix. Les mans de la Míriam eren suaus i es passejaven subtilment pel cos d'en Perot de tal manera que

abans d'arribar a tocar els testicles, l'intendent de la Policial ja notava que li tibava el penis.

Justament en aquell instant la porta de la petita cambra es va entreobrir i, de la penombra, aparegué la silueta de l'alcalde. Al cap d'uns segons es va sentir:

-Senyor Busquets, si us plau, quan acabi podria pujar al meu despatx? Disculpi la intromissió però hauria de comentar-li un tema. Tranquil, acabi –afegí en to de disculpa- Jo encara estaré per aquí una mitja horeta.

En Perot Busquets feia escassament tres mesos que ostentava el càrrec d'intendent de la Secció Comarcal de la Policial, però hi havia unes quantes coses que tenia clares: la primera era que quan l'alcalde en persona requeria la teva presència valia la pena deixar-ho tot per anar a veure què volia perquè si no ho considerava urgent sempre et feia avisar per un altre empleat. La segona era que quan l'alcalde se t'adreçava amb el tractament de vostè volia parlar de feina. La tercera, que no era bo defraudar les expectatives de l'alcalde ja que sabia premiar la disponibilitat, tant dels seus empleats, com de les persones amb les quals tenia tractes comercials.

Així doncs, després d'haver paït el mal tràngol que suposava tenir la primera figura institucional del municipi a menys d'un metre, parlant tranquil·lament, mentre ell es trobava totalment estirat i amb el membre erecte, no va dubtar a aixecar-se i mullar-se amb aigua freda per dirigir-se al

despatx del tercer pis del Centre de Relax.

En Perot colpejà suaument la porta i en sentir la veu d'en Jordi Li autoritzant-lo a passar va travessar l'habitació fins a la taula de roure que presidia l'estança. L'alcalde el va convidar a seure mentre es tornava a disculpar per haver trencat aquell moment de relax, del qual el considerava mereixedor per la bona feina que havia desenvolupat durant aquells tres mesos al front de la Companyia Mutual Policial.

En Jordi Li va tancar l'ordinador i es va dirigir a l'intendent; aquest cop li dispensà un tracte més familiar:

-T'he fet venir perquè ens hem trobat amb un petit problema que segurament tu sabràs resoldre. Si em permets que abusi del teu temps de lleure, he convocat una petita reunió amb en Mercat i la Mar a la sala del sofà; ells te'n faran cinc cèntims.

-De què es tracta? -preguntà en Busquets interessant-se per aquelles estranyes urgències.

-No és res greu -el tranquil·litzà en Li- però com que sabia que eres aquí he pensat que si en parlem avui, dilluns et podries posar a treballar en el tema. De tota manera anem un moment cap a la sala del sofà perquè en Josep i la Mar ens ho expliquin.

En Perot sabia que no havia de contradir l'alcalde, per tant no va preguntar res més i van sortir cap a la sala del sofà.

La sala del sofà era a l'edifici de l'antiga cooperativa. Un

edifici que forma part de la història de la ciutat segons ens expliquen diversos documents trobats a l'antic arxiu.

Construït a principis del segle XX per tal d'acollir la seu de la cooperativa "*La Obrera*" durant el transcurs de la guerra civil espanyola del segle passat, entre el 1936 i el 1939, va ser ocupat per la CNT-FAI, sindicat anarquista que va tenir un important paper en aquell poble, aleshores industrial. Un cop acabada la guerra, l'edifici va ser la seu del partit únic de la dictadura del general Francisco Franco, la Falange Española Tradicionalista y de la JONS, una dictadura que va durar fins a l'any 1975. També en una part del mateix edifici hi havia un espai destinat a una consulta mèdica. En morir el general, va passar a mans del municipi. Al principi el va ocupar una petita escola d'oficis i més tard compartiria l'espai amb una primitiva emissora de ràdio municipal, formada gairebé en la seva integritat per voluntaris que jugaven a ser periodistes.

El progressiu deteriorament de l'immoble va fer que, ben entrat el nostre segle, aquestes activitats es traslladessin a altres instal·lacions, quedant la cooperativa tancada en espera d'una reforma que va trigar anys a produir-se.

Amb la gran crisi, l'edifici de "*La Obrera*" fou ocupat per un bon grapat de famílies desnonades fins que, la ja castigada estructura, no va poder aguantar i es va esfondrar amb un munt d'éssers humans sota el seu sostre. El resultat, més de vint morts i altres tants de ferits.

Ningú més va entrar a la cooperativa fins a la seva restauració promoguda per l'alcalde Li durant la primera legislatura i sufragada en la seva totalitat per donacions de diverses empreses amb interessos dins del municipi.

L'antiga cooperativa consta de dues plantes. A la planta primera hi ha un dels despatxos de l'alcalde i un petit apartament utilitzat principalment per l'edil quan la feina s'allarga fins a altes hores de la nit. La sala del sofà es troba també en aquesta primera planta.

A la planta segona es troben dues càmeres cuirassades. Una serveix d'arxiu on es dipositen, en perfectes condicions ambientals, còpies de tots els documents tramitats des del consistori en els diferents formats que han existit i coexistit fins als nostres dies: cintes magnètiques, discs, targetes i microtargetes de memòria, etc. L'altra és la càmera de control de la ciutat on estan ubicats tots els automatismes que permeten el control dels senyals i dels dispositius de vigilància dels carrers.

La sala del sofà rep aquest nom perquè l'únic moble que es pot veure a l'estança és un sofà de color negre que mira cap a una pantalla gegant connectada a la xarxa informàtica municipal. Podríem dir que aquesta sala és el cor i el cervell de l'Ajuntament, el lloc on es prenen les decisions que afecten els ciutadans.

Quan hi ha un dubte l'equip de govern disposa de tota la informació a la pantalla: tots els documents que han tingut

entrada i sortida al Registre General, els plànols dels edificis, poden visionar els carrers de la ciutat en temps real, l'interior de les propietats municipals i, fins i tot, l'alcalde, com a cap de la seguretat del municipi i per estrictes raons d'interès comú, pot visionar l'interior de les llars particulars en connexió directa amb les càmeres de vigilància de la Policial.

L'ordinador, equipat amb un sistema interactiu de connexió immediata, trasllada les ordres dictades des de la sala directament a la persona o empresa que les ha d'executar.

És per aquesta raó que en Perot Busquets assistia a la reunió relativament tranquil, donat que si el motiu de la visita de l'alcalde hagués estat per encarregar-li un tema de certa importància, en Li no s'hagués entretingut buscant-lo al Centre de Relax, senzillament pitjant el botó hauria comunicat les ordres a tots els mitjans telemàtics fixos i portàtils que figuraven a les bases de dades a nom d'en Perot.

Una altra de les tasques que es realitzaven a la sala del sofà és el que en argot administratiu anomenen el "repàs". El repàs consisteix a revisar diàriament el registre d'entrada de documents amb la finalitat de no trobar-se amb cap "espavilat que es coli pel darrere".

La Directiva de Protecció cap a l'Administrat establí que el silenci administratiu, si es produïa, s'entenia positiu en tots els casos sempre i quan el tema estigués relacionat amb

l'àmbit competencial de l'administració que rebia la petició. Això vol dir que en el cas d'efectuar una sol·licitud a l'administració, si aquesta no respon en un termini de deu dies, s'entén atorgat tot allò que es demana.

Molts espavilats, fent ús d'aquesta Directiva, s'adreçaven a diverses administracions públiques sol·licitant les coses tan insospitades com poder fer ús particular d'un immoble comunitari, ésser subvencionat per a la contractació d'un guardaespalles o bé instal·lar un negoci enmig de la Plaça de la Vila, tot esperant que l'administració no donés contesta per, posteriorment, fer valer els seus drets i negociar així una indemnització econòmica.

Si bé el programari informàtic distingia amb claredat aquests casos extrems i sempre els denegava de manera automàtica, també hi havia "hackers" disposats a colar-se per la porta del darrere, per la qual cosa diàriament el delegat local de la Generalitat tenia encomanat de fer un exhaustiu repàs de totes les entrades, denegant immediatament qualsevol petició que pogués estar sota sospita. En Jordi Li, que es vanagloriava que mai des que era la primera autoritat de la ciutat li havien marcat un gol, feia que en Pep Mercat tornés a revisar el registre cada divendres a la tarda i, en nom de l'alcalde contestava negativament tot allò que pogués implicar el mínim problema per al desenvolupament normal de la governabilitat, en especial, les entrades que demanaven l'obertura d'un negoci, donat que aquest era el format preferit dels espavilats per poder arribar on els

interessava.

A la ciutat se sabia que per obrir un negoci el camí correcte era anar a parlar directament amb l'alcalde qui, després d'una llarga entrevista i de revisar personalment la ubicació del mateix, atorgava o denegava el permís, comunicant a en Pep que no desestimés aquella petició.

Així doncs, quan l'alcalde i l'Intendent varen arribar a l'edifici de la cooperativa, en Pep Mercat finalitzava aquesta tasca. Al costat, dreta, hi havia la Mar Ibra, la Cap de Seguretat Local, ja vestida impecablement amb el seu uniforme i que semblava acabada d'arribar.

-Bona tarda Busquets, bona tarda alcalde -va saludar el jurista municipal només veure entrar els dos visitants mentre deixava el comandament sobre el respall del sofà.

En Jordi, avançant-se a en Perot, va contestar la salutació: "Bona tarda Josep, ... Mar." I sense donar temps a què ni en Busquets ni la Ibra retornessin el salut, en Li va donar per començada la reunió amb aquestes paraules adreçades als dos policies:

-Us agraïxo que hagueu pogut venir un divendres a la tarda. Avui, mentre el nostre jurista feia l'habitual repàs del registre, ens hem trobat amb una petita sorpresa que, de ben segur com a bons professionals que sou, solucionareu de seguida. Realment ho haguérem pogut tractar dilluns però ja que us he trobat a tots dos

m'estimo més perdre deu minuts avui i en començar la setmana ja ens podem posar a treballar.

En acabar la introducció, amb un lleuger moviment de cap, va cedir la paraula a en Mercat:

-Gràcies a tots dos per haver vingut. Us vull ensenyar un document que he trobat avui al registre i que us afecta a tots dos.

De la pantalla gegant va sorgir un document amb el títol "REQUERIMENT D'INVESTIGACIÓ POLICIAL TERCER INTENT".

Malgrat que tots els que eren a la sala coneixien el significat d'aquell document, a en Pep Mercat li agradava fer gala pública dels seus coneixements legals i prosseguí:

-Com ja sabeu, el Reglament que desenvolupa la creació de les EPP (Empreses Privades de Policia) recollint el que disposa l'article vint-i-tres a) de la Directiva de Protecció cap a l'Administrat, amb la finalitat de protegir el ciutadà de possibles arbitrietats davant d'una investigació, permet a aquest, davant d'un expedient delictiu no resolt o sense que s'hagi trobat persona culpable, instar una segona o tercera investigació en alguns casos concrets. Alguns del casos contemplats són la falta de seguiment del protocol establert, l'aparició de noves proves, el fet que s'hagin desenvolupat noves tècniques criminològiques o que una tercera empresa de policia certifiqui que les investigacions són incompletes,

realitzades per personal incompetent o amb falta de forma. Si es produeixen aquests requisits i el delictes segueix sense resoldre's en una tercera investigació, l'administrat té dret a sol·licitar a l'Europol que es faci càrrec directament de la investigació.

Després de fer una breu pausa, per agafar aire, continuà:

-Aquest document compleix tots els requisits legals, demana la revisió d'un assassinat succeït a la ciutat fa trenta anys, per tant, un crim encara no prescrit, ja que abans hi ha hagut dos requeriments previs que han interromput el període de prescripció i és evident que en aquest temps s'han desenvolupat noves tècniques d'investigació. Se'ns demana una tercera i última investigació. Per tant, tots sou coneixedors de les conseqüències que se'n podrien derivar.

En Busquets coneixia al detall aquestes conseqüències. En un món tan lucratiu i competitiu com el de les empreses policials, el fet que l'Europol es fes càrrec d'un expedient era una taca negra que la competència esbombava per fer-se un forat en el mercat i ampliar el seu àmbit d'actuació. Segons els números que tota empresa policial tenia sobre la taula, els honoraris que es percebien entre la protecció de béns comuns i particulars pujaven a un vint per cent del total d'ingressos mitjans d'una família tipus, i això era un bon pastis. En el millor dels casos si, després de la investigació, l'Europol donava la raó a l'empresa, calia fer una bona inversió en publicitat per tal de restaurar el seu bon nom.

La Mutual Policial era una empresa solvent que controlava la seguretat comú de tota la ciutat, a excepció del barri àrab, i gairebé de la totalitat dels béns privats. Fins i tot les famílies Rius i Quintanilla, que en un principi no van voler confiar la seguretat de les seves llars a la Mutual, de seguida es van fer clients quan uns indesitjables van calar foc a les seves cases.

En Perot era coneixedor que el contracte amb el Barri de Llevant expirava d'aquí pocs mesos i qualsevol incidència podria fer decantar el vot dels veïns a contractar la seguretat dels béns comuns a una altra empresa i, ja se sap, qui s'emporta els béns comuns també s'emporta la seguretat dels béns particulars. Per tant aquí perillava la seva feina de manera directa.

-Qui ha fet el requeriment? -va preguntar en Perot Busquets intentant esbrinar qui li volia mal.

Al cap i a la fi feia trenta anys que hi havia hagut molts assassinats arreu de Catalunya i no era gens freqüent que arribessin requeriments d'investigació. Per això, en un inici, s'ho va prendre com una persecució a la seva persona.

-No ho sabem -va dir la Mar fent gala de ser coneixedora del tema que els ocupava-; el signant s'ha acollit a l'anonimat administratiu i no tenim accés a les seves dades.

-I en aquest cas ho pot fer -va seguir en Mercat-. És un dels pocs casos en què la llei permet fer ús de l'anonimat

i les dades del reclamant es troben en mans d'un notari, el qual dóna fe que la persona existeix i està en ple ús de les seves facultats mentals. Per tant un problema afegit és que no sabem ni podem conèixer les seves intencions.

-Busquets, crec que el millor és que portis el cas directament -va suggerir l'alcalde-. Dedicar el temps que calgui i, mentrestant, que el sotsintendent Gómez es faci càrrec de la teva feina. La Mar, com sempre, és a la teva disposició. Dilluns et passarà una còpia de l'expedient i l'autorització d'inici d'investigacions. Per cert, em sap greu que avui no acabéssiu la vostra sessió de relax. Demà mateix a recepció us deixaré tiquets per cinc sessions extres. Apa, bon cap de setmana i fins dilluns!

Amb aquestes paraules va donar per tancada la sessió.

Veient que l'alcalde i el jurista tenien intenció de quedar-se a l'edifici, possiblement per comentar altres temes, els dos policies van sortir junts.

Quan tenia una feina a fer en Perot era impacient per naturalesa. Li agradava saber els detalls de seguida, així disposava de més temps per organitzar-se i pensar en això. Malgrat que s'havia programat un cap de setmana de descans absolut, només sortir al carrer va preguntar a la seva companya de professió quins plans tenia per als dos propers dies amb l'esperança que poguessin quedar l'endemà per rebre la còpia de l'expedient impugnat i el traspàs d'informació que li permetria posar-se a treballar

diumenge.

La Mar, coneixedora del caràcter impulsiu d'en Pere Busquets però alhora fugint d'un dissabte d'oficina, aprofità l'últim detall de l'alcalde per proposar-li quedar al Centre de Relax. A les deu seria una bona hora, ni massa tard ni massa aviat; no hi hauria gaire gent i podrien reservar una sala privada amb jacuzzi i sauna seca on no els empenyaria ningú per parlar tranquil·lament. Els últims detalls es polirien prenent un vermut al bar del Centre.

A tres quarts de deu en Perot ja era dins del jacuzzi; a les deu en punt, sempre puntual, va entrar la Mar. Es despullà i va anar cap a on era el seu company.

No era, ni molt menys, el primer cop que veia la Mar nua. Darrerament havien coincidit un munt de vegades al "Sol Ixent", però aquell dia, mentre feia el camí que separava els vestidors de la petita piscina, ell no podia deixar de mirar-la de dalt a baix. Semblava que el temps no hagués passat per ella: les cames llargues, sense gota de greix, el ventre llis, els pits ni massa petits ni massa grossos, apuntant lleugerament cap al cel, amb uns mugrons punxeguts de color marró fosc. Els músculs perfectament definits, en el seu punt just, sense que l'excés de musculació pogués resultar mínimament antiestètic als ulls d'un home. Els

cabells bruns, amb mitja melena, els ulls blavosos, amb grans pestanyes, i tot el cos perfectament depilat a excepció del pubis, cobert amb un petit borriçol que anava desapareixent a mesura que s'acostava al sexe. Només unes petites arrugues al voltant dels seus ulls delataven que la Mar ja no era cap noieta però, en cap cas, ningú hagués dit la seva veritable edat, quaranta nou anys.

Quan ella va seure al costat d'en Pere, aquest va agrair haver fet l'amor amb l'Eva aquell mateix matí, en tant que, després d'haver-se desfogat completament, podia disposar del control del seus impulsos i evitar reaccions físiques no desitjades.

La Mar s'havia repassat tot l'expedient aquella nit i tan aviat com va seure a l'esglaó del jacuzzi va començar a relatar cronològicament el succés que els havia portat a quedar aquell dissabte al matí.

El cadàver va ser trobat a la platja, una nit d'octubre de l'any 40, al costat del barri àrab.

-Ja saps què passava en aquells temps -digué la Mar buscant la complicitat del seu company i amic.

I en Busquets sabia molt bé què passava en aquell temps, en plena gran crisi, quan tant ell com la Mar van entrar com a auxiliars al cos de Mossos d'Esquadra, quan cada dia hi havia baralles de bandes que es volien fer amb el control d'un pam de terreny, quan era habitual trobar una persona violada o assassinada en qualsevol indret, de vegades per

robar una mica de menjar, quan es va instaurar el toc de queda a les vuit del vespre, quan els feia por patricular i quan tant ell com la Mar es van prometre sortir dels carrers. Quan, després de més de dotze hores de feina, estudiaven junts Dret Penal i Criminologia aplicada, quan no tenien vida social i de tant en tant, després de l'estrès de la feina i d'hores d'estudi, s'havien enrotllat alguna vegada a l'apartament de la Mar. No és que s'estimessin, senzillament era més còmode satisfer les necessitats pròpies dels vint anys amb qui tenies al costat que buscar una aventura fora. No tenien temps i l'economitzaven.

La Cap de Seguretat Local va seguir amb el relat:

-El cas, en aquell temps, va ser investigat pels Mossos d'Esquadra seguint el procediment habitual. Informe forense, informe de balística i investigació sobre el terreny.

Les conclusions de l'informe forense van determinar la data de la mort. Es va produir vuit dies abans que es trobés el cadàver, per tant, el cos estava en un elevat estat de descomposició; es tractava d'una persona d'ètnia blanca d'uns 50 anys. El cadàver tenia les mans amputades malgrat la causa de la mort va ser un tret al cor disparat a menys de cinc metres. No tenien, per tant, empremtes digitals per comparar. Tampoc amb l'anàlisi de l'ADN van trobar cap correspondència.

De l'informe de balística es desprenia que la bala era una

Parabellum de 9 mm., possiblement sortida d'una antiga Smith&Wesson M&P9.

D'altra banda, mai no es va trobar l'arma; ningú havia vist res ni es trobà cap documentació. La persona que va descobrir el mort era un pescador que feia més d'una setmana que no sortia a mar a causa del mal temps.

Amb una víctima sense identificar, sense testimonis, sense arma del delictes i amb un munt d'investigacions per resoldre, el cas es va donar per tancat. Havia de ser una víctima provocada per les guerres de bandes; el fet d'utilitzar l'arma en desús i la carència de documentació al cos de la víctima així ho indicava. Aquells que pertanyien a una banda, normalment ciutadans en situació irregular, no en solien portar per por a ser identificats i expulsats. Només grinyolava l'edat de la víctima; pocs membres de les bandes solien viure tants anys.

La Mar va aixecar-se del petit jacuzzi privat i enfilà cap a la sauna. Amb un petit gest amb el cap va indicar al seu acompanyant que volia que la seguís. Però no calia, en Perot ja es trobava al costat d'ella. Es va estirar i amb els ulls clucs, com volent ser observada, continuà la seva exposició.

-Després de cinc anys va arribar el primer requeriment; el servei de policia ja s'havia privatitzat però encara quedàvem uns quants mossos en tasques de seguiment i control. Jo, aleshores, ja era inspectora. Va ser a l'època

en què et vas incorporar a la Mutual. Directament no vaig portar la supervisió del cas, però recordo que li van assignar a en Martí.

-El meu antecessor? -va voler aclarir en Busquets.

-Exactament, però en aquell temps encara era el sotsintendent.

Lentament, fent memòria d'uns fets ja llunyans en el temps, la Mar desgranava les conclusions més importants de la investigació d'en Martí.

Primerament, amb les fotografies efectuades "in situ" pels mossos i les proves d'ADN, havia pogut reconstruir, utilitzant les noves tecnologies informàtiques, el rostre del difunt, els aspectes bàsics del qual van corroborar l'informe que en el seu dia va realitzar el metge forense, amb una petita diferència: la seva edat. Pels trets de la reconstrucció, semblava que l'home ja havia passat de la cinquantena quan va ser assassinat.

Amb la imatge, més o menys fidedigna de la víctima, es va poder trobar una possible testimoni. Una nena del barri àrab, d'uns cinc anys, que assegurava haver vist una persona semblant a la que van mostrar amb la fotografia discutint amb una altra que va sortir d'un cotxe gran i ple de banderes. La nena però, va fugir en sentir que la discussió pujava de to. En el moment de l'entrevista va ser incapaç de recordar cap tret físic del possible assassí. Tampoc recordava el model de cotxe, malgrat que el sotsinspector li va mostrar

un munt de models de vehicles de l'època.

La nena va manifestar que estava sola i que no va veure ningú més. Les investigacions van corroborar que la nena deia la veritat, ja que no va ser possible trobar cap altra persona que hagués vist ni sentit res en els dies en què es va produir el crim.

A les bases de dades policials tampoc constava cap persona amb antecedents que es correspongués amb el retrat robot post mortem.

Així doncs, tenint en compte les noves proves, en Martí va deduir que les conclusions efectuades en el seu dia pel cos públic de policia, no tan sols havien estat les correctes sinó que quedaven reforçades pel testimoni de la nena. Sens dubte havia estat un dels tants crims sense sentit executat per alguna banda, les quals tenien el costum d'empaperar de banderes i insígnies els vehicles, normalment robats, amb què es desplaçaven; així eren reconeguts per altres bandes amigues i temuts per la resta de la població.

L'intendent Martí, que en el seu dia va ser mestre i principal mentor d'en Perot, tenia fama de ser un dels policies més preparats i reconeguts. La seva fama de bon professional havia arribat a tots els racons del Principat i sovint era objecte de diverses consultes tècniques provinents d'altres caps i comandaments intermedis. Era professor de l'acadèmia de la Mutual i coautor de diversos llibres de text sobre les noves tècniques d'investigació. Per tant, malgrat

que en Busquets ja coneixia la resposta, es va veure obligat a preguntar a la Mar si havia revisat els procediments d'aquesta segona investigació.

La resposta de la Mar va ser l'esperada: "Els he revisat un per un i tot correcte."

Ella ja s'havia dutxat i s'acabava de vestir, mentre ell es treia la suor amb bones dosis de sabó líquid perfumat.

-Continuem al bar. Què vols prendre?

Descartant el tradicional bourbon, per ser massa aviat, en Perot es va decidir per un vermut amb cola.

-Vaig demanant; t'espero a la barra.

Ell va accelerar el ritual de la dutxa freda, tant per no fer esperar gaire a la Mar com perquè sentia curiositat. Li costava d'entendre que, d'entre tants fets punibles que es van produir a l'època, només aquest hagués rebut dos requeriments. Però encara era de més difícil comprensió que aquests s'haguessin produït en un cas on la víctima era un autèntic desconegut; ni tan sols se sabia el seu nom i, pel que semblava, ningú n'havia reclamat les restes.

Per tant, només seure a la banqueta del bar i abans que ella comencés a relatar la investigació cursada arrel del segon requeriment va inquirir sobre la identitat dels primers reclamants, possiblement serien les úniques persones que poguessin donar una mica de llum al cas.

-Sé que no és gaire habitual, però tots els reclamants

s'han acollit a l'anonimat administratiu, -fou la resposta, i va completar- pel número de registre notarial sabem del cert que els dos primers reclamants són la mateixa persona. D'aquest tercer, no podem saber si és el mateix que ha dipositat les dades personals en una altra notaria i per tant amb un nou registre, o bé es tracta d'un altre individu. No hi ha manera de saber-ho.

-Cada cop resulta més estrany- pensà en Busquets en veu alta-. Qui o quines persones podrien tenir tant d'interès en aquest cas? Si disposen de més informació, per què no l'han compartit amb la policia? Per altra banda, en les dues primeres investigacions s'han seguit fil per randa els protocols.

La Mar va canviar el sentit de la conversa. A ella també li semblava estrany. Els pocs requeriments que havien resolt solien ser de familiars o amics, que normalment aportaven noves dades esperant que aquestes servissin per a la resolució dels expedients. Però tres reclamacions anònimes per un cas, que en principi semblava tancat i amb períodes de temps tan distants, era un fet que ni ella ni altres policies més veterans no havien vist mai.

La Mar Ibra però, era pràctica, coneixia la legislació i sabia que el reclamant o reclamants tenien tot el dret a l'anonimat. Sabia també que un notari no donaria mai cap nom ni cap pista i que no calia demostrar cap mena de legitimitat ni activa ni passiva per instar una nova investigació a una empresa privada, per la qual cosa davant

d'una actuació legítima no es podia fer res i calia començar la investigació sense disposar de cap mena d'informació sobre la persona o persones que la instaven.

-Anem pel segon requeriment, com ja t'he dit també és un requeriment anònim que es va rebre al cap de dos anys d'haver rebut el primer. Tampoc aporta noves proves i es torna a basar en l'aparició de noves tècniques criminològiques que poden ajudar a l'esclariment del cas.

La Cap de Seguretat Local va detallar que la investigació va tornar a ser atorgada a en Martí, aquest cop ja en funcions d'intendent, qui va tornar a analitzar les proves.

Les bases de dades de seguretat ja eren més completes. Les empreses policials havien establert un conveni per treballar totes amb el mateix programari. S'havien introduït i comparat totes les fitxes de detinguts als diferents estats europeus, així com a d'altres països on treballaven aquestes empreses.

Els estats i la Interpol també havien cedit a les empreses totes les seves dades i es tenia accés a les bases de l'FBI. Així doncs es podien consultar dades des de l'any 2030 fins a la data.

De la majoria de presumptes delinqüents, com a mínim dels que havien estat detinguts al menys una vegada a qualsevol país de la Comunitat, es podia accedir a la fotografia, empremtes, trets característics com pigues o tatuatges, i dels més recents, a l'ADN seqüenciat i a una completa anàlisi

de sang i pell. A més a més permetia realitzar comparatives, tant de trets facials com biològics, per poder buscar aspectes comuns que indiquessin parentiu per consanguinitat.

En Martí, en aquest cas, tampoc va trobar cap coincidència. Això demostrava que no es tenia constància que ni el mort, ni cap familiar directe, hagués tingut antecedents delictius.

Sense deixar espai a la pregunta, la Mar aclarí que el seguiment de la investigació, en aquest cas, el va portar ella mateixa i havia comprovat personalment que s'ajustés als procediments establerts. Un cop comprovat, va remetre el nou l'informe a l'adreça que va designar a efectes de notificació la persona que va efectuar el requeriment i es va tornar a arxivar el cas provisionalment.

Van passar els anys i l'expedient ja es donava, a efectes pràctics, per arxivat amb caràcter definitiu. Fins ahir, quan faltant dos mesos per a la prescripció definitiva van enviar el tercer i definitiu requeriment.

Ella va acabar-se d'un glop la beguda vitamínica que tenia entre les mans i va lliurar una microtargeta de memòria a en Perot.

-Aquí trobaràs tot l'expedient. Jo l'he mirat mil vegades i tot ho trobo correcte, però més val que de moment facis la comprovació del seguiment dels protocols, no sigui que se'ns hagi passat alguna cosa. Després, tu mateix. El seguiment del cas el faré jo mateixa; truca'm quan

III

En aquestes coses en Jordi sempre feia cas al seu pare i l'endemà de rebre el desistiment dels Hernández va trucar al telèfon de l'antic company de facultat per quedar amb ell i convidar-lo personalment a sopar.

Va costar una mica contactar-hi, però al final en Pep agafà el telèfon i el va citar per dijous a quarts de deu del matí: "El dijous és un bon dia, tinc tot el matí lliure i podrem quedar per esmorzar plegats, així parlem amb calma".

La cita era a un edifici de l'Avinguda Diagonal, construït al voltant dels anys seixanta del passat segle, convenientment remodelat per acollir una seu administrativa.

En Pep havia detallat les instruccions per no tenir cap problema amb els accessos. Li va remetre un passí de visitant que calia ensenyar al mosso de l'entrada. Una mica més enllà es trobaria un taulell amb dues funcionàries, una rossa i una morena; "Que t'atengui la morena, ja veuràs com està de bona, no porta sostenidors i quan s'ajup té unes vistes espectaculars". En aquest taulell comprovarien la identitat, "No et deixis el carnet", i, posteriorment, hauria d'agafar el tercer ascensor on, revisada l'acreditació i segellada, un altre mosso l'acompanyaria fins a la cinquena planta. Allà havia de dir a una altra funcionària que tenia cita amb el senyor Mercat: "Ja veuràs, no tindràs cap problema;

jo ja deixo l'avís que t'espero”.

No hi havia dubte, en Pep Mercat era un peix gros; en Jordi ho havia pogut anar comprovant en aquestes darreres setmanes, però els entrebancs que havia de superar per arribar al despatx del seu amic corroboraven la primera impressió.

Va haver de passar els primers controls quan la darrera funcionària, que es va presentar com a Pilar Martínez, acompanyà en Jordi a través d'un passadís vorejat de petites sales de treball on s'observava una frenètica activitat. Al fons, una porta amb un rètol. Al costat del símbol quadribarrat de la Generalitat figurava una llarga inscripció: “Generalitat de Catalunya. Conselleria d'Afers Exteriors, Secretaria General de Relacions amb les Institucions. Secretari General”. Recolzat al rètol en Pep Mercat, qui només veure en Jordi, inicià el recorregut que el separava del seu convidat amb els braços estesos per fondre's en una abraçada.

Tots dos van passar a la gran sala on s'ubicava el despatx del Secretari General. Una sala lluminosa amb una taula de reunions en la qual es podien ubicar sense estretors unes vint persones a jutjar pel nombre de cadires perfectament col·locades al seu voltant; al final, el despatx de treball on cadascú va seure a la banda que li pertocava.

Mentre seien, en Jordi Li pensava que ell i en Mercat tenien molts punts en comú. Tenien la mateixa edat, alçada

semblant i les formes musculades del cos delataven que cap d'ells havia deixat la pràctica esportiva. Tots dos havien estudiat Dret, però ni l'un ni l'altre havien tingut mai la intenció d'exercir l'advocacia, només era una manera de satisfer les aspiracions de les seves respectives famílies. Fins i tot s'assemblaven en la manera de vestir, amb vestit d'entretemps, sense armilla i una corbata cridanera on destacaven diferents tonalitats cromàtiques que els donava un aire d'informalitat. Alhora però, la immensa taula de despatx fabricada amb fustes nobles marcava una important frontera que els separava. A un costat el poder, a l'altre, la ciutadania normal i corrent.

En Jordi tenia la intenció d'anar per feina. Convidar en Pep seguint les recomanacions del Xef, esperar l'acceptació del seu antic company i concretar, entre tots dos, la millor data per a la celebració. De fet veia aquell despatx com la separació de dos móns, si no enfrontats, sí diferents, i això li provocava certa incomoditat.

A en Mercat però, se'l veia segur al seu territori i, de seguida, va portar el pes de l'entrevista escapçant els plans inicials d'en Li.

Van parlar una mica de tot, es van posar al dia en tota mena de qüestions personals i en Jordi anava trobant més punts en comú, la qual cosa, a poc a poc, el feia sentir més còmode en aquell lloc estrany per a ell. Cap dels dos tenia parella estable, si bé tant en Mercat com ell mateix havien conviscut amb diverses dones en curts períodes de temps.

Seguien practicant el tennis i les respectives famílies havien trobat la manera de sobreviure a la crisi. Encara que ningú havia gosat treure el tema, també tots dos s'havien enamorat de la mateixa dona, la Cristina Busquets, germana gran d'en Perot, causa de l'únic i darrer enfrontament entre els dos amics.

En Jordi va pensar que hi havia més coses que els unien que no pas que els separaven, però no trobava el moment de comunicar-li el motiu de la visita.

Al cap d'una bona estona, gairebé una hora, el Secretari General va aprofitar que la Pilar Martínez entrava una safata amb l'esmorzar per donar un gir a la conversa preguntant directament quin era el motiu que havia portat a en Jordi a quedar amb ell. Però tampoc, en aquest cas, va donar peu a què en Jordi li donés trasllat de la invitació del Xef, ja que va ser el mateix Mercat qui es va respondre.

-Suposo que estaràs intrigat per la resolució del cas del teu pare -deia mentre jugava amb l'ordinador.

I va girar l'ordinador cap a on era assegut en Jordi. A la pantalla hi apareixia una fotografia del petit dels Hernández.

Per segona vegada en Li va veure trastocats els seus plans però, era cert, sentia curiositat per conèixer la causa que havia fet canviar de parer els demandants, per això no va intervenir i, amb el seu silenci, va donar per bona la deducció d'en Mercat.

-Què hi veus? -preguntà en Pep assenyalant el retrat.

-En Jacob Hernández -respongué tímidament en Jordi sense saber ben bé on volia anar a parar el seu interlocutor.

Amb un ràpid gest, l'ordinador va quedar un altre cop cara a en Pep i després de teclejar-lo amb insistència el tornà a girar cent vuitanta graus.

-I ara què hi veus? -insistí.

En Mercat havia retocat la fotografia guarnint la imatge amb plomes i penjolls diversos que li donaven una estètica de cap de tribu precolombina.

-L'Hernández vestit d'indi -va dir en Jordi, aquest cop realment intrigat per saber com acabava la juguesca.

-Naturalment, i li queda força bé. Encara no ho veus? -deia en Mercat rient de la seva pròpia gràcia-. En Jacob Hernández és un indi!

De seguida se'n va adonar que l'acudit no havia estat entès, per la qual cosa, sense parar de riure aclarí:

-Aquest no és d'aquí, no veus que no s'assembla gens ni mica als seus pares? És adoptat!

En Jordi Li va quedar bocabadat; no entenia res. Què hi tenia a veure la filiació d'en Jacob en la resolució del cas?

En Pep Mercat insistí en què el fet que fos adoptat, cosa difícil de discernir per qualsevol persona poc fisonomista, era la clau per poder fer alguna cosa en un cas complicat com era el del Xef.

-Quan me'n vaig adonar vaig demanar l'expedient d'adopció a un amic meu que treballa al departament d'immigració i, quina casualitat, a l'expedient no hi figurava el document d'acceptació dels pares adoptius.

En Jordi però, coneixia els Hernández i, temps enrere, quan s'hauria produït la presumpta adopció, en Ricard era una persona de possibles que es vanagloriava d'estar perfectament assessorat per grans professionals. Li resultava estrany, doncs, que hagués deixat passar aquest detall. També coneixia en Jacob des de l'escola i tota la vida havia portat els cognoms dels pares. Per tant no hauria estat possible inscriure'l a un centre d'ensenyament sense abans presentar la documentació acreditativa de la relació familiar amb els pares provinent del Registre Civil.

-No he dit que l'adopció fos irregular -va aclarir en Mercat amb un posat clarament alliçonador-. Només he dit que a l'expedient no hi figurava el document d'acceptació. Podria ser perfectament possible que s'hagués perdut, fins i tot en un trasllat. Aquests són els problemes dels antics documents en suport paper. Ara no podria passar.

En Jordi Li semblava un estudiant de primer de Dret davant d'un examen de quart amb un catedràtic sonat. Cada cop ho entenia menys i el poc que va agafar al vol li semblava tan contradictori que només va poder articular una síl·laba.

-I...?

En Josep Mercat esperava aquesta reacció i es va esplaiar en

el seu raonament.

-El fet que no figuri el document d'acceptació dels adoptants només constitueix una irregularitat administrativa perfectament esmenable amb l'aportació de la resta de documentació, en especial la del Registre Civil, la qual, un cop comprovada per l'autoritat administrativa competent, expedeix un nou document d'acceptació. Però... sempre hi ha un però, l'activitat administrativa és lenta i feixuga, i fins el moment que aquesta irregularitat no sigui esmenada, l'adoptat perd de manera provisional la ciutadania europea... coses de la nova Directiva.

En condicions normals no passa res, però en aquest cas ens trobem amb uns elements afegits. Una de les conseqüències immediates és la pèrdua de la legitimació per actuar en un judici representant un ciutadà europeu. També existeix el risc que el demandat t'interposi una demanda reconvençional. És a dir, que, alhora, la part contrària et demandi per falsa denúncia i si encara no tens la situació regularitzada, no deixes de ser un estranger, provisionalment, però estranger al cap i a la fi, i ja saps el que et jugues.

-Per tant...?

-Per tant només han calgut dues trucades i una visita; la primera, d'un funcionari d'aquest departament posant en coneixement dels Hernández la irregularitat i les seves

conseqüències. La segona, del Cap de Negociat a l'advocat dels Hernández explicant-li el procés administratiu d'esmena d'errades i el temps per completar-lo, uns tres mesos anant bé. Per últim, deixant passar un parell de dies per acollonir-los una mica, la definitiva, la visita d'en Julià Setmenat a l'Hernández i al seu advocat.

Te'n recordes d'en Julià? Va fer l'últim curs amb nosaltres, avui té un bufet de renom al Passeig de Gràcia.

En Julià va advertir-los de la seva situació irregular, els comunicà que a la data del judici seria un estranger i, per tant, mancat de legitimació activa per pledejar. També els va advertir que era amic teu, que et representava i que, de seguir amb el cas, procediria a demandar-lo a ell per denúncia falsa i, si encara no havia regularitzat la situació, les tornes canviarien i ara seria ell qui es jugaria l'expulsió. Per altra banda els va advertir que en cas de seguir amb el plet ho notificaria a la Seguretat Social, la qual li retiraria la pensió d'invalidesa a en Ricard fins a la resolució del mateix, donat que la llei impedia atorgar pensions si s'al·legava que existia un presumpte responsable de la malaltia, la qual cosa no es feia gairebé mai per la manca de comunicació entre els jutjats i l'organisme encarregat de gestionar les prestacions. També els va amenaçar de recórrer a l'Agència Catalana de Tributs amb la finalitat que s'efectués una inspecció acurada de la darrera promoció immobiliària de la

família; tothom sap que ningú declarava els immobles pel seu valor real i, malgrat era una pràctica il·legal, també era un fet consentit. En Julià es va mostrar molt enfadat i esmentava la vostra amistat contínuament. Els va donar un dia per reflexionar-ho. Un dia després rebia la trucada de l'advocat d'en Jacob amb què li comunicava el desistiment del seu client.

-Així de fàcil? -va dir en Jordi mentre intentava recordar la fisonomia d'en Setmenat

-Així de senzill. Bé, abans però, ho vam adobar una mica, quan vaig ser informat que el lletrat dels Hernández vindria a la seu del Departament per revisar l'expedient i recollir la notificació, els vaig demanar al conseller, al cap de l'Agència Catalana de Tributs, al cap de l'Agència de Seguretat i Benestar Social i al propi Julià que em vinguessin a veure aprofitant que teníem uns temes a tractar. Davant de l'advocat, i fent veure que no sabíem qui era, vam donar mostres inequívocues que ens coneixíem feia temps. Suposo que això també va influir en el consell que va donar al seu client.

Així era, en Pep Mercat sempre havia aconseguit el que volia, no li importava teatralitzar, demanar un favor a una persona del seu entorn o fins i tot amenaçar, sempre de manera elegant, per arribar als seus objectius. Ho havia fet amb els estudis, amb les noies, amb l'esport. Preveia la reacció del seu contrincant i s'avançava, ell sempre resultava vencedor. Aquesta manera de fer, que en el seu dia va

provocar l'allunyament dels dos amics, ara servia per salvar la vida al pare d'en Jordi.

Havia arribat el moment de desvetllar el veritable motiu de la visita.

-El pare t'està molt agraït per tot el que has fet per ell i m'ha encarregat que et doni les gràcies. També m'ha dit que et convidi a sopar, té moltes ganes de tornar-te a veure. No t'hi pots negar, ja el coneixes.

-Negar-me a un sopar fet pel Xef? Ni que estigués boig. Dijous va bé?

Després de sentir la història d'en Pep, en Jordi es va veure obligat a estendre la convidada a en Julià Setmenat, a la qual cosa el seu interlocutor s'hi va negar rotundament.

-En Julià ha fet el seu paper perquè em deu uns quants favors. Amb aquestes coses em paga part del seu deute; si el convides a sopar cobrarà dues vegades el mateix servei i això no es pot permetre, ni amb en Julià ni amb ningú, no fotem! Vindré sol.

-Així, a les vuit al restaurant, abans del toc de queda és bona hora. Hi serem el meu pare, la mare, la Maria i jo mateix. No cal dir que pots venir acompanyat de qui vulguis, en tot cas us podeu quedar a dormir al pis de dalt, a l'endemà podreu tornar tranquil·lament.

-Gràcies, però repeteixo, vindré sol.

-D'acord doncs?

-Fins dijous. A les vuit.

L'antic restaurant "Xef Li", ara botiga de queviures, era un dels pocs pulmons verds del centre de la ciutat. Ubicat en una antiga masia del segle XVIII, convenientment reformada, constava de dues plantes d'uns dos-cents metres quadrats cadascuna. A la planta baixa el Xef hi va ubicar la sala menjador i la cuina del restaurant, una cuina que, seguint els cànons de l'època, estava separada de la sala principal per una mampara de vidre, de tal manera que els clients podien veure, en tot moment, la frenètica activitat en l'elaboració dels selectes plats que posteriorment se servien.

A la planta de dalt hi havia cinc habitacions que, en un primer moment, estaven ocupades per la família Li, fins que la bona marxa del negoci, no tan sols va permetre pagar els deutes derivats de la compra i arranjament del restaurant sinó que van disposar de prou capital per invertir en un habitatge al barri de Llevant. El Xef tenia la intenció de convertir les cinc habitacions en cinc menjadors privats, però els primers símptomes de la crisi, units a la providencial prudència del vell Li, van posposar la decisió fins avui.

Aquell moment de separació entre vida professional i vida familiar era especialment recordat pel Jordi el qual va passar la seva infantesa sense disposar d'una mínima privacitat,

immers les vint-i-quatre hores del dia dins de l'activitat de l'empresa recent constituïda.

La masia on s'ubicava el restaurant va ser comprada a un vell pagès, solter, sense fills i mig arruïnat; estava situada en un revolt de l'antic Camí del Mig que encara seguia el traçat de la romana "Via Augusta" on, en aquell temps, es constituïa la frontera entre dos municipis, el de Dalt i el de Mar. Possiblement el fet que els terrenys formessin part dels dos municipis, amb els conseqüents entrebancs administratius, va ser una de les claus perquè aquesta finca no es veiés afectada per la febre immobiliària de principis de segle.

Tenia poc més d'una hectàrea de terreny, on el Xef va disposar uns quants horts, cinc o sis arbres fruiters i un galliner.

El restaurant va adquirir fama de ser un dels pocs que cuinaven amb productes de la terra, sense additius i de temporada. El Xef sempre va cuidar aquesta imatge, va rescatar fotografies d'antigues tècniques de conreu local, receptes tradicionals i noms i estacionalitat dels productes més usats en la cuina mediterrània, amb les quals decorava tota la sala menjador. També feia visible les certificacions de producció ecològica de l'hort i anomenava els seus productes tal i com havien estat coneguts tradicionalment. Així doncs, a la carta, hi figuraven les *Mataró Potatoe's* collides de l'hort de la casa, referint-se a les patates primerenques; el *pollastre de pota blava a la crema de micaco*, com

antigament es coneixien els nespres a una part de la comarca; o el *"turnemi"* amb *bany de xocolata*, postres consistents en un pastisset cobert de sucre i farcit de crema.

Els horts de la masia tenien un caràcter més comercial que de proveïment. La producció dels horts era molt variada però escassa per a la demanda interna del restaurant, per la qual cosa, si bé la matèria primera emprada era de categoria especial, la majoria es comprava al Mercat Central, amb l'excepció del peix que era adquirit a una parada del Mercat Municipal que donava plena garantia d'haver estat pescat el dia abans a la costa del Maresme.

Amb els horts, el Xef potenciava, sempre que podia, la marca del negoci amb petits gestos. Era habitual doncs, els diumenges, quan el restaurant estava de gom a gom, veure'l sortir cap a l'hort i a la vista de tothom recollir uns quants productes de la terra, col·locar-los en un cistell fet de joncs i tornar a passar amb el cistell ple pel menjador, saludant a tots els comensals, per dipositar els productes al marbre de la cuina i, per últim, repartir-los entre els cuiners.

Una altra estratègia comercial era obsequiar al clients més fidels amb productes de la masia que el Xef acompanyava amb una extensa explicació de les propietats alimentàries i gastronòmiques dels mateixos. Gairebé tothom sortia amb un parell de tomàquets del tipus Montserrat, mig quilo de patates, un enciam acabat de collir, o tres o quatre ous, com si portessin un petit tresor.

Qui li havia de dir al vell Li que, en els moments difícils, aquella petita porció de terreny havia de ser la base principal de la seva economia. Qui s'hagués pensat mai que hauria canviat el ganivet de cap de cuina per l'aixada? L'art de la gastronomia, per la balança?

Per tirar endavant, en Li pare volia creure que la botiga era quelcom provisional. En el fons estava convençut que un dia o un altre, abans de jubilar-se, tornaria a cuinar. Per això, quan el seu fill li va fer saber que en Mercat havia acceptat la convidada ho va viure com un retorn als temps d'esplendor de la casa "Xef Li" i de seguida es va posar a treballar perquè aquell sopar fos un èxit rotund.

Dissabte a la tarda, un cop tancat el comerç, el Xef mirava l'antic restaurant.

Dos anys sense activitat eren molts anys. Tot i no ser brut, el menjador es veia deixat. La paret havia perdut aquell blanc lluminós i ara era groguenca amb els quadres torts; algun, fins i tot, amb el vidre esquerdat. Les taules i cadires col·locades a les quatre cantonades de la sala i convenientment tapades, feien encara més freda l'estança.

Va obrir les finestres de fusta, en origen d'un verd llimona i ara d'un color indefinit. La majoria no encaixaven prou bé.

L'entrada era fosca, trista, i el petit taulell de fusta d'embero, on abans s'atenia al públic, estava totalment descolorit.

Una mica més endins, sense deixar l'entrada, l'actual taulell

frigorífic de la botiga, amb la balança electrònica al costat i els petits calaixos on es dipositaven la fruita i la verdura fresca sense cap estètica ni concordança amb la decoració de l'antic restaurant, donaven la sensació de racó dels mals endreços, on algú havia deixat aquests elements en espera de trobar-los una millor utilitat.

El que feia més mal als ulls però, era la cuina. La mampara de vidre que, de tan neta que sempre estava, hom hagués dit que no hi havia cap mena de separació entre el menjador i l'obrador, avui tenia una aparença de vidre glaçat, on era difícil d'esbrinar què hi podria haver al darrere. Els fogons, que reposaven desmuntats i desats en un armari, en tornar-los al seu lloc d'origen, es trobaven totalment embussats, on el gas no trobava el camí de sortida per poder transformar-se en foc.

Els forns, a més d'embussats, estaven totalment coberts d'un greix que no era el propi de cuinar. Coberts d'un material llardós que, segurament, voleiaria per la cuina i, amb el temps, aniria cobrint a poc a poc tots els mobles d'acer inoxidable. Les aixetes anaven fortes, costaven d'obrir, i quan s'obrien, vessaven regalims d'aigua pels costats.

El Xef es va mirar a ell mateix i també va observar l'abandonament del somni en la seva persona. Ell sempre net, amb davantal blanc, en plena activitat sortint i entrant de la cuina, es veia, avui, amb uns texans vells que brutejaven de tant d'anar a l'hort, agafats amb un cinturó

que delatava que s'havia aprimat al menys deu quilos des que els va comprar. I amb una camisa de quadres, totalment passada de moda, de la qual ell mateix confessava portar per la seva comoditat ja que no hi havia cap mena de justificació estètica per dur aquella peça de roba.

Aquell dia però, per molta crisi, per molt que les circumstàncies de la vida l'haguessin empès a deixar el restaurant, no es va voler resignar i encara que fos només per pagar, a la seva manera, el favor de l'amic del seu fill, o potser per autoconvenciment en el fet que el restaurant tornaria, va voler revivre els temps passats. Si tornava a posar el restaurant en condicions es trobaria millor i, sobretot, quedaria bé amb aquell que li va salvar.

Al cap de mitja hora tornava a l'antiga masia amb el cotxe carregat d'eines i pintura. En Truc i en Tom, els dos pastors alemanys especialment ensinistrats per a la custòdia de la botiga i els horts, se'l van quedar mirant com estranyant-se de l'activa conducta de l'amo. Fins i tot, al principi, en Truc, el més veterà, va bordar com confonent-lo amb una persona estranya.

Uns quants cops de raspall a les finestres, desmuntar les aixetes i canviar les gomes, desembussar els fogons, una mà de pintura a parets i fusta, col·locar les taules i cadires i, sobretot, netejar i tornar a netejar, foren les activitats que el Xef, amb l'ajut de la Remei, la seva dona, van realitzar aquell cap de setmana, de tal manera que diumenge al vespre ja tornava a semblar el d'abans.

Tocava pensar en el menú; va mirar l'hort i, a principis de tardor, els tomàquets pometa estaven en el seu punt així com les escaroles. Aquests elements serien la base del primer plat, possiblement una amanida. Però calia que les verdures fossin acabades de collir perquè conservessin la totalitat del gust i contingut alimentari per tant, no les va tocar, les recolliria el mateix dijous.

De segon plat podria matar un pollastre. Observà els exemplars de pota blava i de pollastre penedesenc que tenia al galliner però, tot seguit, va poder deduir que encara no tenien les mides òptimes per al seu consum immediat. Els ous però, sí podrien formar part del menú. Així doncs, va descartar la carn per al segon plat.

Ara començava l'època del calamar, també era bona temporada per a la gamba maresmenca; trucaria en Moja i li'n faria la comanda.

En Moja i la seva família eren, potser, els darrers pescadors de la ciutat. La resta va deixar de sortir degut als nombrosos robatoris, fins i tot amb violència, que es produïen tant dins a mar com a port o a la platja en desembarcar el peix. La família d'en Moja però, amb una flota de tres barques, seguia pescant evitant els assalts de totes les maneres conegudes. Hi havia una llegenda popular que deia que feinejaven armats i havien mort més d'un pirata.

En aquell moment el Xef no tenia clar si en Moja disposava d'estrís per practicar la tècnica de l'arrossegament de la

pesca de les gambes, però de ben segur que s'espavilaria per contactar amb algun pescador d'Arenys que les hi vendria. Ell, a canvi, s'embutxacaria una bona comissió. Li costaria un munt de diners però s'ho valia.

La darrera setmana havia caigut una pluja fina i a les muntanyes hi hauria d'haver rovellons. El rovelló de la Serralada Litoral, l'esclata-sang, era el més gustós del món segons l'opinió del Xef. L'endemà al matí n'aniria a buscar.

Per postres, un pastís de maduixes de l'hort; fet amb base de pa de pessic, nata i formatge i, per sobre, les meloses maduixes recollides al juliol i convenientment confitades per poder vendre-les durant tot l'any.

Per beure, un vi de pansa blanca d'Alella, un vi jove que pugui combinar amb les gambes i els calamars. Va inspeccionar el rebost de la botiga i encara en quedava una mica a la bóta. Darrerament no se'n venia gaire, de vi, i havia pres la decisió de canviar l'exquisit caldo que adquiria a la cooperativa vitivinícola alellenca per un altre de més econòmic i naturalment de menys qualitat, però, per sort, encara no n'havia exhaurit les existències.

Un cava brut també aniria bé a l'hora de les postres.

L' oli, fonamental a la cuina mediterrània, havia de ser d'Arbeca i de primera premsada. L'oli que es venia a la botiga era comprat al majorista Wenming, la majoria extret del gira-sol. Però en Wenming també en venia d'oliva transportat directament de les Garrigues a un preu

infinítament superior al d'altres espècies vegetals. De tant en tant i, per consum personal, en Li comprava una ampolla d'oli d'oliva de primera premsada. Amb tota probabilitat en Wenming no li vendria només un parell d'ampolles per a aquell àpat, per això va pensar que el més prudent era avançar la comanda d'oli per a la seva venda al detall (al cap i a la fi no es fa malbé al magatzem) i demanar que, amb el mateix viatge, li subministrés l'oli arbequí.

Faltaven els licors i el cafè. Pel cafè no hi hauria problema. El mateix Wenming el podria afegir a la resta de la comanda, ja que el públic s'estimava més consumir sucedanis i tampoc en disposava a la botiga. De licors, recordava haver guardat, de l'època en què el restaurant encara era obert, un parell d'ampolles de whisky escocès, de deu anys de criança, una caixa de conyac comprat a unes antigues bodegues del Penedès, així com unes quantes ampolles d'anís (segurament les trobaria en algun racó de l'antiga bodega que avui es feia servir de magatzem). Ja les buscaria després.

Per últim, el pa. El faria ell mateix dijous al migdia. El pa ha de ser cruixent. Un pa excessivament tou, com un xiclet, desvirtua totalment un bon àpat; un pa fort fa perdre la frescor a la resta de productes.

Ara que ja ho tenia tot al cap, calia posar-se mans a l'obra. Avui però, només podria trucar a en Moja i a en Wenming per assegurar-se que disposaria de tots els productes dijous al matí. La negociació no va ser fàcil, però, al final, va

arrençar el compromís de ser servit en la data indicada.

Ja tornava a ser dijous i, per primer cop en dos anys, la botiga dels Li estava tancada. A la porta hi figurava un rètol on deia "tancat per motius personals". Fou tal la sorpresa dels clients que va començar a funcionar el remoreig popular. Malgrat que la família Li havia portat l'assumpte amb total discreció, sempre hi havia algú que podria haver sentit els problemes del patriarca amb la justícia i ben aviat es va estendre per la ciutat que el motiu del tancament era degut a una, més que possible, condemna del propietari, quan justament en realitat passava tot el contrari.

El Xef havia decidit prendre's el dia lliure i dedicar-lo en cos i ànima a la preparació del sopar, per la qual cosa, aliè a tot plegat, romania tancat a la cuina mirant fixament el mabre on tenia estesos tots els productes. Faltaven les gambes i els calamars que van arribar a les dotze del migdia, hora pactada prèviament. En Moja va dir que eren acabats de pescar i el Xef no ho va posar en dubte perquè encara eren vius.

Segons el seu mestre, el xef Montbau que, quan en Li era aprenent, regentava un restaurant reconegut arreu d'Europa figurant, fins i tot, en una guia gastronòmica que, en aquell temps, era referència del bon menjar mundial (encara que segons tinc entès tenia un nom estrany pertanyent a una marca de pneumàtics de cotxe), mig sopar estava fet.

En Montbau deia que la cuina començava amb la compra i en

la selecció dels materials. En el seu decàleg, que feia repetir als aprenents de l'Escola Nacional de Restauració i del seu propi restaurant, destacava permanentment la importància del producte. "Per fer un bon menjar, el producte ha de ser de temporada i no poden passar més de dotze hores des que passa del seu medi natural fins al plat del client. Com a conseqüència, tot allò que es posi a la taula del client ha de provenir d'un mateix àmbit geogràfic. Un vi de Rioja sempre casarà amb qualsevol producte de la Rioja, la tradició i la natura són sàvies i al llarg dels anys només sobreviuen els productes afins entre ells. Un cop triats els productes fixeuvos en la cuina tradicional; segles de transmissió i perfeccionament dels productes de la terra no es poden equivocar, nosaltres no podem inventar la sopa d'alls". I seguia: "Si es compleixen aquests preceptes no cal saber cuinar; la cuina és senzilla, els gustos s'acoblen entre ells, es complementen sols, no cal transformar-los, és igual que hi hagi productes de mar o de muntanya. Si són del mateix territori s'estimen, han crescut junts, defineixen les mateixes passions, es casaran segur, només cal posar-los al foc, no gaire foc, no els podem canviar, han de conservar el gust en la seva naturalitat".

Després d'aquestes reflexions afegia: "Però com que això no sempre és possible, cal aprendre cuina; aquí us ensenyarem a fer lligar productes desiguals, de diversos territoris, a tractar diferents gustos i textures", i continuava amb el tercer punt del decàleg, però en cada punt s'aturava i

repetia: "Recordeu, aquest punt només és aplicable si no es pot respectar al màxim l'origen i la tradició".

Era pràctica habitual d'en Montbau, en el seu restaurant "La Llenya", ordenar als seus cuiners que, abans d'encendre els fogons, observessin els productes en cru, un per un. Quan un cuiner tenia el mínim dubte sobre el seu origen o la seva frescor, directament l'havia de llençar. Aquesta manera de fer havia provocat airades discussions amb els seus proveïdors, ja que si bé en Montbau era una persona tremendament exigent, confiava plenament en el criteri dels seus col·laboradors.

En Li no havia perdut la pràctica i ara també es mirava tots els productes estesos a la cuina. No hi havia dubte, les gambes fresquíssimes i de la varietat que es pesquen a la costa maresmenca, com els propis calamars. Les verdures encara eren a l'hort, d'allà n'extrauria l'enciam i els tomàquets. Les cebes i l'all, també eren de l'hort.

Els rovellons, no massa, recollits directament de la Serralada Litoral, petits, no gaire grossos i sense excés d'aigua, ja eren nets de terra. De cucs, no en tenien cap. Fins i tots els pinyons, per fer la picada, van ser agafats d'un pi pinyer a la muntanya aprofitant la caça dels bolets.

El pa era al forn i el pastís, fet d'autèntics maduixots de la casa, també. Les flaires dels dos productes coent-se ja envaïen la cuina. Al cap de pocs minuts el pastís havia d'anar al frigorífic fins a l'hora de les postres.

Tot estava embastat i, com deia en Montbau, més de mig sopar estava ja fet; a partir d'aquí la cuina seria senzilla, els productes es casarien tots sols. El Xef va posar les gambes i els calamars en gel i a la tarda acabaria de cuinar la resta de plats.

Encara no eren les vuit del vespre, faltaven cinc minuts quan trucaven a la porta. D'un petit cotxe blanc, elèctric, d'una marca coreana, aparcats a menys de deu metres de la porta, havia sortit en Pep i ara era dret esperant que algú l'obris.

El Xef havia sentit el timbre i es va afanyar a avisar a en Jordi per tal que donés la benvinguda al seu antic amic.

La porta es va obrir i, darrera l'hereu, tota la família. Una abraçada i dos petons per a en Jordi, dos petons per a les dones i una forta encaixada de mans al patriarca fou el ritual de la salutació.

No van passar de seguida al menjador; abans, al petit rebedor, el Xef va fer els honors al convidat. Després de donar-li la benvinguda i agrair la visita, va voler recordar les vegades que havia estat a l'antic restaurant amb en Jordi, quan tots dos estudiaven i, com qui no vol la cosa, aprofitant que la Remei, acompanyada de la Maria, portava l'anorac d'en Mercat al penja-robes, va donar-li les gràcies per les seves gestions. En tota la nit ja no es va parlar més del tema.

Al menjador, una única taula rodona al mig amb unes estovalles blanques, envoltades per unes puntes de dos dits

d'amplada. Cinc coberts simètricament parats al costat dels plats amb els tovallons a conjunt i copes d'aigua, de vi i de cava per a cada comensal. Al centre de la taula les amanides i el pa, l'aigua i el vi, amb cinc plats de rovellons cuinats només amb all i julivert a mode d'entrant.

Tots van seure sense seguir cap ordre preestablert i en Pep Mercat se situà al costat d'en Jordi i la Maria i davant del Xef.

Davant de la rutinària pregunta formulada, en aquest cas per la Remei, de com havia anat el viatge, en Pep va contestar que, per la seva experiència, fins a les vuit del vespre encara es podia transitar sense perill, era a partir d'aquella hora quan les carreteres es tornaven perilloses.

Començaren a menjar i veure i en pocs minuts els entrants es van anar acabant. El Xef començà a treure diversos plats de calamar cuinats de diferents maneres, a la romana, farcits amb bolets, amb salsa i a la planxa.

-Suposo que en Jordi t'ha dit que avui et quedaràs a dormir aquí -va dir el Xef mentre servia els calamars-. T'he preparat l'habitació gran i no pateixis, la casa és més que segura, al marge dels gossos tenim la tanca electricada, càmeres de vigilància, alarma i, per si no n'hi hagués prou, una habitació del pànic a la planta baixa, que encara no sé per què la vaig fer construir si només amb els gossos ja no s'acosta ningú.

-No se'n refiï, tal i com està la cosa totes les mesures de

seguretat són poques; a Barcelona no hi ha un dia que passi que no se sentin trets pel carrer -respongué en Pep.

En aquest punt es va trencar el gel i, potser influïts pel menjar i la beguda, es va encetar una fluïda conversa sobre l'estat del país, de la qual participaven alternativament tots els reunits i que va desembocar a poder parlar de la vida professional del convidat.

En Pep se sincerava per moments. Després de dir que estava orgullós de ser el Secretari General més jove de l'actual govern, va confessar que li hauria agradat de treballar amb el seu pare, d'advocat, però que havia estat el seu propi pare qui es va estimar més que el lloc de soci en el bufet l'ocupés el seu germà gran. També va ser el seu pare qui el va introduir en política de la mà del seu amic l'Ernest Rius, antic tinent d'alcalde de Barcelona i actual Conseller d'Afers Exteriors, Immigració i Serveis Socials i Comunitaris.

Parlava del seu progenitor, el prestigiós advocat, amb una estranya barreja d'odi i admiració. Entre línies venia a dir que l'advocat Mercat ho controlava tot, incloent la vida dels seus fills. A ell, li havia tocat entrar en política. A la seva germana petita, segurament, la introduiria en el món dels negocis; havia començat a estudiar un MBA i ja estava fent pràctiques en una de les més importants empreses del país.

El clan dels Mercat tenia a moltes persones de confiança ocupant llocs importants al país però no n'hi havia prou; com a mínim un membre de la família també havia de

formar part de les estructures del poder. Així doncs, no era gens difícil trobar el cognom Mercat a l'organigrama de les institucions de la Nació: a la judicatura, l'oncle d'en Pep, en Josep Maria Mercat, com a membre del Tribunal Superior de Justícia, així com en Pitus, el seu fill i cosí d'en Pep, ocupant un càrrec a la fiscalia general. A la política, al marge d'ell mateix, dos cosins - tots dos diputats - l'un en Josep Jornivol i Mercat pel partit que ostenta el govern i l'altre, en Fideas Mercat i Botey, a l'oposició. Als consells d'administració de les entitats financeres, de les elèctriques, de les telecomunicacions, a les empreses públiques i a les juntes directives de les principals entitats esportives del país, per un cantó o altre hi apareixia el cognom Mercat entre els seus membres.

Les gambes, també cuinades amb diferents receptes, s'acabaven i la conversa s'anava convertint en un monòleg d'en Mercat, solament interromput per les preguntes puntuals que algú li formulava. Es veia clar que en Pep es trobava bé entre els Li. De fet sempre se n'havia trobat, de bé. Recordava la seva infantesa i joventut, les seves relacions sentimentals. Detallava la seva responsabilitat política, els viatges professionals i explicava anècdotes dels seus desplaçaments i dels funcionaris d'altres indrets a on tenia relació.

A dos quarts de dues de la matinada, hora en què va acabar la sobretaula, en Pep va confessar que el dia abans havia arribat a l'aeroport a les set del matí després d'un viatge

nocturn procedent de Moscou.

Tot seguit el Xef, que de seguida va entendre que aquell comentari delatava l'estat de cansament del convidat, va donar per acabat el sopar. En Pep es va anar acomiadant de tothom de la mateixa manera que havia entrat i el Xef es va oferir per acompanyar al visitant.

-Deus estar cansat, després del viatge i tantes hores sense dormir -va dir-li mentre pujaven les escales en direcció a la cambra que havia d'ocupar aquella nit.

-Doncs, la veritat, una mica sí, ja porto unes quantes hores en marxa.

L'amfitrió va mostrar-li el llit, el bany, el mobiliari i la petita nevera amb aigua, refrescos i alguna cosa per entretenir la gana: "Descansa, doncs, com si estiguessis a casa teva, li diré a la Maria que pugi i et faci un massatge".

La Maria havia fet un curs de quiromassatgista dins dels antics plans de Formació Ocupacional. No s'hi havia dedicat mai professionalment però cada nit en feia un al seu pare després de la feixuga jornada laboral. El Xef sempre deia que tenia unes mans d'or.

Encara no havia sortit en Pep de la dutxa que la Maria trucava a la porta. Duia un petit maletí, amb olis i essències que li servien per fer la feina que li havia encomanat el pare.

Sense temps a canviar-se roba i amb la tovallola cobrint-li el

cos de cintura cap avall, el noi va fer passar a la Maria.

Ella va indicar a en Pep que s'estirés al llit per començar per la part del darrera. Va treure els olis i els estengué per tota l'esquena.

L'oli feia una suau olor a llimona i la Maria anava movent el líquid viscos, primer horitzontalment i després de manera vertical, fins sentir que anava desapareixent absorbit per la pell.

Va posar-se una mica de crema al palmell i començà a fregar les espatlles i el clatell, movent les mans en cercle. Anava baixant per l'esquena, alternant aquesta part del cos amb els braços, fins que va arribar al final de la mateixa. Era clar que la tovallola no li deixava continuar, per la qual cosa va optar per afluixar-la, de tal manera que al final va cedir, deixant en Pep amb les natges i les cames a la vista.

La Maria no s'immutà i va seguir amb la seva tasca: primer amb les galtes del cul, després amb la cama dreta i posteriorment amb la cama esquerra, per finalitzar amb els dos peus en aquest mateix ordre.

Quan en Pep ja donava per finalitzat el massatge i s'anava a acomiadar, ella va ordenar que es girés per fer l'altra banda del cos.

En Pep, ja amb la tovallola fora, va donar la volta, quedant totalment nu davant la massatgista improvisada. Ella, com si res, va tornar a untar d'oli el pit i amb els mateixos moviments que a l'esquena, el va escampar.

La Maria mirava el cos d'en Pep, sense parar de tocar-lo. Ja de jove sempre li havia fet gràcia. Tenia una complexió atlètica, musculada a base d'exercici. I, mentre l'anava mirant, l'anava desitjant. Per això quan la Maria va finalitzar de masegar-li la panxa, en Pep va notar els seus llavis humits que li petonejaven el penis.

Ell, que fins el moment havia fet autèntics esforços per no donar cap mostra externa de desig, es va sentir alliberat i el membre va triplicar de cop la seva envergadura, mentre els llavis d'ella el voltejaven i el succionaven amb tendresa.

De sobte, la Maria es va posar a sobre d'en Pep i, amb les mans, va acompanyar el penis fins col·locar-lo dins del seu sexe. Posada de genolls, quedant el cos d'ell al mig de les seves dues cames, es movia rítmicament fent l'amor. Primer de manera suau, fins que al cap de pocs segons el ritme es va intensificar. Tots dos panteixaven, cada cop més fort, seguint els moviments de la Maria qui no deixava que en Pep l'acompanyés. El llit es movia, feia sorolls, mai van pensar que algú els pogués sentir i en cap cas van afluixar, al revés, els moviments eren cada cop més violents.

Cinc minuts va durar, cinc minuts abans que l'home ejaculés; cinc minuts meravellosos en què la Maria va tenir un orgasme.

-Queda't -va dir en Pep.

I la Maria es va quedar amb ell. Tots dos sabien que allò no tindria més transcendència; es coneixen feia temps i mai no

havien sentit res l'un per l'altre. Però la Maria es va quedar, no el va voler deixar sol.

Mentrestant la porta de l'habitació era entreoberta i per l'esclletxa el Xef mirava... i somreia.

IV

Encara que fos diumenge, en Perot Busquets anava cap a la feina, a la seu central de la Policial.

Una xemeneia mig derruïda, situada al mig del pati, donava fe del passat industrial d'aquest edifici noucentista de dues plantes que, abans de ser la Prefectura de l'empresa, havia estat una escola d'ensenyament primari.

L'antic pati del centre d'ensenyament era utilitzat com a garatge dels vehicles per les patrulles. Cinc cotxes, dos furgons i deu motocicletes estacionats al costat dels endolls elèctrics que els servien d'alimentació, formaven el parc mòbil de la Policial en el territori, juntament amb un helicòpter sempre visible al mig del solar.

Pocs agents de la Policial havien vist funcionar l'helicòpter. Era de benzina i, per tant, car de mantenir. Tan sols s'havia utilitzat dues o tres vegades per temes d'urgent necessitat, com en aquell cas que va caldre rescatar d'alta mar dos pescadors aficionats i molt bons clients de la Mutual Policial d'enmig d'una tempesta d'estiu.

A la primera planta l'antic gimnàs de l'escola encara conservava la seva funció juntament amb els vestidors. Al costat, el menjador fou reconvertit en sala de tir on els agents practicaven amb les seves armes reglamentàries dia si, dia no. Les antigues aules de la part de baix, les ocupaven les oficines de la seu central de l'empresa

A dalt, els despatxos, tots de la mateixa grandària. El primer, el del cap de la unitat del territori seguit del pertanyent al sotsintendent general i d'aquell que ocupava en Perot. A l'altre costat del passadís hi havia una sala de treball amb vint-i-cinc taules i altres tantes cadires, la sala de reunions i la del material. Més al fons, l'armeria.

En Perot saludà l'oficial de guàrdia estranyat que un dels caps es presentés en diumenge, amb un "Tot bé?". "Sense novetat, Intendent", va rebre per resposta. En Perot, sempre ho feia, es va interessar per la família de l'oficial el qual, orgullós, va explicar que el seu fill acabava d'entrar a la Escola d'Oficis i que, com el seu oncle, volia ser mecànic. En Perot sabia que, després d'això, l'oficial s'esplaiaria amb les desgràcies del seu recent divorci, per la qual cosa, sense donar peu a què comences a explicar penúries s'acomiadà dirigint-se cap al seu despatx.

Per començar havia de comprovar els procediments emprats en el cas que l'ocupava i va introduir el document que, en forma de targeta, li havia donat la Mar el dia abans. El document, redactat per l'intendent Martí, tenia caràcter de còpia oficial tal i com acreditava, a la primera plana, la Cap Local de Seguretat. La segona plana de l'informe parlava del material utilitzat per la investigació, així com de la descripció dels centres forenses on s'havien fet l'autòpsia i l'anàlisi d'ADN.

Com a eines emprades figuraven el gravador traductor IP 680, utilitzat a les entrevistes i interrogatoris així com el

programa de reconstrucció facial i corporal "visage 18 3D" i com a centres forenses, el del Dr. Abellà i el laboratori genètic Rossend, també senyalava com a fonts de la investigació les bases de dades de l'Europol i la FBI.

A pesar que en Perot tenia perfecte coneixement que les eines emprades pel seu antecessor estaven plenament homologades per a la investigació, era preceptiu corroborar-ho amb la corresponent legislació on, en efecte, figuraven textualment com a eines normativitzades per a tasques policials.

També va mirar les dates en què el centre forense del Dr. Abellà i el laboratori genètic Rossend varen ser reconeguts com a centres col·laboradors i de suport de les empreses policials; ambdós centres, com era d'esperar, estaven reconeguts jurídicament en la data de la investigació.

L'última comprovació rutinària havia de confirmar que realment havien estat utilitzats els mitjans descrits per a l'elaboració de l'informe. En efecte, tal i com s'esperava, els documents adjunts no deixaven lloc a cap mena de dubte. Les gravacions de les entrevistes i interrogatoris aportaven l'autenticació de la casa proveïdora, així com el retrat robot de la víctima. Les certificacions electròniques dels informes forenses i genètics indicaven que aquestes empreses ho havien portat a terme.

Finalment, els documents de les bases de dades que s'havien fet servir també portaven els segells oficials. En

principi, doncs, tot era correcte: s'havia seguit estrictament el protocol.

Realitzades les primeres comprovacions, era l'hora de començar a redactar el nou informe, la qual cosa va iniciar l'intendent Busquets amb aquestes paraules:

"Vist el requeriment efectuat sobre les anteriors investigacions del cas de referència XP00984657, per possible assassinat o homicidi a persona desconeguda, el cos de la qual va ser trobat en les dates que consten a l'anterior informe policial realitzat per l'intendent Martí i seguint els protocols establerts, s'adjudica la nova investigació a l'actual intendent de l'empresa La Mutual Policial, la qual té assignat per contracte amb l'Ajuntament de la ciutat la custòdia dels béns comuns i la investigació dels fets delictius produïts en tots els barris i districtes de la mateixa, amb excepció del districte C3 conegut popularment com a barri àrab.

Per a l'adjudicació de les tasques descrites a l'empresa esmentada s'han seguit tots els passos legalment establerts, inclòs el sufragi universal als barris i districtes en els quals exerceix la seva competència.

El sotasignant, Pere Busquets, figura inscrit com a treballador de La Mutual Patronal amb el número 32, exercint les funcions pròpies d'Intendent. Es troba col·legiat al Col·legi de Policia de Catalunya, el qual acredita que

disposa dels coneixements tècnics necessaris per dur a terme la present investigació.

D'acord amb les pretensions de qui requereix la revisió de l'expedient esmentat, el qual s'acull a l'anonimat administratiu, es dóna per iniciada la investigació a dia d'avui.

1. PRIMERA ACTUACIÓ

S'ha revisat superficialment l'anterior informe de l'Inspector Martí i s'extreuen les següents conclusions provisionals.

a) L'expedient examinat és còpia fidedigna de l'original segons es desprèn de la certificació de la Cap Local de Seguretat, la Sra. Mar Ibra.

b) El material emprat per l'Intendent Martí s'ajusta a les homologacions establertes per a la investigació.

c) Les empreses i organismes externs que han col·laborat en la resolució de la investigació de l'intendent Martí són entitats legalment reconegudes per actuar en aquest àmbit, per la qual cosa els informes o resolucions de les mateixes tenen presumpció de veracitat.

Vist els antecedents esmentats s'extreu com a PRIMERA CONCLUSIÓ PROVISIONAL, que l'actuació de l'Intendent Martí, quant al seguiment del protocol d'investigació policial, s'ajusta a la legalitat vigent.”

A partir d'aquí en Perot justificava la seva valoració amb un reguitzell de normes jurídiques que l'avalaven, des de la

Directiva del Protocol en les Investigacions, fins a les Ordres d'homologació del material o el nomenament com a Intendent d'en Martí.

Ara calia decidir com es portaria a terme la nova investigació. Si, com semblava, les actuacions d'en Martí havien estat ajustades a dret, la normativa només obligava a corroborar les actuacions efectuades amb mitjans tecnològicament més avançats que poguessin, o no, oferir noves vies d'investigació. També la llei permetia de realitzar una nova investigació emprant els mitjans actuals i comparar els seus resultats amb la primera.

En Perot va dubtar inicialment. La segona opció suposava una feinada. Va recordar però, les indicacions del Mercat i de l'Alcalde, i per altra banda estava en joc el prestigi de la Policial. Una nova investigació era la millor opció, seria la manera de no passar per alt cap detall.

Així doncs va continuar amb el seu informe.

“No obstant l'esmentat, i degut a la vocació de servei a la ciutadania i principalment a la comunitat on té assignades les seves funcions La Mutual Policial, proposo de realitzar una nova investigació que serà comparada amb l'anterior. El cost d'aquesta nova investigació anirà totalment a càrrec de l'empresa i haurà de seguir les disposicions europees establertes”.

L'Intendent Busquets tenia el pressentiment que aquest darrer paràgraf encendria els ànims d'alguns accionistes, ja

que era perfectament legítim el fet de facturar la investigació al Consistori en haver rebut la reclamació d'aquest. De tota manera ell estava convençut que el més prudent era carregar amb aquestes pèrdues. Si el cas arribava a l'Europol, calia que es veiés clarament i des d'un inici que la Mutual havia posat tots els mitjans per resoldre el cas. Si pel contrari aquest es resolvia o el recurrent no instava nova reclamació, sempre serviria com una bona pràctica per esgrimir a la propera campanya electoral per a l'adjudicació del nou contracte.

Per últim, calia adjuntar a l'informe el contracte de la Policial amb l'Ajuntament, la identificació de l'Intendent amb el registre col·legial i la signatura de la Mar amb el seu vist i plau. Amb aquest darrer tràmit l'endemà podia començar la feina. També era necessari el document de cooperació entre organismes i empreses de seguretat expedit per la Cap de Seguretat Local.

S'havia fet tard i l'Eva segurament l'esperava. En Perot va enviar per correu els dos documents a l'Ajuntament. Si ho feia avui, en un dia ja els tindria validats.

A l'endemà dilluns, a les vuit del matí, encara no havien arribat els documents signats per la Mar i en Perot va aprofitar per demanar dues noves pericials forenses.

D'antuvi ell ja imaginava que els nous resultats no diferirien en absolut dels informes encarregats pel seu antecessor en el càrrec. Per una banda perquè de tots era coneguda la solvència dels Doctors Abellà i Rossend i, per l'altra, perquè seria difícil disposar de les restes del difunt amb què efectuar una nova anàlisi i, per tant, els laboratoris es limitarien a donar com a bones les conclusions dels seus col·legues. També sabia que possiblement el consell d'administració li tornaria a tocar el costó per aquesta nova despesa, però no volia deixar res a l'atzar. En tot cas ja tindria temps per pensar com enfocar el tema la propera reunió mensual del consell.

Així doncs, aleatòriament, va triar dues empreses homologades del llistat que figurava com a annex a la corresponent Ordre de la Conselleria de Seguretat i els va fer arribar les dades dels darrers informes juntament amb la petició de pressupost i l'autorització per demanar una mostra de les restes trobades, en cas que encara se'n conservés alguna.

Alhora va sol·licitar de la Cap de Seguretat el permís per a l'exhumació del cadàver, juntament amb la petició de localització del mateix. Era conscient que el permís li seria denegat, doncs possiblement es trobaria incinerat o en una fossa comuna i, en tot cas, perquè ja s'havia practicat la corresponent autòpsia de la qual es conservava tot el material i les mostres biològiques extretes. De tota manera en Perot pensava que més valia pecar per excés que per

defecte.

Ara calia no equivocar-se amb les eines que havia de fer servir. Feia poc, havia rebut un nou model de gravador traductor, L'IP 920, que a més d'incorporar tota l'antiga tecnologia, tenia com a novetat un complet programa d'anàlisi d'expressions facials i de veu, el qual, segons deien els fabricants, podria detectar les mentides de l'entrevistat amb un 93% de fiabilitat. El producte, però, encara estava en fase de proves i per tant, seguint el principi de prudència, optà per endur-se el nou prototip i un del model IP 820, que era el model que feien servir habitualment totes les empreses de seguretat, de tal manera que les dades recollides pel nou model adquiririen validesa jurídica només si aquest superava el procés de validació sense cap transformació substancial. Després de carregar les corresponents targetes de memòria en ambdós aparells, així com les seves dades personals, tocava transcriure aquestes consideracions reflectint els números de sèrie del material i de les memòries.

Mentrestant ja havia arribat l'informe inicial que incorporava la designació del cas a en Perot, així com el document de cooperació; tots dos signats per la Mar. Alhora també constaven a la bústia d'entrada els pressupostos dels laboratoris, els quals van acceptar immediatament amb la petició d'urgència en la tramesa dels resultats.

El matí anava segons el previst. En Perot havia anat repetint totes i cadascuna de les actuacions del Martí. L'última, abans

de realitzar la primera entrevista, era tornar a reconstruir la imatge del cadàver. Per fer-ho era necessari introduir a l'ordinador totes les variables de les restes obtingudes, una fotografia de l'esquelet i la descripció dels trossos de pell i carn, juntament amb les dades de l'informe forense i, en especial, les mides dels ossos i les observacions tècniques. També ajudava la descripció del codi genètic. De fet, quantes més dades es poguessin aportar, el retrat robot de la víctima tindria més fiabilitat.

Com encara en Busquets no disposava dels nous informes forenses, ja que els acabava de demanar i amb la única finalitat d'avançar feina, va extreure les dades dels estudis forenses encarregats pels Mossos i per l'Intendent Martí. Possiblement rebria els nous aquella mateixa tarda però, en tot cas, ja introduiria les variacions, si és que n'hi havia, a posteriori.

A poc a poc, s'anava configurant la imatge del desconegut, la qual, malgrat haver utilitzat el darrer soft del mercat en reconstrucció virtual de restes humanes, no diferia massa de la imatge extreta de la investigació anterior. Es tractava d'un home blanc, metre setanta aproximadament, de complexió prima, clatell i canells gruixuts i abundant cabell canós. Les dades de l'ordinador indicaven que l'edat en el moment de morir era de cinquanta vuit anys, amb un marge d'error de dos anys per sobre o per sota.

Cabell blanc amb entrades pronunciades i unes arrugues visibles al voltant dels ulls. Per les concavitats dels ulls i les

faccions de la cara, el programari anotava que segurament hauria portat ulleres correctores, si bé en algun moment podria haver-les canviat per lents de contacte o per una intervenció quirúrgica. Segurament caminaria amb l'esquena recta i a grans passes. Per la simulació en moviment tenia un posat que recordava al d'un militar. En el moment de la mort portava un vestit blau fosc, amb tall de l'època.

Veient a la pantalla la imatge del mort no tenia gaires concordances amb les característiques generals d'una víctima de les guerres de bandes però, igual que opinava en Martí, pel lloc del delictes i per l'època de l'atemptat, aquesta seguia semblant la versió més plausible.

Encara no va voler imprimir la imatge ni realitzar cap mena de comprovació fins que rebés els nous informes pericials, de vegades, qualsevol detall la podria canviar sensiblement. Ara, també l'ordinador reafirmava les tesis dels mossos en la primera autòpsia, la mort havia estat immediata al mateix lloc on va ser trobat.

Calia preparar el primer interrogatori. L'única testimoni trobada per en Martí, era una nena que, en el moment dels fets, tindria uns cinc anys, la Khadija Zahour i vivia al barri àrab. Ara en tindria uns trenta-cinc i segurament ja seria mare de família.

En qualsevol investigació, per realitzar un interrogatori o una entrevista en un territori on no es tenien competències, n'hi

hauria hagut prou amb la presentació del document de cooperació interpolicial al responsable de seguretat del territori visitat. La bona praxis entre empreses indicava que, malgrat es tractessin d'empreses competidores en el mercat, s'havia de donar total suport a qualsevol company que intentés resoldre un delicte produït dins del seu àmbit competencial.

En els barris religiosos, però, era una mica diferent. Cada barri, d'acord amb la seva idiosincràsia, tenia una manera distinta d'actuar que tenia molt a veure amb les circumstàncies que van propiciar la seva creació.

Aquests tipus d'indrets van sorgir arrel de la prohibició a tota Europa de portar qualsevol indumentària que fes ostentació d'una determinada creença a la via pública, quedant restringit el seu ús als centres de culte.

La Directiva per l'Europa Laica i per la Igualtat de les Persones, prohibia taxativament l'exhibició pública de cap peça de vestir que pogués tapar total o parcialment la cara o el cap, sempre i quan el seu ús estigués fonamentat en factors religiosos o en una tradició aliena a l'europea. Així doncs, amb aquesta normativa, es va establir la prohibició d'anar pel carrer no només amb burka, niqab, xador o yijab musulmans, sinó també amb l'hàbit de les monges catòliques, els kippa jueus, o els turbants dels sijs. No obstant, els barrets sí que eren permesos, sempre i quan tinguessin un ús no vinculat a cap culte i fossin peces de vestir de tradició europea contrastada. La mateixa directiva

també establia la prohibició de portar signes visibles que indiquessin la pertinença a qualsevol secta o religió, com els alçacolls dels sacerdots, les creus, la mitja lluna, l'estrella de David, els distintius de l'església dels sants dels darrers dies, i un llarg etcètera de símbols que la pròpia normativa desgranava un per un.

L'aplicació inicial d'aquesta directiva va portar no poques situacions delirants en el conjunt dels estats i nacions europees. A Catalunya, per exemple, no hi havia cap problema per anar amb barretina pel carrer, ni a Andalusia amb un barret cordovès. Ara bé, aquestes mateixes peces de roba vestides a Alemanya o Polònia podien ésser considerades elements religiosos i fer passar al seu portador, un parell de dies a la garjola fins a demostrar que eren peces que formaven part del patrimoni cultural i/o folklòric d'una part del territori europeu.

En el moment de començar a debatre el projecte de Directiva al Parlament, els responsables de les principals creences es van posicionar totalment en contra de la norma i, per lluitar contra la seva aplicació, es va constituir un consell ecumènic que animava constantment als seus fidels, i des de tots els fronts possibles, a manifestar-se públicament a les ciutats, pobles, viles i barris. Moltes d'aquestes manifestacions van acabar amb greus disturbis i pèrdues humanes i materials.

El Govern Europeu que, en principi, es mostrava inflexible en l'aplicació de la Directiva va cedir parcialment en dos

aspectes; es van delimitar les peces prohibides, confeccionant un extens llistat, en el què quedaven exclosos i per tant autoritzats a lluir públicament, les creus de qualsevol creença cristiana, les mitges llunes, les frases de l'alcorà i l'estrella de David, sempre i quan no fessin més de cinc centímetres ni fossin ostensiblement visibles en el conjunt de la indumentària alhora que s'instauraven dos nous conceptes, el d'espai o zona de culte i les jornades d'especial rellevància. L'espai o zona de culte permetia ampliar els centres de culte a altres indrets fora de l'espai físic que ocupaven les catedrals, esglésies, convents, mesquites, sinagogues o sales d'oració. Les jornades d'especial rellevància eren aquelles en les quals, de manera excepcional i per la seva tradició religiosa, es podrien exhibir públicament de manera lícita elements religiosos.

La normativa traspassava a les corporacions locals la potestat per designar tant els espais i zones de culte com els dies d'especial rellevància, d'acord amb la història, tradicions i realitat social del municipi.

Va ser així com, a tota Europa, es van anar creant aquestes zones de culte, unes més grans, com la que comprenia la gairebé totalitat de la ciutat de Roma, declarada zona de culte catòlic immediatament després de l'entrada en vigor de la norma, i d'algunes ciutats de Polònia i Irlanda. Altres, molt més petites, ocupaven única i exclusivament els voltants d'un centre d'oració i l'habitatge del pastor, rabí, imam, o guia espiritual.

Algunes d'aquestes zones vivien perfectament integrades a l'espai de la ciutat, d'altres totalment apartades i sota un règim d'autarquisme econòmic. Tot depenia de les relacions i els pactes amb les autoritats locals, les quals, en molts casos, denegaven la constitució de zones de culte de religions no cristianes als centres històrics de les ciutats i a canvi oferien als fidels, espais a l'extraradi. A partir d'aquest moment, van sorgir els barris religiosos, els quals, en l'actualitat, formen part del paisatge de qualsevol ciutat mitjana del vell continent. La tipologia d'aquests barris depenia en bona mesura de la capacitat negociadora que tenien els principals líders locals i comarcals de cada confessió.

Tots aquests espais tenien, però, una sèrie de denominadors comuns com la prohibició de practicar ritus no autoritzats, l'obligatorietat de seguir els preceptes doctrinals i de comportament establerts pel cap religiós i una certa autonomia que els permetia autogestionar-se en matèria de seguretat, comunicació, avituallament, ensenyament i regulació del comportament cívic i moral.

A la ciutat, el barri àrab, o musulmà, es va desenvolupar progressivament al voltant de la mesquita principal, que, en un inici, estava situada en una nau d'un petit polígon industrial al sector de llevant. Amb la gran crisi i el tancament de les petites indústries que configuraven l'esmentat polígon, aquestes van ser ocupades progressivament per les famílies més fidels de la comarca,

reconvertint el que, en principi, era un espai destinat a l'activitat productiva, en un conjunt de llars habitades per practicants de la doctrina de l'Islam.

L'inici de la creació d'aquest barri va suposar no pocs conflictes amb les autoritats del moment donat que l'ocupació dels edificis abandonats es realitzava sense cap mena de permís ni certificat de condicions d'habitabilitat. De tota manera, els seus ocupants disposaven de la corresponent escriptura de propietat, doncs les empreses declarades en fallida, van ser adquirides per la congregació als seus antics propietaris. A la llarga, l'antic Ajuntament, no va tenir més remei que formalitzar el que ja era un fet consolidat i es va declarar una zona de poc més de deu mil metres quadrats de sostre i tres-cents habitants, com a espai oficial de culte musulmà.

En els seus inicis, el barri vivia totalment d'esquenes a la resta de la ciutat, ni els veïns acostumaven a sortir, ni la resta de la població gosava entrar-hi. Hi havia acusacions mútues sobre els fets violents que es produïen, per a uns, els del barri àrab eren uns integristes que practicaven actes vandàlics, per als altres, els de la resta de la ciutat pertanyien a una civilització amoral que els portaria a la destrucció.

Va ser l'alcalde Li qui va propiciar unes relacions més o menys fluïdes amb la comunitat del barri àrab establint, per decret d'alcaldia, dues jornades d'especial rellevància l'Aïd al-fitr-aïd as-saguir o festa del trencament del dejuni i Aïd

al-Kabir, festa del sacrifici d'Ismael, fill d'Abraham. En aquestes dates, la comunitat musulmana podia sortir sense cap problema fent visibles públicament les seves creences. Potser va ser el primer cop que molts habitants del barri àrab van tenir una mínima relació amb els seus conciutadans.

Els barris o sectors religiosos estaven subjectes a uns mínims de dret necessari pels quals, respectant la seva autonomia, havien de facilitar el bon govern del territori. Aquests mínims es traduïen en una sèrie d'obligacions que, de no ser respectades, podrien desembocar en la pèrdua de l'estatus de zona de culte.

Les zones religioses disposaven de capacitat per establir el seu propi pla d'ensenyament en base als postulats doctrinals de les seves creences, no obstant era obligatori introduir unes mínimes hores de català, de llengua estrangera, de matemàtiques i de ciències naturals. Podien regular també l'atenció sanitària amb el deure de comunicar a les autoritats locals, els casos d'una mateixa malaltia que afectessin a més de cinc persones, així com de complir les ordres de la Corporació en cas d'epidèmia o pandèmia. Per últim, i era el supòsit que realment interessava a en Perot Busquets, les comunitats religioses estaven exemptes de la contractació d'una empresa de protecció dels béns comuns, però alhora era obligada la designació d'un cap de seguretat, que havia de ser una persona física de la comunitat, qui, teòricament, estava sota les ordres directes del Cap de

Seguretat Local i tenia entre les seves obligacions facilitar l'accés als responsables de les empreses en delictes comesos en el territori d'aquestes, així com, en última instància a l'Europol.

Una cosa, però, és el que figurava a la normativa i l'altra el funcionament intern del barri. En Perot tenia coneixement del respecte i veneració que tenien els seus habitants envers el cap religiós del barri, l'imam Ahmed Benjeloun. Pel bon fi de la investigació calia comptar, si no amb la seva complicitat almenys tampoc amb el seu rebuig.

L'imam era una persona austera i vivia en el que podríem considerar els llindars de la pobresa, rebutjant totalment les noves tecnologies així com qualsevol invent destinat a oferir una vida més còmoda. Segons ell, viure amb el que Al·là disposava el feia sentir més a prop de Déu. L'imam tenia també la fama de persona flexible i per això, no imposava el seu estil de vida a la comunitat.

El més assenyat, va pensar en Busquets, era contactar amb l'imam a través del responsable veïnal de seguretat en Youssef El Badaoui, el qual segurament ja hauria rebut el document de la Mar.

En Busquets no s'ho va pensar dues vegades i va trucar a en Youssef. En un principi en Youssef El Badaoui es va mostrar sorprès per la nova investigació. Era un assumpte que ell donava totalment per tancat, però l'Intendent de la Policial, després d'explicar detingudament el procediment, el va

poder convèncer que era molt millor per tothom que l'assumpte estigués en mans de la Mutual Policial que no pas de l'Europol, que no tenien cap mena de respecte a altres concepcions de la vida diferents a les de l'europèu estàndard.

Arribat a aquest punt, en Busquets va manifestar el seu compromís que la investigació es portaria a terme amb el mínim trasbals per als afectats i amb tot el respecte a les normes internes del barri. Va ser llavors quan va demanar una reunió informal amb l'imam per ser aconsellat al respecte.

A través de la pantalla del telèfon, en Perot va observar un senyal d'aprovació del seu interlocutor extraient el compromís de concertar una trobada a tres bandes amb l'imam Ahmed.

-Quan l'imam em confirmi la data us la faré arribar per correu, serà demà o demà passat.

En Pere Busquets estava satisfet. Això era matar dos ocells d'un tret. Havia convençut al responsable de seguretat del barri, qui possiblement predisposaria a l'imam al seu favor i paral·lelament també havia aconseguit una cita directa amb el màxim responsable religiós i tot això sense haver-se saltat el protocol. N'estava segur que aquesta trucada li facilitaria la feina enormement.

Dimarts la bústia del correu d'en Busquets era plena. Els informes pericials ja estaven redactats i, com ja es veia a

venir, no diferien en absolut dels anteriors. També hi havia la denegació de la Mar a l'exhumació del cadàver per la seva impossibilitat, ja que la Cap de Seguretat Local va ser informada pels superiors que la majoria de cadàvers no reclamats es dipositaven en un ossari comú un cop efectuada l'autòpsia.

També hi havia un correu d'en Youssef on fixava la reunió amb l'imam pel mateix dimarts a les 19 hores.

Amb els informes forenses definitius, en Perot va validar les dades introduïdes el dia anterior i va guardar diverses imatges virtuals de la víctima; de front, de perfil, de cos sencer, amb barba, amb bigoti i en moviment. Posteriorment va desar els documents rebuts dins l'informe.

Per aprofitar el matí i amb el mateix programari que havia fet servir per a la reconstrucció del difunt, va engegar la recerca comparativa, que era un procediment pel qual un robot informàtic buscava per tots els racons de la xarxa una imatge o, fins i tot, una descripció que encaixés amb el retrat extret. Aquest procediment podria durar hores, dies o mesos. Mentrestant va aprofitar per acabar de preparar el material d'investigació.

A les set de la tarda en Perot Busquets era davant l'entrada del barri àrab on l'esperava l'imam.

Ahmed Benjeloun, amb un gest amb el cap, els va convidar a seure al voltant d'una taula amb tres gotes de te.

En Perot va voler iniciar la conversa definint els detalls del

procediment que els ocupava, quan de cop i volta, l'imam Ahmed el va interrompre adreçant-se en àrab al seu coreligionari.

En Busquets s'havia deixat expressament el traductor a la prefectura amb la intenció de no provocar cap situació que pogués fer sentir incòmode al líder religiós ja que, per a ell, també era coneguda l'animadversió d'aquest personatge cap a les noves tecnologies. Ara, però, pensava si havia fet bé, doncs no entenia un borrall de les paraules que entre ells es dirigien els dos musulmans.

En Yousef de seguida es va encarregar de fer comprensible la voluntat de l'imam.

-L'imam ja coneix el procediment i es mostra preocupat per aquesta insistència en el tema. La Khadija ja ha hagut de reviure massa vegades aquest trist episodi.

-Senyor Bengeloun, -va respondre en Busquets adreçant-se al religiós- a ningú no li sap més greu que a mi, però pensi que el que fem ara, podria evitar que altres policies tornessin a preguntar insistentment pel mateix fet a la noia. Per la meua part li prometo que serà la primera i última vegada que la molestaré. Però cregui'm, ara mateix ho veig del tot necessari, tant per la meua feina com per ella mateixa.

Els dos homes van tornar a parlar entre ells durant gairebé deu minuts, a en Pere Busquets se li van fer eterns.

Passat aquest temps en Yousef es va tornar a adreçar a en

Perot.

-L'imam Ahmed també diu que els temps han canviat, que ara la Khadija és una dona casada i molt piadosa, per la qual cosa no permetrà que ningú la interrogui si el seu marit no és al davant.

L'Intendent de la policia ja s'esperava una reacció d'aquest tipus i tot seguit es va mostrar conforme que, el marit de la testimoni, compartís la sessió.

-Cal tenir present -va seguir- que no es tracta de cap interrogatori, la sra. Zahour no és sospitosa de res. Tan sols es tracta d'una entrevista per a corroborar dades. Com ja li he dit em comprometo personalment a fer tots els possibles per tal que la senyora Zahour tingui les menys incomoditats possibles. Si vostè també hi vol ser present no hi ha cap inconvenient, fins i tot he pensat que per a ella seria més senzill parlar amb una dona.

L'Imam va assentir, donant peu a què en Busquets s'estengués encara més.

-També he pensat, si no els fa res, que siguin vostès mateixos qui identifiquin la sra. Zahour. D'aquesta manera evitarem el tràmol d'haver de mostrar qualsevol document. Per a mi, si vostès em diuen que la persona que entrevistem es tracta de la sra. Zahour, confio totalment en la seva paraula.

Aquest oferiment era, en realitat, una petita estratagema per tal de complir estrictament el protocol. Normalment, si

l'entrevistada no mostra el seu rostre, l'Europol posa problemes i fa una segona identificació, però si dos càrrecs públics donen fe de la identitat de l'entrevistada, aquesta es dóna per demostrada. En Perot va deduir que si li havien dit que era una persona pietosa, podria ser que seguís les regles més estrictes quant a indumentària i dins del barri àrab tant l'imam com el responsable de seguretat ostentaven la categoria de càrrecs públics.

L'Imam, però, que desconeixia la normativa en profunditat, va agrair aquella mostra de confiança i en perfecte català va adreçar-se a en Busquets.

-Veig que vostè és un bon home. El marit de la Khadija surt de treballar a les sis de la tarda, vingui demà i la podrà entrevistar. Una última cosa, no crec que al marit de la Khadija li agradi que es prenguin imatges de la seva dona.

-Doncs no es prendran imatges, només enregistrarem la seva veu.

-En Muhamed, l'espòs de la Khadija, us ho agrairà. Quan vulguin, a partir d'aquesta hora i després del Maghrib, poden procedir. Al·là sigui amb vosaltres.

L'Imam es va aixecar donant per conclosa la reunió.

A la Prefectura, el computador ja havia finalitzat la recerca. No hi havia cap coincidència entre el retrat robot de la víctima i les imatges que figuraven als continguts de la xarxa. Era lògic que amb el temps transcorregut entre la

mort del desconegut i la data de recerca, si algun dia aquest hagués aparegut a Internet, la plana portadora del retrat ja hauria caducat. El procediment però, era el procediment i en Busquets l'havia de seguir fil per randa malgrat el seu olfacte policial li digués que, d'aquella actuació, no en trauria cap resultat positiu que el permetés avançar.

Ara, amb la mateixa convicció, tocava preparar l'entrevista amb la Khadija Zahour.

El dia anterior s'havia compromès amb l'imam Adhmed i compliria la seva paraula. Quina seria la millor agent per realitzar l'interrogatori?

Sens dubte la més preparada era la caporal Judith Barroso, matricula d'honor a la carrera i ferma aspirant a sergent, però la seva presència inspirava poca confiança, mai ningú l'havia vist somriure.

La Lucia Martínez era, quant a caràcter, el pol oposat a la caporal Barroso, només veure-la, les seves faccions arrodonides, dolces, els ulls grossos de color negre i un etern somriure feien, d'entrada, sentir còmode l'entrevistat. La Lucia era també una policia bona, tenia l'instint de saber llegir entre línies. La part negativa la constituïa la seva falta d'experiència en casos de nivell, doncs, a la Prefectura, s'ocupava de l'atenció al ciutadà i de petits delictes d'infància i adolescència.

L'intendent va sospesar les dues candidatures i es va

decantar per la Lucia. En la seva decisió va pesar més el fet que els integrants del barri musulmà i en especial l'imam, s'enduguessin una impressió positiva de l'empresa. En Perot tenia l'objectiu d'acabar la carrera en el seu càrrec actual i probablement, fins que es jubilés, hauria de tenir altres col·laboracions amb les autoritats del barri.

Com de costum a en Perot se li havia fet tard. La Lucia feia estona que havia plegat. Per tal d'assegurar-se'n va mirar els quadrants de treball i va observar que, a l'endemà, hi havia canvi de torn. A l'agent Martínez li tocava torn de matí, començava el servei a les sis de la matinada. Per no demorar més el tema va remetre un correu a la Lucia adjuntant la còpia de l'expedient ordenant-li que dediqués el matí, única i exclusivament, a la seva lectura i a estar a disposició de l'Intendent per discutir els detalls de la feina encomanada. També li va fer saber que a les sis de la tarda hauria d'estar disponible per a l'entrevista al barri àrab. Al sortir va donar les instruccions oportunes al caporal de guàrdia per tal que la Lucia Martínez fos substituïda en les seves funcions habituals.

La Lucia i en Busquets es trobaven, a l'hora pactada, davant l'entrada del barri àrab. No van passar ni cinc minuts quan el cap de seguretat Youssef El Badaoui i l'imam Ahmed Benjeloun es van acostar al lloc de trobada.

A pocs metres, asseguts en un banc, un home i una dona

també esperaven. En Youssef es va avançar i va parlar amb l'home. Després es va girar i adreçant-se a en Busquets va iniciar les presentacions. El marit de la Khadija Zahour era un home alt, vestia una gel·laba blanca que li arribava fins als peus d'on, per sota, sobresortien uns pantalons del mateix color. La cara prima, amb barba de mesos, de mirada tímida, li costava aixecar la vista del terra. El seu nom era Muhamed.

La Kadija, en canvi, era una dona de faccions suaus, ulls grossos i expressius i boca carnosa. El cap i el coll eren coberts amb un hijab de color rosa que li ressaltava el bronzejat del seu rostre. Res a veure amb la imatge que s'havia format en Busquets imaginant-se la noia totalment coberta amb un burca negre.

L'Intendent Busquets va iniciar el procediment. Un cop engegats els gravadors, enregistrarà els rostres de l'imam i del responsable de seguretat, que es van identificar amb les empremtes digitals. Quan el sistema els va reconèixer, els adreçà les preguntes protocol·làries.

-Garanteixen que la persona que entrevistarem es tracta de la senyora Khadija Zahour, que habita en el barri àrab de la ciutat i que, en el seu dia, va ser presumpte testimoni en un cas d'homicidi?

-És cert que, per motius religiosos o morals, la sra. Zahour els ha manifestat que no vol que siguin gravades les seves imatges durant l'entrevista?

I la darrera:

-La sra. Zadour els ha manifestat que volia que el seu marit estigués present durant l'entrevista?

En contestar els dos homes afirmativament, la Lucia es dirigí cap a la Khadija i el seu marit, que també van respondre les corresponents qüestions d'identificació. En aquest cas, però, sense imatges tal i com havien quedat.

En Busquets, uns metres més enrere, va convidar l'imam a presenciar l'entrevista. Ell va declinar la invitació tot i mostrar-se agraït pel detall del policia.

La Lucia, la Khadija i en Mohamed entraren a una casa propera per tal de començar amb la sessió de preguntes. Fora van quedar en Perot i els dos responsables del barri.

L'intendent Busquets volia aprofitar el temps, havia d'interpel·lar els habitants del barri per si recordaven haver vist la víctima en alguna ocasió i va preguntar a en Youssef si el podria acompanyar.

-Si no us sap greu, ho podria fer jo mateix -respongué-. Els de la nostra comunitat tenen certs recels de parlar amb persones que no coneixen. Acabarem abans si em deixeu fer a mi.

Legalment, en Youssef, podia actuar dins dels límits del barri i en Perot no volia trencar la bona harmonia que s'havia establert, per tant el va deixar fer.

Abans, però, li va donar les instruccions bàsiques per fer

funcionar el gravador traductor.

-Ho deixo preparat, només heu de pitjar la pantalla on es mostraran les imatges de la víctima. Si algú l'ha vist alguna vegada ha de prémer el "sí"; automàticament ja sortiran les preguntes a realitzar. Quan acabi, amb el botó del costat tornarà a començar el procés. Si, pel contrari no l'hagués vist mai, cal pitjar el "no", ell sol es tornarà a inicialitzar. És important que la resposta la premi directament l'interrogat. L'aparell reconeix les empremtes digitals i podem provar que cada resposta és d'una persona diferent. Si us és més còmode podeu preguntar en àrab, l'aparell reconeix l'idioma.

D'aquesta manera van quedar sols en Busquets i l'imam. En les dues hores que va durar l'entrevista van poder tractar diversos temes, terrenals i espirituals, així com de la presumpta fòbia que l'imam tenia per les noves tecnologies.

-Haureu sentit que no m'agraden els nous aparells i no és cert del tot. Trobo de sentit comú que la humanitat utilitzi tot el que tingui al seu abast per realitzar la seva missió. Al cap i a la fi Al·là ens assigna a tots una missió a la terra i no crec que l'importi quins mitjans utilitzem per a portar-la a terme, sempre que respectem els principis de conducta que Ell mateix ens ha ensenyat. Una altra cosa és que jo no els utilitzi. M'estimo més descobrir les coses per mi mateix, mitjançant l'estudi i l'observació. M'agrada veure els rostres de les persones quan parlo amb elles, la cara també parla. Encara que de vegades em pugui

equivocar, les errades et fan més savi.

-Si, per exemple, jo hagués utilitzat un aparell com el vostre que em traduí els idiomes, possiblement no parlaria el català amb la mateixa fluïdesa ni tampoc entendria les expressions que s'amaguen darrere el llenguatge.

Aquelles dues hores de conversa amb l'imam van canviar la percepció que fins el moment tenia en Busquets del líder religiós. No només era un erudit en l'estudi de l'Alcorà, també era un gran coneixedor del comportament i les relacions humanes.

Gairebé alhora van arribar la Lucia i en Youssef amb el material recollit. L'una amb dues hores de conversa enregistrada, l'altre amb cent deu persones diferents que havien contestat a la pregunta, totes negativament.

De tornada al despatx, en Perot Busquets analitzava el material, especialment l'entrevista amb la testimoni, ja que del reconeixement de la víctima no se'n podria extreure cap conclusió en haver manifestat totes les persones preguntades que mai no l'havien vist.

Escoltava amb deteniment les respostes de la Khadija a les preguntes clau.

Pregunta: Què va passar exactament el dia de l'atemptat?

Resposta: Era fosc i jugava amb el meu germà a la pilota.

Ell va xutar fort i la pilota va anar a parar fora dels límits del barri, sota un cotxe. El meu germà em va convèncer perquè l'anés a buscar. Quan em vaig ajupir a recollir la pilota, un home va sortir del cotxe i es va posar a discutir amb un altre home, quan de cop i volta, l'home que va sortir del cotxe el va disparar.

Pregunta: L'home a qui van matar, era aquest? (A la pantalla sortia la imatge de la víctima reconstruïda per en Busquets).

Resposta: Sí, era aquest.

Pregunta: Va poder veure la persona que va disparar?

Resposta: No, era molt fosc i estava d'esquena.

Pregunta: I si era fosc com ha pogut reconèixer la víctima?

Resposta: El cotxe duia els llums encesos i apuntaven cap a l'altre home.

Pregunta: Va dir alguna cosa a algú?

Resposta: No vaig dir res a ningú. La mare ens tenia prohibit sortir dels límits del barri i tenia molta por que em renyés. Anys després, quan va venir l'altre policia, li vaig dir què havia vist.

Pregunta: Tornem als llocs dels fets. Recorda com era el cotxe?

Resposta: Era un cotxe gran, de color fosc.

Pregunta: D'aquests cotxes, quin diria vostè que s'hi assembla més?

En aquest punt la Lucia va passar imatges de cotxes de l'època, tant de benzina com elèctrics i híbrids.

Resposta: Aquest s'hi assembla una mica, però era d'un color més fosc.

El cotxe era una berlina de color blanc, concretament un Audi híbrid. La Lucia va canviar el color per un blau marí.

Pregunta: Així s'hi assembla més?

Resposta: Potser una mica més, però no ho recordo exactament. Era fosc i estava morta de por.

Pregunta: Recorda alguna cosa més del cotxe?

Respost: Duia dues banderes.

Pregunta: Al davant o al darrera?

Resposta: Al darrera segur. La part del davant no la vaig veure.

Pregunta: Em podia descriure les banderes?

Resposta: No les vaig veure bé. Era molt fosc.

La Laura va mostrar una sèrie d'ensenyes que feien servir les bandes que actuaven pels voltants, però la Khadija no en va reconèixer cap. Posteriorment també va mostrar-li diverses banderes nacionals (de vegades les bandes portaven les banderes del seu país d'origen) amb el mateix resultat.

Pregunta: Alguna cosa més?

Resposta: En recollir la pilota vaig veure com dues lletres. Dues W.

Pregunta: Les podria escriure si us plau?

Sobre la pantalla la Khadija, va escriure: و

Pregunta: I cap lletra en alfabet llatí?

Resposta: No, cap.

Pregunta: L'assassí la va veure?

Resposta: No ho puc assegurar, jo vaig sortir corrent i no vaig mirar enrere.

Na Lucia tornava a preguntar, intentava aconseguir algun detall més. Les respostes seguien essent idèntiques.

En Busquets s'atabalava per moments, la majoria de respostes no eren massa concretes.

Si bé tots els indicis reafirmaven les conclusions d'en Martí, ja que normalment les bandes utilitzaven cotxes robats de gran potència, portaven ensenyes i anagrames, treien la matrícula... d'altra banda els fets no coincidien amb l'habitual manera d'actuar de les mateixes, ja que sempre solien actuar en grup. Tampoc els anagrames o lletres esmentades no concordaven amb cap banda coneguda que actués al Maresme i d'això en Busquets n'era un expert.

Per tercer dia consecutiu, en Perot Busquets tornava a plegar tard, abans d'anar a casa, però volia comprovar la

nova aplicació del prototip de gravador reproductor que va emprar la Lucia juntament amb un altre d'homologat.

L'escàner de veu indicava clarament que la testimoni no mentia.

V

No van passar ni vuit dies des del sopar al "Xef Li", que en Pep Mercat es posava en contacte telefònic amb en Jordi. Volia parlar amb ell el més aviat possible. Tornaren a citar-se, un altre cop, al despatx oficial de la Conselleria.

Aquesta vegada però, a diferència del primer cop, en Jordi no va haver de passar per tots els mecanismes de control habituals per ser rebut pel Secretari General. La Pilar Martínez, diligent secretària d'en Pep, l'esperava a la porta i tots dos van pujar directament per l'ascensor fins al pis on s'ubicaven les dependències del Gabinet de la Secretaria General de Relacions amb les Institucions.

Del despatx d'en Pep sortia una persona d'uns quaranta anys amb una carpeta sota el braç; en trobar-se amb en Jordi al passadís, el va saludar amb un efusiu "bon dia".

Quan l'home de la carpeta va desaparèixer del camp visual d'en Jordi, la Pilar l'acompanyà fins a una de les cadires, enfront de la taula de treball, fent un gest que convidava el visitant a seure. La Pilar va sortir pel mateix lloc per on havien entrat.

En Pep, que en un primer moment no era a l'estança, va aparèixer al cap de cinc minuts amb dos cafès de màquina a les mans i oferí un a en Jordi.

-Te'l prens sense sucre. Oi?

El Secretari General semblava atrafegat, només deixar el cafè a la taula va tornar a sortir per donar instruccions a la Pilar Martínez. Al final, després d'unes quantes anades i vingudes, donà l'ordre de no ser molestat sota cap concepte en mitja hora.

Encara no havia acabat de seure, que es va adreçar a en Jordi.

-Aniré al gra. Com veuria el teu pare tornar a obrir el restaurant? De moment un dia a la setmana.

Com era previsible, aquesta oferta va agafar a en Li fora de joc. D'en Pep s'ho podia esperar tot, però mai hagués pensat que el motiu de la insistència per tornar-se a trobar fos deguda a aquest interès sobtat per l'antic negoci del pare.

En Pep, que de seguida va captar l'expressió d'en Jordi, no va esperar resposta i continuà:

-Feia anys que no m'ho passava tan bé. Per tot plegat, el lloc, l'espai, la tranquil·litat, el menjar... A Barcelona ja no se'n troba, de menjar com aquest. En definitiva, no vaig poder estar-me d'explicar-ho a alguns companys i coneguts, i tots sense excepció m'han demanat l'adreça.

-La meva opinió és que seria un bon lloc on es podrien organitzar reunions informals o trobades. També té l'atractiu que els clients es podrien quedar a dormir i, tenint en compte que està instaurat el toc de queda, sempre seria una tranquil·litat no haver de tornar a casa. En un principi podríem organitzar sopars amb cinc o sis

persones, sempre per encàrrec. Per entendre'ns, el mateix que l'altre dia, només canviaria la gent.

Mentre en Pep s'esplaiava en el seu argumentar, en Jordi repassava els motius que van conduir al tancament del restaurant. El més important era la falta de recursos econòmics de la població provocada per la gran crisi. Però també n'hi havia d'altres, com la falta de seguretat que limitava els desplaçaments als assumptes estrictament necessaris o la por generalitzada a demostrar cert poder adquisitiu. Més entrada la crisi, l'augment desmesurat dels preus de la matèria primera alimentària, així com dels subministraments necessaris, feien totalment inviable un negoci de restauració.

Quan en Pep va acabar amb l'exposició optimista de la situació, en Jordi es va encarregar d'aportar la part pessimista, tot pensant que aquest acostament a la realitat el faria desistir d'un projecte que en Li considerava totalment esbojarrat.

Lluny d'això, en Mercat va rebatre una per una les observacions d'en Jordi.

-Ho tinc present. És clar que ens haurem d'encarregar de la seguretat dels clients. Serem nosaltres qui els organitzarem el transport i millor amb escorta. Cal comptar amb protecció especialitzada, tant per al viatge com al restaurant. Aquests serveis complementaris s'han de carregar a la factura.

-Haurà de ser una cosa discreta, per això t'he parlat d'una sola taula amb un grup de cinc a deu comensals. No és bo que a certs clients se'ls vegi en un lloc públic.

-I finalment, Jordi erres en una qüestió. No és del tot cert que la gent no tingui prou diners per poder gastar-los en una nit de diversió. Diques, en tot cas, que la vostra antiga clientela no disposava de prou recursos o que tu no coneixes ningú que s'ho pugui permetre. Però aquí entro jo, i t'asseguro que conec molta gent que pagaria el que fos. Hauré de fer números, quantificar totes les despeses, la matèria primera, l'electricitat, tenint en compte que caldrà tenir aire condicionat, el gas, els salaris i sobretot la seguretat. Tanmateix caldrà veure si hem de fer alguna inversió. Encarrega-te'n tu mateix, si vols la setmana vinent ho concretem.

Abans que en Jordi marxés, en Pep va afegir:

-També hauríem de tenir en compte el fet d'estar en disposició d'oferir el que va venir després del sopar.

-El massatge que et va fer la Maria? -preguntà en Jordi.

-El massatge i el que va venir després. No t'ho ha explicat la teva germana?

En Jordi ja veia venir per on anava en Pep. En acabar el sopar no es va adonar que la Maria no havia anat a dormir a casa. Però ara, en recordar aquella nit, recordava que a l'endemà no va veure la seva germana sortir de l'habitació com cada dia que coincidien a l'hora de llevar-se.

-T'has follat la meva germana?

En Jordi ho va dir alçant la veu, indignat. No és que el sexe fos una tema tabú en aquells temps, al contrari. En un període en què no es podia gaudir de cap luxe, el sexe era una vàlvula d'escapament natural i més tenint en compte que els anticonceptius eren dels pocs productes subvencionats. Fins i tot la majoria de parelles estables mantenia relacions sexuals amb terceres persones amb ple consentiment de l'altre.

Tot i això, en Jordi es va ofendre, no se sap ben bé si per alguna reminiscència oculta de la seva educació cristiana o bé, el més probable, perquè ni la seva germana ni el seu millor amic li havien dit res fins ara.

En Pep de seguida va veure que en Li aixecava el to de veu i el va calmar:

-No t'esveris company! D'entrada podríem dir que va ser la Maria qui se'm va follar a mi i no al revés. En segon lloc, la Maria ja és grandeta i prou bé que ens ho vam passar i, per últim, no he volgut dir que la Maria es foti al llit amb tots els clients.

Els dos primers arguments eren irrefutables, per tant en Jordi, encara una mica molest, va atacar pel tercer.

-Doncs que cony has volgut dir?

-Que la gent que pot venir al restaurant vindrà a menjar, és clar, però també a treballar. Agrairan que després d'un

bon àpat i d'alguna discussió es puguin relaxar amb un bon massatge. Segur que la Maria deu conèixer companyes d'aquell curs, disposades a treballar i, si s'escau, a acabar bé la nit.

Ara en Jordi se sentia malament; no sabia per què s'havia empenyat d'aquella manera. Era el que hauria dit un carca carrincló, un intolerant d'altres temps i s'averkonyia d'haver ofert aquesta imatge al seu amic. Per tant, fent esforços per semblar el més normal possible, es va prestar per estudiar una primera prospecció del negoci: demanaria els pressupostos de les matèries primeres, comprovaria l'estat de la cuina i la sala i quantificaria les reparacions, analitzaria la millor manera de garantir la protecció als clients i també parlaria amb la Maria.

-No t'oblidis de quantificar el marge comercial i el salari del Xef -va recordar en Pep.

-No me n'oblido. I tu què hi guanyaràs en tot això?

-De mi i de tu ja en parlarem quan tinguem els números sobre la taula, ara el més important és fer-los en el mínim temps possible. Si ens quadren, que quadraran, ja tenim llista d'espera.

Aquestes últimes paraules van posar en Jordi en situació d'alerta. En Pep Mercat era impulsiu; normalment quan tenia una idea era "dit i fet". Per tant, coneixent el caràcter de l'actual Secretari General, en Li va voler posar una mica de fre a l'excés d'eufòria.

-No podem córrer tant. El restaurant fa temps que és tancat i no tenim els permisos. Pensa que, com a mínim, haurem de tramitar set permisos diferents per a poder obrir; el municipal d'obertura, la certificació de les companyies subministradores de gas i electricitat, el permís higienicosanitari, la revisió d'elements d'emergència del local, el de qualificació del gremi i el de treball.

En Pep semblava tenir-ho tot controlat:

-Pels permisos no pateixis, ja he parlat amb qui s'havia de parlar, amb una trucada els tindrem d'un dia per l'altre.

No hi va haver temps per res més; la Pilar feia estona que estava palplantada a la porta indicant que hi havia algú esperant per ser rebut pel Secretari General.

El final de la xerrada no va fer més que confirmar els temors d'en Jordi. Tot estava ja "donat i beneït" i, com sempre, ell al mig. El tranquil·litzava però, que quan el Pep posava la banya en una cosa normalment sortia bé, com quan eren estudiants.

Li va venir a la memòria una de les anècdotes de la facultat, quan tots dos cursaven primer de dret.

Un dia mirant les notícies a en Pep se li va acudir anar a Mònaco per veure el gran premi de Fórmula 1 de Montecarlo que començava aquell mateix dissabte. El premi era tot un esdeveniment social on es reunia la majoria de personatges

públics i grans fortunes del moment. Era evident, doncs, que amb tan poc temps seria totalment impossible trobar entrades ni allotjament.

Però, en Pep va insistir de tal manera que va acabar convencent en Jordi i tres estudiants més per acompanyar-lo.

Després del llarg viatge es va evidenciar el que ja es veia venir. En tota la Costa Brava francesa no hi havia ni una trista habitació per passar-hi la nit. En Pep però, no es va immutar i després de fer tres o quatre trucades van poder veure el gran premi a bord d'un iot de luxe amarrat al port de Mònaco i propietat d'uns francesos, coneguts del seu pare; l'embarcació els va servir d'allotjament els tres dies que van passar al Principat.

Ningú va saber si el fet de trobar aquests coneguts va ser un cop de sort o ja ho tenia planejat des d'un inici. En Pep tampoc es va molestar mai en aclarir-ho.

Tornant cap a la ciutat, en Jordi buscava la manera de dir-li-ho al Xef. Segons la manera d'enfocar la qüestió podia visualitzar dues reaccions antagòniques del seu pare.

La primera d'elles seria la d'eufòria desmesurada en saber la possibilitat de poder tornar a obrir el restaurant i, el més important, amb una sola taula: el somni de qualsevol cuiner!

En aquest aspecte, el pare sempre esmentava un tal Ferran Adrià, un cuiner català de principis de segle considerat en el seu moment el millor del món, com a principal precursor d'aquest ideal en la cuina moderna.

L'altra reacció doble que podia esperar, coneixent com coneixia el seu progenitor, seria la prudència, també excessiva, i també la incredulitat. Aquesta segona el portaria a qüestionar la proposta amb preguntes del tipus: *"D'on vindrà la clientela? Heu avaluat els riscos? Heu pensat en la inversió? I en el finançament?"* A les quals, segurament, ell no podria respondre.

A la botiga, el Xef atenia la Lourdes Santraid i darrere seu feien cua la Marcel·la Llanas i el petit de Can Forcades. Cada client o clienta s'hi estava uns cinc minuts aproximadament ja que després de despatxar sempre es feia una petita anàlisi sobre *"lo malament que estaven les coses"* que, com a mínim, durava un parell o tres de minuts.

Com que no volia dotar d'una especial rellevància la notícia, deixà que la venda seguís el seu curs natural i es va esperar a fora fins que es tanqués el negoci. Total, tan sols quedaven vint minuts fins a quarts de dues.

En el moment que va veure sortir en Quimet Forcades, en Li va tornar a entrar. El Xef, que ja havia vist abans el seu fill, l'estava esperant.

-Hola Jordi. Què volies?

En el temps d'espera a l'eixida de la botiga, en Jordi ja havia

decidit com plantejar l'assumpte. Ho faria com si es tractés d'una possibilitat remota i a poc a poc ja aniria responnent tots els dubtes que de ben segur sorgirien.

-Vinc de parlar amb en Mercat i ell creu que potser podria ser una bona idea tornar a obrir el restaurant, al menys un dia a la setmana.

A partir d'aquí esperava un llarg debat sobre la conveniència, o no, de tornar a obrir l'antic negoci, les causes del tancament i la crisi imperant. Per tant va seure a una de les cadires plegables que hi havia darrera el taulell.

El Xef però, es va mantenir dret al costat seu i l'esperat debat va durar menys d'un minut.

-I tu com ho veus?

-No m'ho havia plantejat, però en Mercat ho veu força clar.

-No t'he preguntat com ho veu en Mercat. T'he preguntat com ho veus tu.

-Crec que, com a mínim, ho hauríem d'estudiar. La idea de negoci és diferent al que estàvem acostumats, però en Mercat té contactes.

-Confies que en Mercat no et deixi penjat?

-No m'hi ha deixat mai.

-Doncs estudiem-ho, què cal?

-Primer de tot saber què tenim, què hem de reparar, què

hauríem de comprar de nou i quins costos tindria fer un sopar com el que vas fer l'altre dia.

En Jordi no sabia que abans del sopar amb en Pep, el Xef havia revisat totes les instal·lacions del restaurant i encara les tenia fresques a la memòria.

-L'aire condicionat funciona, ja vaig netejar el filtre, encara que un tècnic hauria de fer un repàs. La instal·lació elèctrica està força bé, compleix amb la normativa. Caldria canviar la il·luminació, ara hi ha bombetes que fan un ambient més càlid i a molt baix cost. El més fotut és la instal·lació de gas; caldria fer una revisió completa. Cal comprar extintors... bé, en tot cas faré una llista i demanaré pressupostos.

-Mira de no oblidar-te res: maquinària, estris...

-Cap problema, ho comprovaré tot. Tindràs el llistat complet d'aquí una setmana.

Estranyament, el Xef s'hi havia avingut sense posar-hi cap objecció, per la qual cosa, de manera conscient o inconscient, va donar una forta empenta en la confiança del seu fill per dur a terme el projecte d'en Pep, doncs fins al moment, ni el propi Jordi estava massa entusiasmada amb la proposta.

Després del vistiplau del seu pare, tocava continuar.

Per al transport dels clients es podia fer servir la furgoneta que va comprar el Xef quan el restaurant ja anava de capa

caiguda, amb la intenció d'estalviar costos comprant i transportant directament les matèries primeres. La furgoneta estava pràcticament nova, s'havia fet servir poc, ja que la ràpida pujada del preu del dièsel desaconsellava el seu ús. Malgrat que el cost del carburant sextuplicava el d'un elèctric, aquests vehicles eren els idonis per poder fugir en cas d'emergència donat que la tècnica dels motors d'explosió estava molt més desenvolupada que la tracció amb altres energies alternatives que, tot just, començaven a expandir-se pel mercat. Feien falta, però, alguns retocs com l'arranjament de la part del darrera per acomodar el personal, així com uns quants reforços a la carrosseria per tal que la fessin menys vulnerable.

La persona ideal per poder resoldre aquest tema era en Berto Càmara. Malgrat la seva joventut, en Berto era un mecànic i planxista experimentat. Molta gent a la ciutat el recordava quan, amb dotze o tretze anys, ja ajudava al taller al vell Portet, a "Portet Reparacions".

Amb divuit anys era cap de taller d'una important concessionària. Havia estudiat i treballat en motors de tot tipus, planxisteria i electricitat de l'automòbil.

Contràriament a la tendència general, en Berto va emprendre el seu propi negoci en plena crisi aprofitant uns petits estalvis i posant com a base i reclam la seva pròpia experiència. "Ara que la gent no podrà comprar-se cotxes els haurà de reparar", reflexionava. El fet de no tenir personal i de dominar, com pocs, la majoria de les disciplines que

engloben el complex món de l'automoció, va fer de la seva empresa un taller força competitiu amb el qual no es va fer d'or però sí li va permetre de guanyar-se la vida dignament.

En Berto Càmaras va entendre de seguida les pretensions d'en Jordi.

-Es podria reforçar tota la part del darrera amb unes planxes de metall blindat i fer una separació de vidre entre la part posterior i el conductor. Les portes del darrere s'hauran de canviar senceres per unes de blindades. La cabina l'hauries de deixar més o menys igual, perquè no hi ha prou espai per col·locar-hi vidres antibales. En tot cas, podríem reforçar una mica la carrosseria, si més no, protegiries força bé tota la part on aniran els viatgers.

-A la zona de càrrega hi podem posar cinc seients de pell i una taula i folrar-ho amb fusta, que sempre dóna un ambient més distingit.

- De forma optativa, podríem instal·lar uns altaveus per poder escoltar música, sentir la ràdio o mirar la televisió.

Aquestes modificacions provocaran un augment de pes del vehicle, per tant, hauríem de revisar el motor, donar-li una mica més de potència.

En Berto anava parlant i dibuixant a la vegada. Reflectia sobre el paper com quedaria el vehicle després de la seva intervenció. No es deixava detall: una taula al mig, la

distribució de les cadires, els altaveus, la il·luminació, un espai per deixar els diaris, connexions per ordinador...

-També podríem posar unes cortines a la part exterior de tal manera que quan les baixis, i vistes des de fora, faria la sensació que la furgoneta ha canviat de color. Si sempre fas el mateix recorregut evites que et reconeixin.

En Jordi mirava els dibuixos que en Berto perfilava. No tenia cap comentari a fer; era talment com l'havia imaginat. Mentrestant en Berto seguia aportant noves idees.

-Si vols podem instal·lar un mecanisme per a urgències. Si collem un GPS connectat a una terminal de telèfon, tan sols prement un botó, donaríem un senyal d'emergència que indicaria la posició exacta als telèfons que estiguessin prèviament enregistrats. Jo hi guardaria el de les Polícies Locals i el dels Mossos. I si encara ho vols més segur, et puc instal·lar un aparell de ràdio que emetria el senyal en dotze freqüències diferents, les més usades pels professionals, camioners, taxistes i la de les forces de seguretat. Això va bé en cas que facin servir inhibidors de freqüència per als telèfons. Si en un moment determinat perds el senyal del GPS, l'aparell calcularia automàticament la situació a partir del darrer indret localitzat, sumant els quilòmetres avançats pel camí més lògic. Per tant, fóra molt important que abans de sortir hi indiquessis la destinació final.

En Jordi hauria deixat que en Berto seguis aportant suggeriments, però de sobte va pensar en la inversió. Costaria uns bons diners. Per tant, el va tallar.

-El que has dit em sembla perfecte. Però quant pujaria?

-Et faré bon preu. Hauria de calcular-ho, però compta amb uns sis mil euros.

En Jordi no disposava d'aquests diners, encara que tampoc li semblava un preu excessiu per tota la feina que s'havia de fer. Com que ara només era qüestió de realitzar una aproximació sobre les despeses i, tement que al final tot quedés en res, no gosava fer perdre més temps a l'industrial, per la qual cosa va donar les gràcies afirmant que amb aquella dada ja en tenia prou.

En Berto però, no es conformà i es va comprometre a passar-li un pressupost detallat juntament amb un croquis de com quedaria el vehicle.

-La meva feina és fer-te els números. Si ho tires endavant, perfecte. Si no, tan amics.

Segona tasca feta, i tot en un matí.

Següent punt: la protecció personal dels clients.

Davant dels nuls coneixements per part d'en Jordi en aquesta matèria, internet havia de ser una fiable font d'informació.

Del contingut del centenar de planes consultades, el resum sobre aquesta tipologia d'empreses era ben simple i es

podrien classificar en dos grans grups.

Les unes s'englobaven sota el títol "d'empreses especialitzades en protecció personal". Aquestes eren empreses amb un alt grau d'especialització, integrades habitualment per antics soldats formats als cossos especials de l'exèrcit i bàsicament excombatents. Els seus clients potencials eren alts directius, diplomàtics, actors i actrius de renom... i els seus honoraris totalment prohibitius.

Les altres, en canvi, "les empreses de vigilància", estaven formades per personal sense arma i amb poca experiència. Normalment prestaven els seus serveis en algun establiment públic i hotels (els pocs que quedaven en actiu) també en aparcaments privats com a simples controladors d'incidències.

Per la quantitat i qualitat de webs penjats a la xarxa era fàcil d'esbrinar que les empreses classificades en el primer grup estaven en una situació de pujança. Les segones, en canvi, en total decadència.

La informació recopilada però, no va ajudar gaire a aclarir conceptes. Tot el material seguia més o menys els mateixos paràmetres: Una descripció de l'empresa on totes, sense excepció, s'autoproclamaven les millors del mercat; una breu explicació dels serveis amb els "targets" de clients a qui anaven destinats, i una relació d'honoraris. Això sí, tot traduït a cinc idiomes, com si els ordinadors no tinguessin traductor automàtic.

A mesura que anava consultant més planes, més patent es feia que era imprescindible trobar una altra via d'on obtenir altres elements que permetessin contrastar les opcions. Aleshores en Jordi va pensar en el Martí, un jove sergent de la policia local a qui coneixia des de segon de primària i que, diàriament, anava a fer el cafè amb llet al bar dels avis. Al matí miraria de localitzar-lo.

A quarts de vuit del matí, al bar "El Cobert", com cada dia hi havia en Martí, assegut a la barra, sucant la banya d'un croissant dins la tassa del cafè amb llet, amb la mirada fixada a la plana de successos d'un diari d'informació general.

En Jordi el va veure des de fora, vestia un xandall com si anés a córrer; entrà saludant a la Maria fent veure que la trobada amb el sergent havia estat del tot casual.

En Martí, que estava concentrat llegint la notícia d'una baralla amb morts a Canet de Mar, no es va adonar que en Jordi seia al seu costat.

-Bon dia Martí, males notícies?

-És complicat trobar-ne una de bona.

En Martí va plegar el diari i en Jordi aprofità per plantejar el tema. Com que es tractava d'una simple prospecció es va estimar més parlar en condicional:

-Ara que et veig, Martí, et volia demanar la teva opinió sobre un tema.

El sergent es girà cap a on s'havia assegut en Jordi:

-Tu diràs.

-Si... donat el cas, calgués protecció per acompanyar cinc o sis personalitats des de Barcelona fins a la ciutat, amb qui contactaries?

En Martí no s'ho va rumiar:

-Amb la policia.

Aquesta resposta va descol·locar en Jordi. Era clar que el seu interlocutor no havia entès la pregunta.

-Em referia a seguretat privada.

En Martí, que havia comprés perfectament la intencionalitat, afegí:

-Amb la policia. La majoria de policies ens traiem un sobresou treballant per a alguna empresa fent de guardaespalles. L'empresa però, cobra cinc vegades més al client. Per això, el millor, és posar-s'hi en contacte directament, sense intermediaris. El servei serà el mateix i t'estalvies força diners.

-I ho podeu fer? -En Jordi Li sabia que la Llei d'Incompatibilitats no permetia als funcionaris públics efectuar altres tasques i el va sorprendre la contundència de la resposta.

-És un fet tolerat. En els últims temps han reduït el salari dels funcionaris públics en cinc ocasions. Ara un

funcionari d'una escala mitjana cobra uns nou-cents euros al mes. Per arribar a final de mes tots han de fer alguna cosa complementària, fins i tot la majoria de caps animen els seus subordinats a complementar la mesada amb una altra activitat, faciliten adreces i donen bons informes. Ells saben que necessitem els diners i si els podem guanyar treballant honradament millor que millor, s'estalvien possibles problemes.

-I què podria valer aquesta protecció?

-Depèn. Si és una feina aïllada, els agents solen cobrar uns quinze euros l'hora. Si, en canvi, és periòdica, els preus poden baixar fins a deu euros l'hora. També depèn de l'horari, si ho fan quan s'ha implementat el toc de queda, és una mica més car.

En efecte, els preus eren molt més assequibles que els que publicaven les empreses. Als webs consultats però, parlaven de personal altament qualificat i especialitzat i en Jordi va voler aclarir-ho.

-Mira Jordi. Des de fa més d'un any, tots els que fem aquesta feina hem de seguir obligatòriament diversos cursos sobre protecció a les persones i terrorisme. Pensa que, en el nostre cas, una de les funcions és fer de guardaespalles de l'alcalde i dels regidors, així com de qualsevol convidat de nivell que ens visiti. No crec que es pugui trobar personal més preparat.

La contundència amb què s'expressava en Martí va

convèncer en Jordi, que no va voler deixar l'oportunitat d'adquirir un cert compromís per part del policia.

-Et seré franc. Tinc un projecte entre mans. Si surt com espero, caldrà que es presti protecció a una sèrie de convidats importants. La feina consistiria a acompanyar-los durant el trajecte: anar, tornar i garantir la integritat física d'ells mentre estiguin a la ciutat. Calculo que unes dotze hores. Si tira endavant seria un dia a la setmana.

En Martí, que esperava la proposta, va passar directament a la part econòmica.

-Per al trajecte et caldrien un mínim de tres agents. Un dins del vehicle dels clients i els altres dos en un altre vehicle, al davant. La mateixa quantitat d'agents serien necessaris per acompanyar-los per la ciutat. Calcula doncs, uns deu euros l'hora; serien cent vint euros per agent, en total tres-cents seixanta. Hi afegiria però, quaranta euros més per al consum del cotxe i per a la Policia dels quatre municipis que travessem. Com que ells han de patrullar igualment, si els dones una petita propina, faran acte de presència en passar per la seva jurisdicció.

Realment no calia que els tres agents acompanyessin els clients per la ciutat. Només es tractava de fer guàrdia davant el restaurant. Però en Jordi no va voler aprofundir en aquest detall. El preu li semblava just en comparació a les tarifes que havia consultat.

-Si ho tirem endavant, puc comptar amb tu?

-Naturalment; m'hauries d'avisar tres o quatre dies abans.

Una encaixada de mans fou la signatura del contracte i en Martí va marxar cap a la feina mentre en Jordi es va quedar llegint el diari.

Ara que ja era allà amb la Maria, hauria de parlar amb ella per veure si coneixia alguna noia disposada a fer els massatges.

A la barra hi havia dos homes prenent un tallat. En Jordi s'estimava més que marxessin, ja que no sabia ben bé com començar l'exposició per aconseguir la informació que realment volia. Els homes però, no marxaven, i a mesura que passava el temps també s'acostava l'hora en què vindria l'avi, per tant la Maria tampoc estaria sola. Així doncs, va cridar la seva germana cap a un racó de la barra des d'on li semblava que les seves paraules no arribarien a orelles dels clients. La Maria hi va anar tot eixugant-se les mans pel camí.

-Mari, -en Jordi sempre deia Mari a la seva germana-d'aquell curs que vas fer de massatge, coneixes alguna companya que s'hi dediqui?

-Gairebé totes ho fan, però treballen per hores.

-I encara hi tens contacte?

-No ens veiem massa però les puc localitzar. Per què, que

te'n cal una?

-No, a mi no, però un amic m'ha demanat si li podria dir quin preu té.

En Jordi poc es pensava que la Maria sabia perfectament de què li parlava. Aquella nit que va passar amb en Pep, no només van fer l'amor, també van xerrar força estona i, en un d'aquells moments, el xicot la va fer partícip del negoci que se li acabava d'ocórrer. Va ser ella qui li va dir que ho comentés a en Jordi.

De tota manera li agradava veure el seu germà, normalment tan aplicat en les paraules, mig ruboritzat i donant voltes i més voltes per adreçar la conversa cap als seus interessos, per tant, no va donar cap signe d'estar-ne al corrent.

-Per uns cinc euros fan un massatge relax d'una hora.

-I si es tracta de tota una nit?

-Un massatge que duri tota la nit? -va preguntar la Maria tot fent-se la ingènua.

En Jordi va veure clar que per aquell camí no anava enlloc. Era necessari explicar la idea d'en Pep i esperar la reacció d'ella. Podia ser una reacció histèrica, pensant que en Pep hauria traït la seva confiança en explicar l'aventura. També podia negar-se a parlar de l'assumpte.

Mentre ell anava parlant, paral·lelament, observava els gestos d'ella; volia anticipar quina podria ser la resposta. I la veritat és que l'últim que s'esperava era que la Maria

contestés de manera totalment analítica, racional i freda.

-Si el tema és un massatge i un *polvet*, les candidates es redueixen considerablement. No pas perquè puguin o no estar disposades (en aquesta època tothom està disposat a tot per guanyar uns quants calerons), sinó perquè hauran de tenir una mica de presència. No voldràs pas posar a cinc lloros? Fóra interessant que les mateixes noies treballessin de cambres, així per una banda t'estalvies contractar més gent i per l'altra els clients poden anar triant mentre sopen.

Ara mateix penso en la Jordina, la Iessica i la Juliana. Totes estan prou bé, no tenen feina i són bones professionals. La Sara tampoc té feina, però la seva mare està malalta; podria venir si el seu home es quedés amb la mare a la nit. En quedaria una, podria ser la Mimba, el seu pare em va dir que feia feines per hores. Farem una cosa, parlaré amb el marit de la Sara i el pare de la Mimba i els pregunto per la seva disponibilitat.

En Jordi va quedar astorat pel fet que la Maria li parlés amb tanta naturalitat d'un tema que, si més no, considerava delicat.

-I què els diràs?

-Doncs la veritat. Què vols que els digui?

-Al marit i al pare? No s'emprenyaran?

La Maria mirà el seu germà amb condescendència i,

adoptant una postura maternal, va renyar-lo.

-Germanet, en quin món vius? Hauries de parlar amb més gent; estudies massa i no et relaciones. Si ho fessis sabries que avui una feina és una feina, tant se val quina feina sigui; tothom fa de tot. No hi ha diners. Hi ha moltíssimes persones que mengen un cop al dia, si és que mengen. Cada dia desnonen a un o altre.

Darrera aquesta barra he vist clients que ho han perdut tot en poc temps. Molts s'han suïcidat, altres embogit. Quant temps fa que no veus en Raimon Castells, i l'Amador Barca, i en Mateu Vilagrassa? Tots morts... i eren de la teva edat.

Una nit de sexe és una feina tan digna com qualsevol altra. Al contrari, és motiu d'orgull per a la majoria de les famílies tenir una dona, germana o filla a les quals la natura les hagi dotat d'un atractiu superior a la resta, fins al punt que algú pugui pagar per estar amb elles. El mateix passa amb els homes.

Recordes en Folchi... que es va casar amb una metgessa? Ella ve aquí de tant en tant i sempre diu que en aquesta vida li han valgut més els ulls blaus i la polla descomunal del seu home que deu anys de facultat.

I desenganya't, la idea d'en Pep no es basa en el sexe; de sexe en trobes arreu i quan vulguis. Es basa en els plaers, el plaer del gust, de les olors, del tacte. El sexe només serà un petit complement.

En Jordi es va sentir petit, insignificant. Tenia una carrera universitària i estava a punt d'acabar-ne una altra; parlava altres idiomes amb fluïdesa, però es veia inculte davant la lliçó que li havia donat la seva germana cambrera.

Ella tenia raó, no en sabia res, del món. Havia viscut a la seva bombolla. Ni tan sols mai s'havia preguntat per què a la nit hi havia tanta gent que dormia a la platja. Si algun dia s'hagués pres la molèstia de fixar-s'hi potser hauria conegut algú amb qui hauria compartit alguna vivència.

Que hi havia gent a l'atur era de domini públic, concretament un seixanta-cinc per cent de la població activa no tenia feina fixa. També havia sortit a la premsa la sobresaturació dels jutjats pels desnonaments i un augment significatiu de suïcidis. Però, per a en Jordi, només eren xifres. La Maria els havia posat cares, la d'en Castells, la d'en Barca, la d'en Vilagrassa i, segurament, altres tantes que abans havien fet broma amb ell quan explicava aquells acudits tan dolents però, que de tan dolents que eren, tothom els trobava amb certa gràcia. El pare i la mare havien de conèixer aquests casos, però mai no deien res. A casa no es comentaven misèries concretes.

I de la moral del sexe? Ell només n'havia parlat una vegada, de petit, a l'escola amb un professor i des d'una òptica catòlica, de l'òptica del pecat.

A la universitat, a Història del Dret, explicava el Catedràtic que antigament la prestació sexual a canvi d'una retribució

econòmica rebia el nom de prostitució. Que havia estat tipificat fins i tot al Codi Penal i que, posteriorment, malgrat la despenalització, seguia constituint, en molts llocs, una falta administrativa amb fortes sancions pecuniàries, tant per al prestador com per al prestatari del servei.

Per tant, tota la informació que en Jordi rebia sobre el tema era processada des d'un punt de vista negatiu i llunyà, on hi havia certs individus que ho exercien al marge dels bons costums socials. No entrava en els seus esquemes mentals que ara, socialment, es considerés com una feina més, com una manera habitual de guanyar-se la vida.

Tanmateix, ell no va voler seguir demostrant la seva ignorància:

-D'acord Mari, no m'esbronquis! Fes el que hagis de fer.

-Tens idea de què poden cobrar?

-Els pots oferir trenta euros per tots els serveis. Tant pel servei de cambrera com pel massatge. Amb aquesta quantitat estarien molt ben pagades. Per cert, si fos tu, també buscaria algun home.

-Serien, doncs, uns cent vuitanta euros?

-Compta una mica menys. Si em parles de cinc clients i tenim cinc dones i un home, cada nit en sobraria un que podria ajudar a endreçar la cuina. En aquest cas es pagarien uns quinze euros per servei. Vols que comenci a fer les gestions?

-En tot cas, de moment comprova la disponibilitat. Quan parli amb en Pep t'ho confirmo

Els dies van anar passant i al cap d'una setmana, el Xef, com va prometre, lliurava a en Jordi els números que havia fet.

Més que una relació d'inversions i despeses es tractava d'un autèntic inventari que ocupava vuit planes, on havia fet una revisió exhaustiva de tot el material, instal·lacions i gènere en estoc del restaurant. El document constava de cinc columnes i desglossava un per un els estris, maquinària, instal·lacions i mercaderies. A la primera columna feia constar el número de cada element que hi havia al restaurant o, en cas de mercaderies, en estoc. A la segona columna, el valor de mercat. A la tercera, el número d'elements que faltarien per posar en marxa el restaurant, mentre que a la quarta, detallava el valor econòmic dels mateixos. La cinquena columna, la deixava per a les observacions.

A les planes cinquena i sisena va fer constar els costos aproximats de la matèria primera per a cada àpat, quantificant els productes de l'hort pel preu de venda al públic, així com els preus de la despesa en llum i gas.

La setena i vuitena plana, les va fer servir per explicar els mètodes de valoració de cada producte.

-Les coses es fan ben fetes o no es fan -va dir el Xef davant el comentari d'en Jordi que no calia tant detall.

Ara ja tenia totes les dades que li demanava en Pep, les

quals va resumir en un full de càlcul sense seguir un patró massa estricta. Al cap i a la fi es tractava només de tenir una idea de per on havien d'anar els números.

INVERSIONS

Arranjament de l'automòbil	6.000
Revisió aire condicionat	322
Revisió i reparació instal·lació gas	125
Revisió i reparació instal·lació elèctrica.....		268
Reparació fusteria	141
Reparació i compra maquinària	238
Compra estris de cuina	83
Estoc de mercaderies (bodega...)	343
Tràmit permisos	523
	TOTAL 8073

DESPESES PER ÀPAT

Matèries primeres	553
Seguretat	400
Personal (exceptuant el cuiner)	180
Part proporcional llum i gas	45

Despeses automòbil	63
TOTAL	1241

No van passar ni dotze hores i en Pep ja trucava a en Jordi per tornar-ne a parlar. Van quedar a l'antic restaurant dels Li.

Ara però, en Pep no va venir sol. L'acompanyava un home d'uns seixanta anys, encorbat i encorbatat, totalment calb, amb una piga a la closca, negra i visible des de lluny, d'altura mitjana i estructura prima, més aviat seca, i de caminar pausat.

En Pep i l'home van seure al menjador mentre en Jordi agafava una cadira per acomodar-s'hi.

En Pep, que ja havia tret un munt de papers de la cartera, començà a fer gargots en un altre paper en blanc.

-Més o menys són els números que em pensava. Si les despeses pugen mil dos-cents quaranta euros aproximadament i els dividim entre cinc ens surt uns dos-cents cinquanta euros per client. Ara hem d'afegir l'amortització, calculem-la en un any, serien uns cent setanta euros setmanals entre cinc: trenta quatre. En portem dos-cents vuitanta quatre.

Sumem uns cent euros per a imprevistos, més el salari del Xef, cent cinquanta euros entre cinc: cinquanta euros més. Total tres-cents trenta-quatre, posem-hi tres cents-cinquanta.

El benefici industrial del teu pare el podríem xifrar, per fer números rodons, en dos-cents cinquanta euros: cinquanta euros per cap. Per tant les despeses per a cada client serien de quatre-cents euros. Si en cobrem set-cents per cada cobert ens en queden per tots dos, mil cinc-cents euros nets, és a dir, set-cents cinquanta per a cadascú.

En Jordi no havia vist mai una manera tan matussera d'efectuar els càlculs per a un negoci.

Al marge d'aquesta consideració, hi havia dues coses que li havien cridat l'atenció. La primera que, segons els números d'en Pep, entre el sou del Xef i els beneficis de tots dos, la seva família se'n podria endur més de mil euros per dia treballat. La segona, que en Pep pensava cobrar set-cents euros per cada sopar, és a dir, el salari d'un mes d'un treballador normal, i per una sola nit! I que, inevitablement, si no es complia la segona no es podria assolir la primera.

Li semblaven xifres escandaloses, gairebé impossibles de facturar, per la qual cosa no va poder més que preguntar a en Pep com pensava aconseguir clients disposats a pagar aquesta quantitat:

-Ja et vaig dir que n'hi ha més dels que et penses. Has de

tenir clar que el producte que oferirem no és tan sols una estada o un sopar. Vendrem exclusivitat, vendrem un lloc discret on poder treballar tranquil·lament, sense mirades indiscretes que et vegin entrar i sortir, sense secretàries que t'interrompin, sense periodistes. Això sí, acompanyat d'un menjar únic en el món i d'una nit de relax que s'agraeix després de tandes de reunions.

Tanmateix és important una total discreció. El primer que hauràs de fer és mentalitzar els treballadors que no comentin a ningú la seva feina.

De cop i volta en Pep es va adonar d'un petit detall. Les habitacions no complien els estàndards de qualitat que es volien oferir. Sense dir res es va posar dret i es va dirigir cap al primer pis. Els altres dos homes el van seguir.

-Caldria arranjar una mica les habitacions. Perquè vegis si n'estic segur del negoci, això ho pagaré jo. Ja passarem comptes.

Sense temps a cap més observació, amb el mòbil a la mà, va començar a donar instruccions de com havien de quedar les cambres. A l'altra banda del telèfon, en un principi, no se sentia a ningú, fins l'últim moment quan va dir: "D'acord senyor Mercat, avui mateix faig venir els operaris. Moltes gràcies".

-Si no hi ha més preguntes, anem pel paperam.

En Jordi sí tenia més preguntes. Realment tenia moltes preguntes o, millor dit, aquest negoci, en la seva integritat,

era un gran enigma. Li hagués agradat preguntar quin era exactament el servei que oferirien, quina seria la clientela potencial, quins altres establiments hi havia al mercat que oferissin similars serveis, com aconseguiria la clientela, discutir el preu, afinar més en les despeses, en les inversions. Però també sabia que amb en Pep era inútil. Com a bon polític, dirigiria la reunió cap als seus interessos, de tal manera que hauria perdut el temps donant voltes i més voltes sense obtenir les respostes desitjades. El més assenyat era escoltar què vindria a continuació. Mirant-t'ho fredament la inversió no era exagerada, per la qual cosa hi tenia més a guanyar que a perdre.

Asseguts un altre cop a taula, en Pep Mercat va desvetllar la identitat de l'home de la piga al cap. El va presentar com el notari Eudald Fontfreda, tot cedint-li la paraula.

El notari va obrir la voluminosa cartera de pell negra, que no havia deixat des que havia arribat i d'on va començar a treure papers.

-Aquí tenim els permisos del restaurant. Com veuran hem posat un annex de fonda, per tal de no tenir problemes amb l'allotjament.

Els va anar enumerant: "Permís de sanitat, permís de seguretat, llicència del gremi..." Així un per un. Hi eren tots, degudament diligenciats pels organismes competents, malgrat que fins el dia d'avui encara no havia passat cap inspector a fer les comprovacions obligatòries i vinculants.

Seguidament, el notari va alentir la veu, com volent que cada mot fos entès en el seu correcte significat.

-El senyor Li ja deu saber que, per la vigent Llei d'Incompatibilitats, el senyor Mercat, mentre estigui en possessió del seu actual càrrec, no pot formar part d'una nova empresa en la qual tingui poder decisor. Entendrem, com a poder decisor, pertànyer als òrgans de direcció i/o disposar de més del deu per cent de les accions o participacions. La pròpia normativa, esmentada anteriorment, sí que ens permet però, que els càrrecs públics puguin mantenir l'accionariat en aquelles empreses constituïdes amb anterioritat a la seva presa de possessió, sempre i quan les accions o participacions hagin estat subscrietes abans del seu nomenament públic. Aquestes accions o participacions han d'haver estat declarades en el moment que es comença a exercir el càrrec.

L' Eudald Fontfreda va dirigir una mirada a en Jordi Li assegurant-se que havia entès l'exposició, la qual cosa fou confirmada amb un lleuger moviment de cap.

-Doncs bé, -va continuar el notari- el senyor Mercat té constituïda una Societat Limitada Unipersonal, amb objecte social, i llegeixo textualment: "Gestió i organització en la seva integritat d'esdeveniments diversos en el seu sentit ampli, tal com esdeveniments esportius, culturals, d'empresa, gastronòmics, polítics, firals..., tenint en compte que aquesta relació és

merament enunciativa i no limitativa de les activitats que pugui exercir l'empresa dins de l'àmbit que conforma l'objecte social”.

Fins avui l'empresa en qüestió ha estat inactiva. La fórmula legal per tirar endavant el projecte, i pel que estem aquí reunits, és que el senyor Mercat vengui al senyor Li una part de les participacions d'aquesta empresa. Concretament el senyor Mercat m'ha comentat que seria un quaranta-nou per cent de les participacions. Hi està d'acord senyor Li?

En Pep va observar en Jordi dubitatiu, encara que l'expressió corresponia més a un intent de pair l'excés d'informació que havia rebut en un interval tan curt de temps. Per tant, va voler puntualitzar:

-Jordi, només és burocràcia, però ja saps que els notaris cobren per xerrar.

El lleu somriure del notari confirmava o, si més no, no desmentia la tesi d'en Pep.

-Molt bé, -va intervenir en Jordi- i ara què hem de fer?

-Si estan d'acord amb els termes han de signar.

El notari va treure un altre munt de papers de la cartera, meitat per meitat dels quals van ser dipositats sobre la taula enfront de cadascun dels dos amics. En Pep va signar la seva meitat sense mirar-se-la. En Jordi, en canvi, va fer veure que llegia els documents, fins arribar a la segona plana on,

fent un gest forçat de convenciment, començà amb la signatura dels folis notariais. Les meitats van canviar de bàndol i l'un va signar el que l'altre ja havia signat prèviament.

-Tot arreglat -va dir el senyor Fontfreda tornant a recollir tota la paperassa. Mirà a en Jordi i, fent un intent per asserenar-lo, prosseguí-. Tot és correcte, perfectament legal; en dono fe com a notari. I ara, si em disculpen, tornaré al despatx.

Al cap d'una estona, l'home de la piga va marxar i en Pep i en Jordi van quedar sols al menjador.

-Doncs ara que som socis oficialment, ja podem començar a treballa -digué el Pep, sospirant, com alegrant-se que el Notari hagués marxat.

-Comencem, doncs.

-He demanat a l'Institut Català de Finances, i a nom de l'empresa, un crèdit per fer front als primers pagaments per valor de nou mil euros. És una línia per estimular la inversió al zero per cent d'interès. A més, existeix una carència de dos anys lliures d'impostos i a cost zero de seguretat social. En aquest sobre tens el taló.

-Perfecte.

- Ara hauríem d'aclarir alguns punts sobre la gestió. Com bé ha dit en Fontfreda, jo, com a càrrec públic, de moment, no puc figurar com a administrador de la

societat. Per tant, ho hauràs de ser tu.

-Ho he vist a l'escriptura de constitució.

-Aleshores, perquè no hi hagi cap mena de mals entesos, i si ho veus bé, encarrega't directament de la comptabilitat, de la facturació i de tots dels tràmits legals a partir d'ara. Jo ni puc ni tinc temps i confio plenament en el que facis. Si vols, busca tu mateix un gestor de la ciutat perquè porti els números. Per qualsevol dubte, pots trucar directament al despatx del meu pare.

Aquestes darreres paraules van tenir un efecte balsàmic en l'actitud d'en Jordi. La rapidesa com s'havien desenvolupat uns tràmits que normalment duren mesos havia fet pensar en algun moment al jove Li en possibles intencions ocultes, on tingués reservat el paper de testafarro.

Si bé el cor li feia desestimar que una idea com aquesta provingués de qui havia estat el seu millor amic, el cap anava pel seu compte, rumiant aquesta possibilitat. I les contradiccions entre allò que li deia el cap i allò que sentia el cor es transmetien en una postura distant i desconfiada. En donar-li el total control de l'empresa, s'esvaïa qualsevol possibilitat de ser utilitzat.

Ja més estritllat, en Jordi va recordar el nom de l'empresa "Vadefarra S.L." i es va posar a riure. El seu company que, en un primer moment, no sabia quin era el motiu de tan sobtada alegria, també es va posar a riure quan en Jordi li ho va dir.

En Pep es va veure obligat a donar una explicació coherent d'aquest nom tan esperpèntic i poc comercial.

-Els polítics, conscients que no podem engegar cap negoci fins que no deixem els càrrecs, ens dediquem a donar d'alta empreses abans de ser nomenats, les declarem i les deixem sense activitat. D'aquesta manera, si ens surt una oportunitat la podem aprofitar. Imagina't, doncs, el garbuix de noms per crear el màxim d'empreses que ocupin també el màxim d'activitats. A més a més, el nom social no pot coincidir amb un altre que estigui enregistrat prèviament. Al final, surten noms com aquest. Un company de partit va crear una constructora que es deia Posem Totxanes i Maons.

Completada l'explicació, tots dos reien encara més. Inventaven noms absurds d'empreses i tornaven a riure: "Sanitaris Caga Fort", "Productes de Règim Quedo Sec", "Seguretat per a l'Automòbil Aiquinostiaemfotré". Quan anaven pels "Prevervatius Nigotapassa", en Jordi va sentir el seu pare discutir amb algú. Havien arribat els operaris que en Pep havia trucat moments abans, però ells encara no havien avisat el Xef, qui intentava, infructuosament, fer entendre a aquells homes que no els calia cap reparació.

Aclarit el malentès i calmats de l'atac de riure, en Pep va dir en to seriós:

-Ara que ja ho tenim tot, hem de començar l'activitat. Ja he concertat una reserva per començar dijous vinent.

-Només falta una setmana. No tindrem temps. Hauries d'ajornar-ho.

-No puc. També he tancat una altra reserva per d'aquí quinze dies. S'ha de tenir tot llest per dijous.

En Jordi va quedar sense arguments.

-Ara mateix truco en Càmara. Aquest serà el més problemàtic. Després em poso amb els altres temes.

-Hauries de fer una altra cosa. Busca un nom comercial, me'l remets i l'enregistro a nom de l'empresa. Tens raó, com a Vadefarra no podem anar enlloc.

VI

A la Prefectura de la Policia, tres ordinadors treballaven dia i nit durant tot el cap de setmana. El primer d'ells estava connectat a les bases de dades de l'Europol i l'FBI, i el segon i el tercer feien una recerca pels antics arxius dels organismes dels estats encarregats d'expedir els documents identificadors dels ciutadans.

La missió d'aquestes tres màquines era trobar una correspondència entre les fitxes emmagatzemades a les diferents memòries informàtiques i les dades extretes del cadàver anònim. En Busquets només podia confiar en els resultats finals de dues de les tres màquines, ja que als arxius dels organismes policials públics figuraven, exclusivament, les dades dels ciutadans que, en un moment o altre, havien estat detinguts. Com que, en el seu dia, en Martí ja havia fet la mateixa cerca a la seva investigació, seria massa casualitat que, ara, aparegués alguna similitud entre el mort i un individu fitxat recentment.

Dels altres dos restants, l'un realitzava una recerca buscant

coincidències entre el retrat robot postmortem i qualsevol imatge guardada en els documents d'identificació i/o passaports de tots els països o estats que conformaven la Unió Europea doncs, cal tenir en compte que en aquelles dates, eren els propis estats que tramitaven els documents. En l'anterior investigació en Martí no va poder realitzar aquesta tasca perquè ni existia el protocol per fer-la ni el programari que permetés accedir a tots i cadascun dels registres. La directiva per a l'harmonització dels serveis d'investigació privats va obrir aquesta via. Ara bé, exigia expressament l'autorització de la Delegació Territorial de la Policia Europea com a mesura de protecció de les dades personals dels ciutadans. El tràmit per accedir a la informació era complex i no sempre s'atorgava la corresponent autorització a les empreses policials. La Mar Ibra però, la va aconseguir en un temps rècord, gràcies als seus contactes a Barcelona.

La comprovació també era lenta, la màquina havia de buscar coincidències entre més de deu mil punts del rostre amb la finalitat de garantir, amb el màxim de fiabilitat, que la troballa i la fotografia introduïda pertanyien a la mateixa persona. Per molt ràpidament que es produís el processament de la informació, els resultats podrien trigar setmanes o mesos, ja que eren analitzats, un per un, centenars de milions de ciutadans europeus. Malgrat la gran quantitat d'informació emmagatzemada, no sempre es tenia un resultat positiu, doncs durant el període de la gran crisi

els delinqüents evitaven fer-se el document d'identitat. Dificultar la seva identificació era una bona manera de guanyar temps en cas de ser detinguts.

El tercer ordinador buscava coincidències entre el mort i l'ADN de qualsevol ciutadà europeu.

Feia tres d'anys que s'havia instaurat l'obligatorietat a tots els habitants del vell continent d'aportar una mostra d'ADN en el moment de fer-se la carta d'identitat. Per tant, els fixers ja comptaven amb una important base de dades amb la qual establir paràmetres comuns. Aquesta prova ens permetria discernir si encara existien parents vius del difunt que el poguessin identificar.

A les cinc del matí, va sonar el telèfon d'en Pere Busquets. Era l'oficial de guàrdia qui, seguint ordres del seu superior jeràrquic, l'informava que dos dels tres ordinadors ja havien finalitzat la recerca.

En Perot Busquets va anar a la prefectura i observà els ordinadors un per un.

Al primer, tal i com s'esperava, apareixia el missatge "Any coincidence has been found". Era força lògic; en Perot no esperava pas una modificació substancial d'allò que ja havia revisat el seu antecessor.

El segon ordinador encara treballava; ara analitzava les fisonomies dels naturals de l'estat espanyol.

La tercera màquina, en canvi, sí que havia trobat alguna

cosa i, en observar la pantalla, apareixia una pista excel·lent, doncs s'establia una coincidència de parentiu en primer grau amb una ciutadana viva. L'enigmàtic personatge assassinat feia anys, el cos del qual ningú havia reclamat, tenia una filla.

De la troballa, es desprenia que aquesta filla vivia a Roma i el seu nom era Analia Abrancato. Possiblement era l'única persona que el podria identificar i, per tant, calia entrevistar-la.

El reglament establia dues possibilitats per fer l'entrevista quan aquesta s'hagués de realitzar fora dels àmbits jurisdiccionals de l'empresa. L'una permetia realitzar-la pel propi investigador, acompanyat sempre d'un membre de l'empresa adjudicatària de la seguretat del territori on s'havia d'efectuar, mitjançant el document de cooperació policial. L'altra donava la possibilitat que aquesta l'efectués directament un oficial de la segona empresa.

Ambdues opcions suposaven un cost econòmic per a la Mutual Policial i la partida pressupostària destinada a la resolució del cas estava pràcticament exhaurida amb el pagament de les pericials.

L'intendent Busquets, com a responsable econòmic de la prefectura, es trobava en un dilema. Per resoldre'l, va decidir trucar en Pep Mercat, ja que havia estat un encàrrec directe de l'ajuntament i, per altra banda, de tots era coneguda la influència que exercia dins del consell

d'administració de l'empresa, el qual no gosaria jutjar una ordre directa del funcionari.

La resposta del lletrat municipal va ser clara i contundent.

-L'ajuntament vol que siguis tu directament qui investigui el cas. Compra un bitllet cap a Roma. Si cal ja ho pagarem nosaltres. T'ho passo per escrit.

A l'endemà al matí, en Perot Busquets ja era a l'aeroport Leonardo da Vinci on, després de pagar els cinc euros de drets de visita, pujà a un taxi cap al centre de la ciutat eterna.

Seguint les instruccions de la Mar, s'havia de trobar a les cinc de la tarda amb l'intendent Lombardi al complex escultòric de la Fontana di Quattro Fiumi, a la Plaça Navona, concretament, al davant de l'estàtua que es troba amb el braç alçat protegint-se d'un esfondrament, on diuen que el seu autor, Bernini, va voler expressar l'animadversió cap a l'obra arquitectònica de Borromini, que es troba justament al davant. Allà l'esperaria juntament amb la Analia Abrancato.

Encara faltaven unes quantes hores per a la trobada. Per tant, mataria el temps fent de turista. Es va marcar una ruta fins arribar a la Plaça Navona. El taxi va parar a prop del Colosseum, l'antic amfiteatre Flavi, des d'on es pot veure l'arc de Constantí, per després, visitar els Fòrums de Trajà i August, passant per la Via dels Fori Imperiale. Tombaria per la Plaça Venècia fins arribar a la Plaça del Campidoglio, on encara s'alça l'ajuntament. Posteriorment per la via de Gesù,

arribaria a la Plaça de la Rotonda per veure el Panteó, obra monumental de l'antiguitat dedicada, en un inici, al culte de tots els déus romans i avui església. En Busquets sempre havia escoltat la llegenda de l'emperador Adrià qui, en la reforma de l'edifici, tingué unes desavinences amb l'arquitecte Apol·lodor de Damasc en relació amb l'execució de l'obra. Degut a això, l'emperador, per fer valer el seu criteri, féu matar l'arquitecte. En Busquets sempre havia tingut els seus dubtes que aquesta llegenda es correspongués amb la realitat històrica però, a partir d'aquell moment, es va encuriosir per l'obra d'Apol·lodor i pel monument que, presumptament, el va portar cap a la mort. Ara, seria un bon moment per veure l'obra del damasquí començant per la de l'època de l'emperador Trajà, i finalitzant amb la d'Adrià. A més a més, el Panteó era a prop de la Plaça Navona. La visita però, va suposar una petit desencís per en Busquets perquè tots els monuments de la ciutat imperial estaven recoberts per grans encavallades que impedièn de veure'ls en la seva integritat.

Roma, com la majoria de ciutats, va patir les causes de la gran crisi en forma de vandalisme i els edificis històrics en van rebre les conseqüències. Passada la pitjor època de restriccions, els romans van decidir recuperar el seu patrimoni i, via referèndum, van triar set empreses per dur a terme la restauració, alhora que van instaurar cinc tarifes obligatòries, tres adreçades als visitants i dues als habitants de la metròpoli. El preu pel dret de visita, el preu pel dret

d'imatge i el preu d'entrada als edificis eren els tres que havien d'abonar els no empadronats. El dret de visita es cobrava obligatòriament a tothom qui entrava a la ciutat mentre que la taxa per imatges, només era exigible a qui volgués fotografiar o filmar els carrers i places de Roma. El tercer tribut es feia efectiu per cada visita als interiors dels monuments. Els ciutadans de Roma també abonaven un import cada cinc anys, anomenat preu de vistes, i depenia de la situació del seu habitatge. Si l'habitatge era a menys de cent metres d'un edifici històric en procés de restauració, abonaven la quota A, una mica més cara que la quota B, que havien de satisfer aquells que visquessin a partir de cent fins a cinc-cents metres.

Tots els diners recaptats, descomptant les despeses necessàries de gestió, anaven a parar directament i, a parts iguals, a les empreses contractades, les quals treballaven d'acord amb els fons rebuts. Com que la base principal del finançament de les obres era aportada pels visitants, les constructores treballaven de manera irregular, depenent del flux de visites, la qual cosa feia que les bastides romanguessin muntades, de forma indefinida, davant de cada element a restaurar. Els mateixos romans, irònicament, anomenaven la seva ciutat la de les set empreses en contraposició a la ciutat dels set turons.

D'aquesta manera, la primera percepció d'en Busquets de l'antiga capital del món es va reduir a un munt d'encavallades escampades per tot el terme municipal. A

més a més, el fet de coincidir amb una gran quantitat de capellans, monges i frares de diferents congregacions vestits amb els seus hàbits tradicionals era una excepció a Europa; Roma en constituïa l'excepció en ser declarada Ciutat Santa del Catolicisme i, per tant, lloc de culte catòlic cristià.

En arribar a Plaça Navona, al lloc indicat i a l'hora en punt, va veure la figura d'un home, més aviat alt -metre vuitanta, més o menys- amb el cabell negre i curt i de pell morena, molt ben vestit i que movia el cap en totes direccions, com si busqués algú. L'intendent Busquets es va presentar directament.

-L'intendent Lombardi? Bona tarda, sóc l'intendent Busquets de la Mutual Policial de Catalunya.

L'home, amb un somriure als llavis contestà

-Buona sera "intendent", piacere di conoscerti.

-Ho appena ricevuto una telefonata dalla signora Abrancato dove sono in ritardo di mezz'ora. Abbiamo convenuto che ci incontriamo sulla terrazza di fronte. Se il mio fianco?

Van seure en una terrassa, prop del lloc de trobada, en Lombardi va demanar un gelat de xocolata, amb moltes capes superposades d'aquest dolç i començà a menjar-se'l amb delit. A en Perot, en canvi, li va venir a la memòria que encara no havia dinat i es va demanar un tros de pizza.

Mentre esperaven, tots dos es van identificar als gravadors

traductors que utilitzarien per a l'entrevista amb l'Analia, i que mentrestant, sense la funció d'enregistrament, utilitzarien per entendre's, doncs ni en Busquets parlava italià ni, pel que semblava, en Lombardi tenia coneixements ni de català ni de castellà.

En Lombardi va agafar el nou IP 920, encara no n'havia vist mai cap, malgrat haver sentit a parlar de les seves prestacions. El voltejava i el mirava com si, pel sol fet de contemplar-lo, l'aparell li xiuxiuegés tot el que podia oferir. En Perot no va dir res, esperava algun comentari típic d'un policia que encara no s'ha familiaritzat amb un nou estri. Però en Lombardi no deia res. Observava les formes arrodonides del gravador traductor que li cabia en el palmell de la mà, com si estudiés una obra d'art.

Després d'una bona estona i, com si parlés per ell mateix, va dir en veu baixa:

-E'bello.

-I útil! -respongué en Busquets, a qui no se li havia acudit mai jutjar una eina de treball per la seva estètica.

El gravador traductor va complir la seva segona funció: els dos homes es van entendre tot i parlar llengües diferents. La por, el respecte o la mandra de realitzar un esforç per entendre i ser entesos, que els marcava la barrera idiomàtica, es va esvaïr amb una sola paraula, i en Lombardi començà a xerrar de manera ràpida i impulsiva, tartamudejant de vegades, volent recuperar l'espai de silenci

inicial. La noia trigava i en Lombardi passava d'exaltar la bellesa de la ciutat de Roma a sospirar per la llibertat que es respirava fora del terme municipal de la ciutat.

-Des que Roma va ser declarada territori de culte catòlic, has de vigilar amb qui et cases, doncs aquí sí és de per vida i, sobretot, on la *fiques*. Hem de comprar els preservatius a Fumicino. Sempre hi ha romans fent cua als centres de salut! I no en parlem d'anar al llit amb un altre home; a tot arreu és ben normal, oi? Doncs per això, aquí et poden fer fora de la ciutat. T'ho pots ben creure. Malgrat als forasters us sembli estrany, jo mateix mai no he anat al llit amb una persona del nostre sexe. Encara que tampoc ho trobo a faltar; mai m'han agradat els homes. Ara, per nosaltres, hi ha ple de prostíbuls al costat de la ciutat. Per tant jo, solter i mascle, com un bon soldat romà.

Com més es vanava de la seva condició de mascle, més mirava a en Perot amb ulls de desig. En Busquets, poc receptiu a les insinuacions eròtiques, se'n va adonar gairebé a l'instant que, a poc interès que mostrés, podria passar la nit en companyia.

No és que en Perot fos inexpert en aquest tipus de relacions. Com tothom, havia tingut les seves experiències. Però, el català tenia una extremada fòbia als cossos peluts. Per això feia molt temps que havia deixat de realitzar certes pràctiques. Per a ell era fàcil esbrinar si una dona es depilava, només calia mirar-li les aixelles i, com a molt, les

comes. Els homes, però, eren tota una incògnita. N'hi havia de perfectament rasurats, de pell suau i rosada, tendra. N'hi havia d'altres que la natura els havia programat per ser tota la vida imberbes i sense un bri de borrissol. A d'altres però, en despullar-se, el pèl els sobresortia del pit, de les aixelles, de les cames i del pubis; una mata continuada de pèl negre, fastigós i vomitiu. I quan en Perot ho descobria era tard, no es podia fer enrere, havia d'acabar a contracor el que havia començat i buscar una excusa convincent per marxar ràpidament.

Per tant, com a mesura d'autoprotecció i per evitar moments compromesos, s'imaginava, des d'un principi, els homes peluts, extremadament peluts. Era la manera de no encomanar-se dels desitjos sexuals dels seus acompanyants mascles.

Quan, en els pensaments d'en Busquets, la cara i els braços d'en Lombardi eren comparables als de l'abominable home de les neus, una dona de cabell curt, tenyit de dos colors, amb un vestit vermell estampat de flors - antic però delicadament planxat - i sabates lluents de color negre, amb mig taló, va seure entre els dos homes.

En Lombardi es va aixecar del seu seient i va fer un cop de cap, mentre que en Busquets, qui desconeixia aquest protocol típicament romà, va romandre en el seu seient. La dona va tornar el gest amb el cap a en Lombardi i estengué la mà cap en Busquets tot presentant-se.

-Buona sera. Il mio nome è Analia Abrancato. Scusate il ritardo.

L'expressió d'en Lombardi va tornar al seu estat natural. En Busquets havia decidit anar per feina. Amb una mica de sort aquell mateix dia podria tornar a Barcelona.

El rostre del desconegut apareixia a la pantalla dels gravadors traductors.

-Senyora Abrancato. Coneix aquesta persona?

-No, no l'he vist mai.

L'intendent anava canviant la imatge: ara amb ulleres, ara amb barba, amb bigoti, de perfil, de cos sencer, tenyit de ros, de negre... La resposta sempre era la mateixa: "No l'he vist mai".

Sempre les mateixes paraules. En Busquets insistia, li hauria agradat dir-li que aquella imatge era el seu pare, però les lleis de reserva de les identitats no li ho permetien. Va optar per anar per un altre camí.

-Analia, tenim indicis, més que seriosos, que ens indiquen que aquesta persona, en un moment o altre, s'ha creuat en la seva vida o la de la seva família. Si us plau, s'hi podria fixar, potser el pot reconèixer en alguna de les imatges.

-Quins indicis? -va preguntar l'Abrancato, intrigada pel misteri.

-Ho sento, no li ho puc dir. Estem aquí per confirmar-ho.

Potser de petita...

L'Analia no va preguntar res més. Ja veia que no en trauria aigua clara però, en una imatge frontal del mort amb ulleres de sol, ella va allargar la resposta, com si, de sobte, una petita llum li fes recordar un moment llunyà. En Busquets, que esperava alguna reacció, va insistir:

-Segur que no el recorda?

L'Analia va dubtar i, amb els ulls oberts i picant amb el dit la pantalla de la màquina, va espletar:

-Aquesta imatge... aquesta imatge... Fa temps una persona em va preguntar per ell. Era quan vivia a Garbatella. Em va preguntar si l'havia vist.

-I l'havia vist?

-No, mai.

-Aquella persona qui era, un policia?

-No, no, era un turista. Parlava italià d'una manera molt primària.

-I què li va dir? -preguntà en Busquets intrigat.

Analia Abrancato mirava atentament la fotografia.

-Res, només que buscava a aquesta persona, que era un conegut seu i si vivia pel sector.

-I què li va contestar?

-El mateix que a vostè, no el conec, ni l'he vist mai. Però

es casual oi?

-En Busquets no volia mentir per tant va desviar la conversa.

-Els seus pares són vius?

-La mare sí, el pare va morir fa tres anys.

-I on viu la seva mare?

-A Liorna.

En Busquets havia de parlar amb la mare. Pel que indicava l'aparell, l'Analia no mentia, no en sabia res. L'única que podria esclarir la identitat del mort era la mare.

-Disculpi doncs, senyora Abrancato. Les dades deuen estar malament, a vegades passa. De tota manera, m'agradaria poder parlar amb la seva mare, així podem descartar que no es tracti d'algun conegut de la família. Però, pel que em diu, és poc probable -va dir en Busquets, restant importància a l'entrevista.

-La mare és malalta, hi ha moments que no coneix ningú. Però si s'ha de quedar més tranquil, aquí té la seva adreça. També es diu Analia, com jo, Analia Ferrosa.

En aquest moment va intervenir en Lombardi, el qual havia seguit l'entrevista en absolut silenci.

-Haurem d'anar cap a Garbatella. Oi?

En Perot, que només pensava en l'Analia Ferrosa, no trobava cap sentit a les paraules del policia italià.

-Em podria indicar on era exactament quan aquell desconegut li va preguntar pel nostre home?

En Busquets no escoltava la resposta i mirava de recordar on es trobava Liorna. Li semblava que era cap al nord, però la geografia no era el seu fort. Mentrestant, en Lombardi apuntava una adreça "Alessanadra Macinghi..."; Busquets va observar que escrivia.

Els dos homes van anar cap al barri de Garbatella. El procediment, en aquest aspecte, era concís. L'entrevistada havia aportat una nova dada a la investigació i calia comprovar-la. En Busquets se'n feia creus. Quan va observar que l'Analia Abrancato desconeixia totalment el seu pare biològic, va tenir clar que l'única persona viva que podria identificar el mort era la seva mare. Estava tan encaparrat en situar Liorna al mapa que gairebé passà per alt un fet tan important. Sort que en Lombardi va reaccionar!

El camí es va fer en silenci. En Lombardi conduïa i en Busquets jugava amb el gravador traductor entre les mans, sense engegar-lo. No tenia cap interès en continuar la conversa que va tallar l'arribada de l'Analia.

Al cap de deu minuts el cotxe va afluixar la marxa i, amb una maniobra seca, quedà estacionat en bateria. En Perot va engegar la màquina de traduir.

-És aquí. Comencem? -va sentir que deia l'aparell fent entenedores les paraules d'en Lombardi.

Van travessar un barri, al fons hi havia un bloc de pisos. El

policia italià comprovà l'adreça, mentre en Busquets filmava l'exterior dels habitatges i els carrers per acreditar que el lloc corresponia amb la informació rebuda.

Amb un gravador traductor cadascun, es van partir la feina. En Busquets començaria pels pisos d'enfront, on abans vivia l'Analia, i en Lombardi, pels de la dreta. Es trobarien al cap d'una hora.

Dels nou habitatges que conformaven l'edifici, només hi va trobar algú en tres d'ells. En el primer tercera hi havia una dona vestida amb una bata de colors cridaners, que semblava tenir pressa per desfer-se del policia i que declarava no haver vist mai l'home de la foto. Al segon segona, un home gran el va convidar a entrar al menjador on va trobar que la imatge amb barba i ulleres tenia una retirada amb el seu pare que, amb noranta-vuit anys, encara vivia i conservava una memòria excel·lent. Al segon tercera hi vivia una dona de mitjana edat, vestida impecablement, la qual, amb un parlar pausat, es vanagloriava de pertànyer a la família que més temps feia que vivia a l'edifici. Recordava perfectament a l'Analia i al seu home, però tampoc va reconèixer la imatge.

Per la seva part, en Lombardi va obtenir els mateixos resultats; de tal manera que al cap de mitja hora, tots dos havien finalitzat la feina.

En Busquets va creure necessari obtenir més documentació al respecte, per la qual cosa es van dedicar a preguntar a la

gent que passava pel carrer, als botiguers i als seus clients. Les preguntes eren dues ben senzilles: "quant temps fa que viu al barri?" i "ha vist mai aquesta persona?". La primera resposta oscil·lava entre un any i tota la vida; la segona era per a tothom exactament igual "no l'he vist mai".

En total, trenta persones van repetir la mateixa resposta. A la trenta-una decidiren plegar.

-Un cas complicat, amic Busquets. Ara, què faràs? - preguntà en Lombardi.

-Hauré d'anar cap a Liorna. Allà hi ha l'única persona que pot identificar el cadàver. És molt lluny?

-A uns quatre-cents quilòmetres de Roma. Podries agafar l'avió fins a Pisa, o bé llogar un cotxe, la carretera és força bona. En total, són unes quatre hores de viatge.

En Busquets tenia previst tornar a Barcelona el mateix dia. Els plans es tornaven a trastocar. Era evident que l'avió era més ràpid, però també molt més car. Si davant la junta de l'empresa, ja li costaria justificar les despeses del viatge a Roma, encara ho tindria més magre que acceptessin les explicacions del viatge a Pisa. Al cap i a la fi, els membres de junta eren inversors, no policies; tant se'ls donava els procediments, només exigien resultats.

En Busquets, en canvi, estimava la seva feina i no podia acceptar que una nova revisió del cas descobrís errades procedimentals.

Es va decidir pel cotxe, ja que si la cosa es complicava cara als accionistes, ell tenia prou capacitat per posar els diners de la seva pròpia butxaca.

En Lombardi es va oferir a acompanyar-lo fins a la seu d'una de les empreses de lloguer de cotxes amb més implantació a la península itàlica.

Tots dos van pujar al cotxe d'en Lombardi, que va girar a l'esquerra, fins arribar a una plaça, on va tornar a girar després cap a la dreta i posteriorment un altre cop a l'esquerra, fins arribar a una carretera de circumval·lació, de la qual va sortir al cap de pocs minuts seguint un rètol que indicava direcció Firenze. Al cap de poca estona, va parar davant d'un edifici de nova construcció.

El mateix Lombardi va fer els tractes. El cotxe més econòmic era un vehicle petit de la marca new FIAT elèctric car, que, segons el dependent, no li costava gens agafar els cent seixanta per hora i que faria tot el camí amb només una càrrega d'electricitat.

Com que en Lombardi va presentar-lo com a policia, li van fer els mateixos tractes que a la policia de Roma: un vint per cent de descompte i l'exempció de deixar fiança. En total, poc més de vuitanta euros.

El mateix Lombardi va introduir el destí a la memòria del GPS i aquest li va indicar el camí.

-Segueix la carretera fins arribar a Florència. Una mica abans de Florència, un ramal t'indicarà cap a Pisa Nord i,

després, ja veuràs la sortida cap a Livorno.

-Lombardi, un últim favor. Em podries tramitar el document de cooperació policial?

-Cap problema -respongué en Lombardi-. Quan arribi a Prefectura, te'l tramito. Fes-me un truc abans d'arribar i et diré el contacte.

En Busquets va arrencar. Li sabia greu deixar en Lombardi; era un bon tipus i extremadament servicial. Ara però, estava encaparrat amb l'Analia Ferrosa. Què li diria? Com reaccionaria? L'Analia Abrancato era la seva filla natural? O potser era fruit d'una aventura extramatrimonial mancada de les més mínimes precaucions? Seria l'Analia Abrancato el secret més ben guardat de la Ferrosa?

Es feia fosc. Gran part del viatge el faria de nit. De tota manera, es va fer més curt del que, a priori, es pensava. Al cap de dues hores de conducció, es desvià cap a una estació de servei per omplir les bateries del cotxe. Estava cansat i aprofità per dormir una estona. Quan reprengué el viatge, escoltà les proves sonores recollides des de l'inici del cas, de tal manera que, de tant repetir-les, gairebé les va aprendre de memòria. Al cap de poca estona, el GPS va indicar *"agafeu la propera sortida"*. Un gran rètol indicava la direcció cap a Florència. Només restaven uns cent quilòmetres. Nova entrada a l'autopista direcció Pisa. Observà les sortides cap a Lucca i Pisa; calia seguir direcció Livorno/Roma. A les sis del matí ja era al centre de Liorn.

Després d'aparcar, va veure un missatge d'en Lombardi: "El document de cooperació ja està tramitat. A les vuit del matí, el sergent Marino, de l'empresa de protecció de la Toscana, us espera a Santa Caterina, Plaça del Domenicani. La senyora Ferrosa viu a prop. Us adjunto còpia del document".

A quarts de set la ciutat semblava despertar. Els Liornesos començaven a omplir els carrers. En Busquets caminava lentament pels carrers que vorejaven els canals i s'imaginava que estava a la ciutat de Venècia, que només coneixia d'oïdes. Per fer temps, va passar pel port on, de bon matí, ja s'observava una frenètica activitat amb anades i vingudes de camions cap a vaixells de totes les mides.

Va voler arribar abans d'hora a la Plaça del Domenicani, tot i que arribà cinc minuts tard. Un home gros, desgavelladament vestit, mirava constantment el rellotge. Era l'única persona que es trobava a la portalada de Santa Caterina. Sens dubte, havia de ser el sergent Marino.

En Marino era d'aquelles persones que sempre van amb pressa, caminen de pressa, parlen de pressa i tot ho volen acabar de pressa, com si volgués fer veure que les seves ocupacions no li permetien ni un segon de respir, que no hi havia al món persones més enfeinades que ell. A en Busquets no li agradava aquella manera de ser. Tenia la certesa que aquests tipus de gent eren les que feien les coses malament i que, després, malgastaven el temps en banalitats, mentre algú més competent havia d'arranjar els estralls provocats. Per tant, des del principi, no hi va haver

bona sintonia entre els dos policies. Gairebé no es van intercanviar cap paraula fins arribar a l'edifici on vivia la mare de l'Analia Abrancato. En Marino es va avançar i va trucar a la porta. Una noia negra, jove, d'uns vint anys, obrí la porta en el moment que en Marino mostrava la placa que l'identificava, amb un aire d'autosuficiència, un punt xulesc. La noia, que no sabia res de la visita, es mostrà una mica nerviosa en veure la placa, va ajustar la porta i es va sentir una remor de passes que enfilaven passadís amunt. En Marino no va esperar ser convidat a entrar. Va empènyer la porta i es plantificà al mig del llarg passadís que conduïa al menjador, davant la sorpresa de la noia que ja tornava seguida d'una dona gran que caminava amb passes curtes, repenjant el seu cos en un caminador. En veure els dos policies, la dona va girar cua tot fent el gest perquè la seguissin.

Un cop a la sala, la senyora gran els va convidar a seure en un sofà de pell negra, que es va enfonsar tot just els dos homes van aposentar el cul, adquirint els cossos una forma d'angle agut on els genolls quedaven a poc més de tres pams de la barbeta. Els va costar gairebé mig minut situar-se en una posició més o menys còmoda, doncs el sofà semblava que tingués una ventosa que els empenyia cap avall cada cop que intentaven incorporar-se.

La senyora va seure davant, en una cadira, i la noia negra es va quedar dempeus al costat.

La casa de la Ferroso era antiga i els mobles vells, però ben

cuidats. Tenia un cert toc a museu. Un televisor de plasma de principis de segle presidia la sala, juntament amb un aparell de so marca "Pioner", amb dos grans altaveus, d'aquells que encara utilitzaven discs magnètics, "compactes", com en deien llavors. Sobre la taula, un ordinador "Sony Vaio" i sota la televisió, una "Play Station" completaven l'inventari d'antiguitats.

En el trajecte, en Busquets ja havia preparat el protocol amb en Marino. Per tant va situar els gravadors traductors sobre la taula.

-L'Analia m'ha dit que vindrien -va dir la Ferroso-. En què els puc ajudar?

En Busquets anava a començar l'entrevista, però la senyora Ferroso no el va deixar.

-Fa molt temps que no veig l'Analia; des del Nadal passat. Es veu que té molta feina. És una noia molt intel·ligent i li donen tasques de gran responsabilitat. Tant el seu pare com jo sempre n'hem estat orgullosos, mai ens ha donat cap maldecap.

L'Analia Ferroso es va endinsar a explicar la vida de la seva filla, des del moment de néixer fins la seva joventut amb, tota mena de detalls.

-L'Analia era una nena molt volguda pel meu marit i per mi, ja que feia deu anys que buscàvem una criatura. L'Alfredo, el meu marit, no va voler que donés a llum en un hospital públic.

Abans, si ho volies, podies parir en clíniques on no et costava ni un ral, però quan naixia, portaven el nen a una sala amb tots els altres recent nascuts. L'Alfredo tenia autèntic pànic que li canviessin la seva filla. Sis mil euros vam pagar en una clínica privada!

Tres quilos sis-cents feia quan va néixer. Era blanqueta com la neu, rosseta i amb uns ulls massa espavilats per a un nadó, uns ulls vius, com els de l'Alfredo, en pau reposi.

Sempre ens va treure bones notes a l'escola; mai no li havies de dir que fes els deures. Ni l'Alfredo ni jo vam tenir motius per renyar-la mai.

L'únic disgust que ens va donar va ser quan va començar a sortir amb en Franco Molinaro, un poca pena. Però, de seguida, es va adonar que amb aquell noi no anava enlloc i el va deixar.

L' Analia és una bona filla, sí senyors, una bona filla! Llàstima que ara sigui tan lluny.

En Busquets la deixava parlar; tota la informació que pogués recopilar era bona. En Marino, en canvi, mirava constantment el rellotge esbufegant.

Com que ningú l'interrompia, l'Analia Ferroso seguia relatant, amb tota mena de detall, anècdotes d'ella amb la seva filla. Des del vestit que duia la nena a la primera comunió, i que es va tacar de xocolata, fins les notes de tall per entrar a la universitat, on, malgrat estar malalta, li van

posar un vuit i mig; així com la data exacta i el temps que feia el dia que la filla va marxar a Roma per estudiar el doctorat.

Al cap d'una hora en Busquets va gosar intervenir.

-Veig que té una memòria excel·lent senyora Abrancato.

-No es pensi, puc recordar amb detall coses del passat, són com fotografies que perduren en un racó de la memòria. Però, en canvi, si em pregunta què he esmorzat avui, no li sabria dir.

La noia negra, que era al costat, va fer mitja rialla seguida d'un gest d'afirmació, com corroborant les paraules de la vella.

-Sort en tinc de la Juana, que està molt per mi. La majoria de dies no recordo ni on vaig deixar la roba el dia abans.

Perdonin, em sembla que he xerrat massa, què és el que volien de mi? L'Analia m'ha dit que busquen una persona.

-No exactament -va dir en Busquets-. Ens trobem davant d'un retrat que hem d'identificar i, per les nostres informacions, hi pot haver la possibilitat que vostè l'hagi conegut en algun moment.

En Busquets va mostrar-li les imatges mentre, per intuïció, es fixava amb les expressions de l'entrevistada.

-No el conec -va dir l'Analia Ferroso en veure la primera imatge-. No l'he vist mai -va seguir.

Ho sento, però no tinc idea de qui pot ser -tornà a dir la dona en veure la darrera imatge.

-N'està del tot segura? -va preguntar en Busquets.

-Del tot. És un criminal? Haig de preocupar-me? Corre pel barri? -va preguntar la senyora Abrancato, sentint-se amenaçada per la relació que hagués pogut establir la policia entre un delinqüent i ella mateixa.

-És mort -va dir en Busquets-. No té per què patir.

En Marino ja feia estona que era dret al costat de la porta del passadís. En Busquets va donar les gràcies i s'acomiadà de les dues dones. En Marino ni això. Senzillament, va marxar.

Alguna cosa havia fallat, no quadrava. Era evident que l'Analia Ferroso no mentia. L'Analia Abrancato era filla natural de la primera i, en canvi, l'ADN indicava que també era filla natural de l'home mort a la ciutat. Per altra banda, els dos pares no es coneixien.

Podria ser que s'hagués practicat una inseminació artificial amb semen del desconegut? Al capdavant, la Ferroso havia dit que ella i el seu home no podien tenir fills. Era una possibilitat que, si fos certa, no permetia descobrir per aquesta via la identitat del donant.

En Busquets va recordar allò que havia dit l'Analia Ferroso: "recordo el passat com fotografies que perduren al meu cervell". Existia la possibilitat que la fotografia del cervell de

L'Analia no coincidís amb la imatge mostrada, però que ambdues fossin la mateixa persona? Ara que era a Liorn valia la pena provar-ho. Per tant va donar les instruccions per rejoyenir la reconstrucció del cadàver fins trenta anys abans de la mort i va tornar cap a casa de l'Analia.

En Marino feia estona que havia marxat. El procediment correcte era tornar-lo a requerir, però en Perot se sentia incòmode al costat d'aquell sergent que, per altra banda, també feia notar que aquella no era feina del seu gust.

L'Analia Ferroso va tornar-lo a rebre amb un somriure. Era evident que la primera vegada li havia causat bona impressió, segurament per la contraposada educació d'en Perot amb l'esquerp posat d'en Marino.

En veure la imatge, mostrada per en Busquets, el somriure de l'Analia es va anar diluint. Al cap d'un moment, una llàgrima relliscava pels solcs de la cara.

-Ara el coneix?

L'Analia no va dir res; es va limitar a moure el cap de dreta a esquerra, sense gaire convenciment.

En Busquets tenia prou experiència com per veure que havia descobert un secret llargament guardat, del qual ningú en sabia res. Hi havia alguna cosa que aquella dona s'havia esforçat a oblidar i que ara s'escolava per les esclatxes de la memòria obrint un armari de records tancats amb pany i clau durant molts anys.

Costa reconèixer que un estrany hagi pogut descobrir els racons més ocults de la teva existència, aquells racons el coneixement dels quals no hauria de tenir ningú, ni tan sols qui ha compartit joventut, sostre, llit, alegries i desgràcies durant la major part de la vida. En Perot sabia que no parlaria davant de ningú. Per això, va demanar a la Juana, que com sempre era al costat de l'Analia, que els deixés sols.

-Analia, només em cal saber qui era aquesta persona. Farem una cosa: jo apago el gravador i vostè m'ho explica. Li garanteixo que ningú no sabrà d'on he tret la informació.

Com haurà pogut veure, no sé res d'italià. Per tant li demano que em parli poc a poc. Ho pot fer?

L'Analia va fer que sí amb el cap. En Perot també va complir la seva part del tracte; va apagar els dos aparells i els va mostrar a la dona. Per tal d'esvair qualsevol dubte els va dipositar a una habitació contigua.

Una setmana, només va durar una setmana l'idil·li entre l'Analia Ferroso i l'home misteriós.

Feia cinc anys que era casada amb l'Alfredo Abrancato. La primera crisi financera de principis de segle, allò que en deien l'esclat de la bombolla immobiliària, ja havia deixat més d'un milió de persones a l'atur, entre ells l'Alfredo, un jove enginyer en pràctiques.

Després de més de mig any sense feina, l'Alfredo va poder

signar un contracte temporal a una empresa instal·ladora d'ascensors, fent tasques de comercial i d'enginyer alhora.

Aquesta nova ocupació el feia estar setmanes fora del domicili. Normalment venia cada quinze dies. Quan tornava a casa, només hi estava un dia i mig. No es pot dir que, en aquest temps, l'Analia i l'Alfredo fessin l'amor. Ell, senzillament, es desfogava i dormia. Ella ni ho notava.

Mentre l'Alfredo treballava fora, la vida de l'Analia es limitava a anar de la feina a casa i de casa a la feina. Al quart mes, però, dues amigues de la infantesa, la Bianca i la Camila amb la seva cosina Stella, la varen convèncer per sortir a prendre unes copes.

En un pub del centre van coincidir amb un sotsocial de l'armada, antic veí de la Bianca, que gaudia d'uns dies de permís. Ell era, almenys, cinc anys més jove que les tres amigues i, de seguida, es va encapritxar de l'Analia, de tal manera que quan ella va tornar cap a casa se'l va trobar al portal esperant-la.

Després de molt insistir, aconseguí que l'Analia el convidés a casa seva i, un cop allà, van fer l'amor de manera salvatge. Ella, insatisfeta de la seva vida en els darrers mesos, no va oposar resistència; ell en portava la iniciativa. Li agradava tornar a sentir el desig, tant com ser desitjada. La primera nit ho van fer tres vegades. Tres més al dia següent: al llit, a la cuina, al sofà... Tota una setmana sense sortir de casa gaudint del sexe sense contemplacions, practicant totes les

postures, fins i tot aquelles que mai no havia fet amb l'Alfredo per pudor, vergonya o falta de confiança.

Divendres l'amant va marxar. Dissabte es va presentar l'Alfredo amb el document de quitança. Com si el marit hagués tingut un pressentiment, havia plegat de la feina i havia tornat a casa per retenir la dona.

Aquella nit, el matrimoni va fer l'amor com mai. Al cap de poc l'Analia Ferrosso va quedar embarassada.

El nom del militar era Marco. Marco Rossi. Mai més es van tornar a veure i fins avui no n'havia sabut res més.

VII

Tots eren formats al restaurant mentre en Pep Mercat donava les últimes instruccions.

-Recordeu! Vindran persones importants. No hi estigueu gaire a sobre però estigueu pendents d'ells. Cadascuna de vosaltres s'ocuparà d'un client. De lluny, heu d'intuir els seus desitjos. Si es buida el got de vi, s'ha d'omplir i retirar-se immediatament. No us quedeu darrera el client més temps que l'imprescindible. A aquesta gent no els agrada ser escoltats.

Penseu que, encara que no us ho sembli, estan treballant. Hi ha la possibilitat que, sobre la taula, hi hagi papers o, fins i tot, ordinadors. Tingueu molta cura de no tacar res i, sobretot, aparteu la vista dels documents. Centreu-vos en servir-los. D'acord?

La Jordina i la Sara escoltaven atentament mentre que la Iesica, la Mimba i la Juliana feien pràctiques amb la vaixella. El Xef escoltava d'un tros lluny.

Abans de signar els corresponents contractes laborals, en Pep va advertir les treballadores que contenien una clàusula de confidencialitat.

-Ningú no pot saber mai la identitat dels clients, ni la pròpia família. No ho comenteu amb ningú. Si alguna de vosaltres creu que no pot guardar un secret, més val que no comenci. Aquest contracte que firmareu ens autoritza

a emprendre accions legals contra qui, per acció o omissió, reveli qualsevol aspecte que afecti als clients. Si tothom ho ha entès, podeu signar el contracte.

Les cambreres no van entendre que un secret es pogués fer públic per omissió, però cap d'elles va gosar preguntar-ho i, una per una, van signar el corresponent contracte.

En aquell moment, va entrar en Jordi, que tornava del taller d'en Berto Camara, el qual, tot i prioritzar la feina, no havia pogut acabar amb el vehicle fins a l'últim moment.

-Ja tenim furgoneta. Ha quedat força bé.

En Pep i el Xef van sortir a veure l'arranjament. Realment, en Berto havia fet una bona feina, doncs al marge de reforçar el vehicle i d'instal·lar-hi diversos elements de seguretat, havia reformat tota la part del darrera convertint-la en un habitacle de luxe, amb taula, sis seients, televisió, ràdio i connexió a internet. En Jordi, per la seva part, venia de buscar la premsa del dia, la qual havia dipositat en un receptacle dissenyat per a aquesta funció.

Tot era a punt per a l'estrena del negoci: el menjador net i polit amb una única taula, al mig, coberta amb les millors estovalles de lli i parada amb coberts de plata i cristalleria de bohèmia. La il·luminació del local era disposada de tal manera que provocava claroscurs amb la màxima intensitat de lluminària centrada a l'espai que ocuparien els comensals, difuminant-se després per tota la sala, i que havia de donar una impressió d'intimitat als futurs clients.

A la cuina, tot estava disposat segons els gustos i rituals del Xef. L'olor del sofregit, que feia el xup-xup, era tot un estímul per als sentits.

El sergent Martí va obrir el barri d'accés al pati de davant del restaurant, flanquejat per tres policies més, tots ells de paisà. En Pep anà cap al policia, a qui li va donar un paper.

-Aquest és el full de ruta. Com ens organitzem?

-Nosaltres portem dos cotxes -respongué en Martí-. Vosaltres haureu d'anar al mig amb la furgoneta. Anirem dos companys a cada vehicle, guardant la distància corresponent per no aixecar sospites. Mantindrem el contacte per ràdio, a la freqüència setanta cinc.

Va ser un viatge plàcid. Els contactes d'en Martí es feien visibles a cada poble i districte per on passaven perquè, a l'entrada els esperava un vehicle policial que els acompanyava, a una distància prudencial, fins a l'altre extrem del terme municipal.

El primer client va pujar a Sant Cugat. A Barcelona van recollir els quatre clients restants, un per un. Els llocs de trobada eren relativament a prop l'un de l'altre. La primera aturada a la capital es va produir a l'Avinguda de Pedralbes, la segona a Manuel Girona. Després, els dos últims clients van pujar a Marqués de Mulhacen i Capità Arenas.

En Jordi esperava conèixer algun d'aquests personatges. Estava convençut que almenys un d'ells seria un rostre famós, dels que surten als mitjans de comunicació. Com a

mínim, aquesta era la impressió que havia extret d'en Pep, amb la insistència pel secretisme sobre la identitat dels clients.

No fou així; no hi havia cap cara coneguda. Tots els hostes semblaven tallats pel mateix patró: homes, rondant la cinquantena, amb vestit i ulleres de marca i un maletí negre, on hi deurien dur el computador.

A la tornada, exactament el mateix. Els vehicles de l'escorta situats al davant i al darrera de la furgoneta que conduïa en Jordi i, a cada poble, un cotxe de policia els seguia a distància.

Quan entraven a la ciutat, en Pep Mercat, que viatjava al seient del copilot a la furgoneta, va donar ordres per ràdio amb la finalitat d'incorporar-se a la rotonda de la mesquita on, a aquelles hores, no hi havia mai ningú. Des d'allà, per la Ronda de Circumval·lació, en dos minuts, arribaven al restaurant.

Els homes van entrar a la masia i els policies i en Jordi es van quedar al pati fent guàrdia tota la nit. En Pep va voler quedar-se a fer companyia al seu amic fins a les dotze. Després es va retirar a dormir en una de les habitacions de nova construcció.

L'endemà, a les nou del matí, la furgoneta guiada per en Jordi va fer el recorregut contrari. Abans, però, a la cuina del restaurant, en Pep va abonar als treballadors el salari pactat i, quan aquests van sortir, es va efectuar el repartiment dels

beneficis d'acord amb els ingressos previstos, més cent euros que van deixar de propina.

-Els clients estan molt satisfets pels nostres serveis. No ens faltirà la feina! -exclamà en Pep abans de pujar a la furgoneta on ja estaven instal·lats els cinc homes.

A les deu, com cada dia, la masia dels Li tornava a obrir com a botiga de queviures.

Aquest va ser el primer i l'últim cop que en Pep Mercat va intervenir en la marxa habitual del negoci. Els dos socis van establir un dia per reunir-se, els dilluns, quan quadraven els números, feien el corresponent ingrés dels beneficis i es lliurava la llista i lloc de recollida dels nous clients. En Pep era el responsable d'efectuar les reserves i els cobraments, mentre en Jordi es feia càrrec de tota la resta de l'estructura.

Ben aviat, els pronòstics d'en Pep es van fer bons. De feina no en faltava, començaven a tenir coberts tots els dijous de l'any, i ja s'acceptaven reserves per a d'altres dies de la setmana, primer els dimarts i després els dimecres.

Alguns clients es van convertir en habituals; com aquells primers que venien cada dos mesos i que, al cap d'un temps, es va saber que es tractava dels cinc Presidents de les principals companyies de serveis del país.

L'associació de dones empresàries, la cambra de comerç de Xina a Barcelona, el consell de transport terrestre i aeri, el centre de recerca per a l'exportació, el consell de grans

distribuïdors comercials, el consell de la magistratura i, fins i tot, el bufet del pare d'en Pep Mercat, que pagava religiosament com qualsevol altre, es van convertir en clients més o menys assidus del Restaurant Li.

Als pocs mesos es va haver d'ampliar la plantilla de cambrers i cambreres per tal d'oferir més qualitat i varietat en els serveis. En total, al cap de l'any, eren deu nois i deu noies que es distribuïen per torns, segons els gustos i preferències dels usuaris.

El Xef que, en un principi, compaginava les tasques de cuiner al vespre i dependent de dia, no va poder suportar el ritme de treball i delegà en la Remei, la seva dona, la responsabilitat de la botiga, que calia mantenir oberta per tal de donar una imatge de normalitat.

Els habitants de la ciutat no van sospitar mai que, al capvespre, la botiga dels Li es convertia en un centre de reunions al més alt nivell. Davant de les poques insinuacions sobre les activitats nocturnes de la masia, que sempre ha de fer alguna persona amb poca feina i ganes de furgar a la vida dels altres, la família Li i la Policia Local s'encarregaven de desmentir-les abans no s'expandissin les tafaneries.

-Com és que ara no despatxa el senyor Li? Fa dies que no el veig.

-No es troba gaire bé. Té una mica de cansament, ha d'anar sovint al metge per fer-se proves. No és res greu però val més fer-s'ho mirar. Tots ens anem fent grans i

ens hem de començar a cuidar.

-Que feien alguna cosa ahir al vespre a Can Li? Vaig passar-hi i hi havia llum.

-No, que jo sàpiga. Ahir vaig veure en Jordi amb uns amics de Barcelona. Potser es deuen haver quedat a dormir.

Per altra banda, res no donava lloc a pensar que a la Masia dels Li s'exercia una altra activitat. Tot era com sempre: el mateix taulell, la balança electrònica i uns calaixos plens de fruites i verdures, els quals s'ocultaven al capvespre amb un enginyós mecanisme dissenyat pel Xef.

En Jordi tampoc va tenir gaires problemes amb el trasllat dels clients. Des del primer dia es va acostumar a sortir a hores diferents, encara que en moltes ocasions suposés una llarga espera pels carrers de Barcelona abans de recollir el primer comensal, i s'habitua a agafar rutes diferents per a cada viatge. El cortinatge tricolor de plàstic, semi transparent, instal·lat a l'exterior de la furgoneta per en Berto, i que es combinava a cada servei, era per donar la impressió, des de fora, que el vehicle canviava constantment de color. Això dificultava per a qui no ho sabia, que era gairebé tothom, que s'identifiqués com el mateix automòbil que, tres cops a la setmana, feia el recorregut de la ciutat fins a la capital. Tant a l'anada com a la tornada, evitava passar pel centre de la ciutat per esquivar mirades indiscretes que portessin a conclusions no desitjades.

En sis mesos d'activitat, en Jordi només va tenir dos ensurts sense conseqüències quan a l'autopista, a l'alçada de Badalona, va ser avançat per diversos cotxes guarnits amb banderes i ensenyes diverses, que donaven tota la impressió de buscar brega. En veure que els escortes reduïen la velocitat, fent visibles les seves armes, i l'automòbil de la policia local encenia els llums d'emergència senyalitzant la seva posició, es van perdre a tota velocitat per l'horitzó de la carretera.

El negoci ideat per en Pep Mercat, i executat per en Jordi Li, funcionava més enllà de les previsions efectuades en un inici. Malgrat la demanda, no hi va haver variacions de la idea inicial que consistia en un àpat selecte servit en una sola taula i una nit de relax i, sobretot, amb una total i absoluta discreció, que cada dia, el propi Jordi, s'encarregava de recordar i fer complir a tots els treballadors, col·laboradors i proveïdors.

Amb el restaurant a ple rendiment, en Pep Mercat i en Jordi Li es van embarcar conjuntament en altres inversions, principalment en el sector immobiliari, aprofitant els contactes del polític i la legislació bancària.

Les normes del moment obligaven les entitats financeres a convertir, poc a poc, part del seus estocs immobiliaris en diners de curs legal per la qual cosa, cada sis mesos, havien de posar a la venda un deu per cent de la totalitat dels béns de què disposaven, com a conseqüència dels embargaments efectuats. Per imperatiu legal, en quedaven exclosos aquells

que formessin part de la pròpia xarxa d'oficines i els habitatges i locals que estiguessin arrendats. Alhora però, i amb la intenció d'evitar un col·lapse financer, s'exonerava de seguir amb el procediment de venda a les entitats que, un cop començades les subhastes, recaptessin en els vint primers immobles, un import igual o inferior al terç del valor cadastral.

Als dos grans grups financers del país però, no els interessava en absolut posar al mercat la gran quantitat de pisos i locals de què disposaven, fruit de la mateixa quantitat de préstecs impagats. A l'època en què van atorgar els crèdits, l'habitatge s'havia sobrevalorat de tal manera que si, en l'actualitat, deixaven operar sense entrebancs la llei de l'oferta i la demanda, la depreciació produïda era tan alta, que hagués afectat al patrimoni comptable fins el punt de resultar inviable cobrir les quotes impagades dels préstecs hipotecaris que van ocasionar l'embargament. S'estimaven més, doncs, conservar un actiu sobrevalorat i esperar temps millors. Per tant, i per evitar l'acompliment estricte de la Llei, les empreses bancàries van actuar en dos sentits. Primer, van llogar tots els immobles possibles, encara que fos a preus reduïts i als mateixos inquilins que no podien fer front a la quota de la hipoteca, però sí a un arrendament a meitat del cost que havien d'abonar mensualment. En els altres casos, la majoria, s'estimaven més compatibilitzar les pèrdues derivades de la venda dels vint primers immobles, que no pas posar al mercat el deu

per cent estipulat per llei. Això últim ho aconseguien portant el dia i hora de les subhastes amb el màxim secret i pactant, d'antuvi, amb els propis accionistes, amics i coneguts, el preu màxim de puja per cada habitatge subhastat. Així, en cap cas sobrepassava la xifra que es deduria de dividir per tres el valor cadastral. Malgrat que un decret obligava a fer públiques les subhastes mitjançant la seva inclusió a la plana web corporativa de les empreses bancàries, els informàtics se les enginyaven per situar-ho en un lloc que fos de difícil accés per a l'usuari normal. A l'hora de la veritat, les subhastes es convertien en un mer tràmit de cinc minuts; una reunió d'amics, on els preus estaven prèviament pactats molt per sota del de mercat.

En Pep, gràcies a les influències familiars, va poder introduir-se en el selecte grup de compradors als quals, per norma general, se'ls assignaven algunes de les propietats situades a la comarca del Maresme, que de tant en tant sortien. En Jordi, com sempre últimament, era el braç executor, qui assistia a les subhastes, qui feia l'oferta i qui, al final, constava com a nou propietari, doncs en Pep, com a alt càrrec de l'administració en actiu, no podia formalitzar aquestes gestions en el seu nom. El resultat final era que els immobles adquirits eren donats per en Jordi a una societat en la qual en Li i en Mercat participaven a parts iguals.

Al mes de març del 41, el restaurant va tenir un inesperat número de reserves. Diàriament, s'hi efectuava una o altra reunió, inclosos dissabtes i diumenges.

En Jordi i en Pep tampoc es van poder reunir en aquell mes ja que en Pep va trucar diverses vegades per anul·lar les cites pactades. A en Jordi ja li anava bé posposar les trobades per l'excés de feina al restaurant.

Fins el primer dilluns d'abril en Mercat no va poder trucar a en Li per tal de quedar per al dimecres següent al matí al mateix lloc de sempre, al despatx oficial de l'Avinguda Diagonal.

A l'hora prevista, en Pep encara era reunit i en Jordi es va entretenir xerrant de coses banals amb la Pilar, amb qui ja havia adquirit un cert grau de confiança. Al cap d'una hora tocada, en Pep Mercat va sortir del despatx visiblement cansat i convidà el seu soci a entrar-hi.

-Al primer calaix tens les liquidacions del darrer mes del restaurant. Si us plau, agafa-les -va demanar en Pep des del petit lavabo del despatx, on es rentava la cara i s'adequava el vestit.

En Jordi així ho va fer i s'introduí el sobre a la butxaca, sense comptar els diners.

En Pep, ja més presentable, va seure al despatx.

-Veig que has estat embolicat -digué en Jordi, mentre agafava la cadira per seure.

-Molt. I, d' alguna manera, és per això que volia parlar amb tu.

-Tu diràs.

-S'acosten grans canvis -va continuar en Pep- i no gaire bons. Les administracions públiques s'han quedat sense liquiditat. Les petites reformes d'austeritat realitzades fins ara no han donat els resultats esperats. Es deuen grans quantitats de diners al Banc Mundial i aquest s'ha negat a concedir més crèdits a Europa. Enguany, no podrem pagar ni els salaris dels nostres funcionaris i, encara menys, l'assignació als Municipis. Tampoc es poden pujar els impostos. La crisi ha calat profundament a la població i les grans corporacions han amenaçat en canviar la seva seu social si es produeix un increment de la pressió fiscal. En definitiva, el sistema se'n va en orris.

-I quina sortida hi ha?

-Aquest és el problema. No hi ha sortida possible, al menys, en el marc actual. L'únic que es pot fer és dissenyar un pla d'actuació. Ara falta un any, poc més o menys, per les properes eleccions. D'aquí a dos mesos, el President de la Generalitat i el president de la Unió Europea anunciaran públicament la gravetat de la situació i la supressió dels ajuts bàsics als aturats. Posteriorment, tots els membres del govern presentarem la nostra dimissió, es dissoldrà el Parlament i es crearà un nou govern d'excepció integrat per tots els partits de l'arc parlamentari, el qual dictarà un decret d'emergència on, entre altres coses, figurarà l'extinció de les assignacions a les corporacions locals, la possibilitat de privatitzar els serveis públics i l'acomiadament col·lectiu

dels funcionaris per causes de força major, sense dret a indemnització.

Davant d'aquest escenari, els municipis, en no rebre l'assignació de la Generalitat, seran els primers a acomiadar els seus treballadors. Preveiem que aquesta situació provocarà aldarulls i, de moment, mantindrem el cos de mossos d'esquadra, l'exèrcit i la judicatura, els quals, de manera transitòria, seran finançats per les grans empreses del país.

No arribarà a l'any que tot el país, l'administració, els serveis..., tot, absolutament tot, quedarà en mans privades.

En Jordi no donava crèdit a les paraules del director general. En menys d'un any, tots els serveis públics es privatitzarien. Alguns ja feia temps que estaven en mans d'empreses que cobraven directament de les arques públiques, com la neteja dels carrers, l'enllumenat, les autopistes, el transport públic, els serveis d'atenció al ciutadà i, fins i tot, els serveis socials. Altres, com l'educació i la sanitat, ja s'havien semi-privatitzat amb la instauració del copagament. Però que es poguessin privatitzar serveis essencials com la policia, les presons, el control administratiu, o els jutjats, no entrava en el cap d'una persona amb una sòlida formació jurídica.

-I tots aquests serveis, en mans privades, qui els pagarà?
-preguntà en Jordi.

-Directament el ciutadà. Lògicament, el ciutadà que els

pugui pagar. Però ara, això no ens ha d'amoïnar. Hem de pensar en nosaltres. Fins i tot les pitjors crisis de la història han generat oportunitats. Cal assegurar-nos el futur i això, crec, que ho tinc més o menys resolt. A tothom li queda clar que aquestes mesures soscavaran les estructures dels partits actuals, per la qual cosa els més joves de cada partit n'hem fundat un de nou. Encara no ho hem fet públic però, de moment, ingressaran els imports que ens corresponen per cada escó a la nova formació. Amb aquests diners, farem un petit racó per afrontar les noves eleccions. En aquests moments, el més important és no cremar-se, i es aquí on, de moment, tenim alguna discrepància. Alguns, entre els quals m'hi trobo jo mateix, creiem que el moment idoni per dimitir en bloc és en quan el President anunciï les mesures d'excepcionalitat. D'altres creuen que cal fer-ho en el moment en què es constitueixi el nou Govern. El que queda clar és que qualsevol polític que es trobi a primera línia en aquests moments pot donar la seva carrera per acabada.

-Si ho teniu tan clar, qui serà el boig que es posi a primera línia? -Tornà a preguntar en Jordi, cada cop més encuriosit.

-Sempre hi ha vells taurons que volen acabar la seva carrera amb una bona pensió, cotxe oficial i el tractament d'honorable. No és tan complicat, fins i tot hi ha hòsties per ocupar els càrrecs. Oficialment, diuen que se

sacrifiquen pel bé del país, a la pràctica tots sabem què busquen.

En Pep va aturar la seva dissertació per uns segons, els justos per fer evident que volia deixar de banda el tema del nou Gabinet.

-De tota manera, no és d'això que volia parlar amb tu. T'ho he explicat perquè siguis conscient del moment que ens tocarà viure, un moment ple de canvis, on ja avui en dia, tothom està prenent posicions. Ara mateix, tenim un munt d'empreses interessades a fer-se càrrec dels serveis públics. El mercat de l'ensenyament, la sanitat, el transport públic, la gestió viària i el tractament de residus ja compten amb empreses reputades que treballen directament o indirecta per l'administració. Per a tota la resta, seguretat, jutjats, serveis penitenciaris, serveis tècnics i administratius, etc. s'obre un mercat interessant per invertir-hi. També, en extingir-se la protecció social de caràcter públic, es preveu un fort increment del sector de les assegurances. Ara mateix, un munt d'aliances entre corporacions privades dels diversos sectors s'estan gestant per constituir-ne una o dues de fortes que puguin copar el mercat.

Quant al sector públic, pròpiament dit, preveiem una dispersió en els punts de presa de decisions. Si les administracions superiors, vegueries, Generalitat, Unió Europea, etc. no disposen de prou recursos econòmics per fer front a les despeses ordinàries i als interessos

generats pels préstecs atorgats, caldrà dotar de més autonomia als municipis per a la seva pròpia gestió, cedint la majoria de competències que fins ara els corresponien. Més competències és igual a més poder.

Com cada vegada que en Pep comunicava una cosa important, oferia gran quantitat d'informació, de vegades dispersa, que es feia difícil de seguir el fil. Al principi, en Jordi escoltava i intentava quadrar tots els conceptes en el seu cervell. Ara però, no se'n va poder estar, de demanar-li major claredat.

-Si us plau, Pep, perquè jo ho entengui, em podries fer una descripció cronològica dels fets que preveus que passaran des d'avui mateix?

En Pep Mercat va entendre que potser havia parlat de massa coses en un espai molt reduït de temps i es va avenir a fer un resum.

-La previsió és la següent: D'aquí a dos mesos, en una compareixença davant dels mitjans de comunicació, el President de la Generalitat declararà la situació de fallida del país. Alhora, presentarà un decret on es deixa sense efecte les prestacions en metàl·lic que s'atorguen als aturats europeus. Dies després, el President reconeixerà la seva incapacitat per adreçar el rumb de la nació i dimitirà. Fins aquí bé?

-Correcte, segueix.

-Al cap d'uns dies el Parlament investirà un nou

President, el qual nomenarà un govern d'emergència nacional, compost per consellers provinents de tots els grups parlamentaris d'acord amb la seva representativitat. El nou president dissoldrà el Parlament i dictarà uns quants decrets d'emergència.

El primer, i més important, serà la suspensió definitiva de les aportacions de la Generalitat als municipis. El segon establirà la possibilitat d'acomiadar els funcionaris per causes econòmiques sense dret a indemnització.

Els ajuntaments, que ja estan fortament endeutats, no tindran més remei que prescindir dels seus funcionaris. La Generalitat, per la seva part, també rescindirà els nomenaments de la majoria dels seus.

La conseqüència prevista de totes aquestes mesures, que afectaran una gran part de la ciutadania, és que provoquin una reacció dels afectats, i contemplem cert grau de violència als carrers. I aquesta violència haurà de ser aturada amb una ferma intervenció de la policia i l'exèrcit i, possiblement, implantar l'estat d'excepció.

Com que la Generalitat no compta amb prou diners per fer front a aquesta situació excepcional, les despeses d'aquesta intervenció seran sufragades per les principals societats mercantils del país, a qui interessa mantenir la pau al carrer a qualsevol preu. De fet, aquestes empreses ja s'han compromès a aportar els recursos necessaris.

El termini previst per a tot plegat és d'uns tres mesos.

Cal actuar ràpid per tal que la situació no s'allargui.

A partir d'aquí, es promulgarà una nova llei, en la qual s'establirà que les empreses privades es puguin fer càrrec dels serveis públics i, també, hi haurà una reforma de les normatives que regulen el funcionament dels ens locals suprimint els Consells Comarcals, agrupant municipis limítrofs, i cedint la majoria de competències, de la Generalitat i les vegueries, als ajuntaments.

Possiblement, també hi hagi una reforma de la Llei Electoral, on es reduirà el número d'escons al Parlament i als consells de les vegueries.

Al cap d'un any, més o menys, convocatòria d'eleccions, nous partits, cares noves i un nou començament.

Ara tots hem de procurar que la transició cap al nou model sigui el més relaxada possible.

En Jordi va trigar una mica a reaccionar. Tot plegat era molt fort. El país sencer estava en fallida i es preveien temps convulsos. Però, en Pep no es mostrava massa capficat per la situació. Ho explicava amb total naturalitat i era evident que la màxima preocupació se centrava, únicament i exclusiva, en la seva situació personal.

-I tot això, qui ho sap?

-Com pots comprendre, molt poca gent. Només els alts càrrecs del govern i dels partits, els presidents de les principals empreses del país i, ara mateix, tu. No cal que

et digui que cal mantenir-ho en el més estricte secret. No ens podem arriscar a una dimissió massiva d'alcaldes i regidors, ni a protestes incontrolades. Si ens en volem sortir, no ens queda més remei que calar foc a l'estructura actual i erigir-ne una de nova.

En aquests dos mesos filtrarem unes quantes notícies a la premsa alertant de la gravetat del moment, com qui no vol la cosa. Després les actuacions han de ser ràpides i contundents, una darrera l'altra, sense donar temps a pair l'anterior.

Cap polític no feia res sense un motiu, i molt menys compartir aquest tipus d'informació. Alguna cosa volia d'en Jordi, i ell n'era plenament conscient, però no li va caldre preguntar, ja que va ser el mateix Pep qui, tot seguit, es va avançar.

-I ara ve quan hi entres tu. Hi ha certes persones que s'estan movent per acaparar el mercat que generarà la privatització dels serveis públics, entre ells el més important és un grup compost per diversos inversors europeus i nacionals, els quals, amb el suport de la banca i d'empreses de primer nivell, volen apostar fort per liderar el sector. Per aconseguir-ho, els cal gent que conegui el territori i, el més important, han reservat un percentatge minoritari de la nova empresa per a aquests col·laboradors.

Els he parlat de tu i de la teva ciutat i el més sorprenent

és que s'han mostrat especialment interessats. Valoren la proximitat de la ciutat amb Barcelona, així com el fet de ser una ciutat mitjana i tenir una bona situació geogràfica i climatològica, entre mar i muntanya. Consideren que la ciutat podria ser un bon laboratori per començar. Si tot surt com espero, ens podríem emportar entre tots dos un 0,5 de les accions de la nova empresa, una bona pasta.

T'he programat una primera reunió per demà amb els portaveus d'aquest grup. Volen saber-ho tot de la ciutat i demanden la teva col·laboració. Aquí tens l'adreça.

En Jordi Li agafà el paper que li ofería en Pep i el va llegir. La reunió estava convocada per a les nou del matí a la seu del bufet d'advocats d'en Julià Setmenat, al Passeig de Gràcia. No va dir res més. Després del que en Pep havia fet per ell i la seva família, no s'hi podia negar.

Faltaven cinc minuts per a les nou quan en Jordi va arribar al despatx d'en Julià. La recepcionista el va fer passar a una sala on romanien dretes unes vint o vint-i-cinc persones formant petites rotllanes de cinc o sis. Coneixia algunes d'elles pel fet d'haver estat clients del restaurant; a les altres no les havia vist mai. Entre les persones conegudes hi havia el pare d'en Pep Mercat, l'advocat Isidre Mercat, que fou el primer que el va saludar i va presentar als seus

interlocutors. També, entre els assistents més o menys coneguts, entre d'altres, es trobaven els presidents de *Corporatia*, principal grup inversor del país, el de la Cambra de Comerç, el de l'associació d'empresaris xinesos, el de l'associació de bancs i caixes, la de l'associació de dones empresàries, el de les companyies elèctriques i de gas i el president de "Comunica't", un dels majors grups de telecomunicacions.

L'Isidre Mercat no va poder acabar de fer les presentacions perquè a les nou en punt va aparèixer per la porta en Julià Setmenat acompanyat de dues persones més. Tothom va seure al seu lloc corresponent, en una taula llarga que ocupava el centre de la sala. En Jordi se situà a la cadira que li assenyala l'Isidre Mercat, entre en Julià Setmenat i el mateix Isidre.

En Setmenat va obrir la reunió referint-se a les tres noves persones que s'integraven al grup: els senyors George Sabatini i Frank Masson, com a representants d'un grup inversor dels Estats Units i el mateix Jordi Li, a qui va presentar com a eminent advocat i industrial de la ciutat.

En deferència als assistents estrangers, la reunió es va desenvolupar en anglès. En Julià va fer un breu resum de les expectatives de negoci que oferiria la nova situació, tot acompanyat d'una sèrie de gràfics i quadres que reafirmaven els números que, mecànicament, anava exposant. Posteriorment, el mateix Julià va repartir entre els assistents la previsió d'implementació dels serveis de la futura empresa

en tot l'àmbit geogràfic català, degudament periodificat. En el termini d'un any, l'empresa hauria de prestar els seus serveis a la majoria de municipis de la nació.

A partir d'aquest moment prengué la paraula l'Isidre Mercat qui enumerà les amenaces i els punts febles del projecte. Alguns dels problemes eren la dificultat de reclutament dels futurs treballadors, la previsible oposició de la ciutadania a pagar per uns serveis que, fins ara, els eren gratuïts, la inestabilitat política i l'existència d'altres grups inversors que també buscaven una part del pastís. Segons l'advocat, les fortaleeses eren, entre d'altres, la composició dels seus socis, molts d'ells empresaris i professionals en actiu amb importants contactes i influències a les institucions catalanes, i el suport de les entitats financeres del país, que aportarien els diners necessaris per tirar endavant. Ara bé, degut a l'envergadura del projecte, caldria comptar també amb capital estranger.

Així mateix, posava en coneixement dels assistents una nova idea que, segons ell, neutralitzaria la possible competència i que no era altra que integrar a la nova empresa un grup de persones, "partenaires", segons la seva definició, amb influència i coneixement directe de les primeres ciutats on s'hauria d'implementar l'empresa. La resta cauria pel seu propi pes.

L'objectiu, a curt termini, era abastar la ciutat de Barcelona però en Mercat pare entenia que, abans, calia començar per una ciutat més petita, des d'on l'empresa iniciaria la seva

expansió. En aquest punt, féu referència a la ciutat d'en Jordi Li com a candidata ideal i basava la seva proposta en tres punts fonamentals. El primer era que la seva proximitat a Barcelona oferia la possibilitat d'instaurar serveis destinats a la capital; posava com a exemple il·lustratiu una presó de luxe a construir dins de la Serralada de Marina amb tota mena de confort per als reclusos amb possibilitats econòmiques. En segon lloc, l'alt índex d'atur de la ciutat faria que l'oposició ciutadana fos mínima si hi veien alguna possibilitat de crear ocupació. Per últim, l'alt grau d'endeutament del municipi, que sumat a les nul·les expectatives de generar recursos per la seva condició de ciutat dormitori, mancada de qualsevol activitat econòmica, obligaria les autoritats a facilitar l'entrada de l'empresa. També hi jugava a favor que les noves normatives obligarien a fusionar les municipalitats de Dalt i de Baix, creant un sol interlocutor vàlid.

En Jordi, que el dia abans es va preparar una sèrie d'informació sobre la seva ciutat, féu una breu exposició en relació a la situació geogràfica i als grans números a nivells econòmic i social de la mateixa.

Per assentiment, es van aprovar les exposicions efectuades i es va passar a un altre punt. En aquest, es creaven una sèrie de comissions que es dedicarien a l'estudi de cada branca d'activitat de la futura empresa; concretament, les línies d'actuació les conformaven Seguretat Pública i Privada, Serveis Jurídics i Penitenciaris, Serveis Assistencials, Serveis

Essencials i Serveis Complementaris.

També es va encarregar un informe complet a en Jordi sobre la seva ciutat, tant a nivell quantitatiu com qualitatiu, i es va delegar a en Julià Setmenat i a l'Isidre Mercat perquè, en representació dels assistents, en fessin el seguiment.

La reunió es va donar per acabada a les sis del vespre amb el temps just perquè en Jordi arribés a la ciutat per començar la seva feina d'anar a recollir els clients del restaurant.

El divendres al matí, com cada dia de l'any, en Jordi tornava cap a casa tot venint de córrer per la platja. Malgrat que la seva activitat al restaurant l'obligava a anar a dormir tard, encara no havia perdut el costum de llevar-se a primera hora per fer els seus exercicis. Ara, però, tornava caminant, poc a poc, observant cada racó de la ciutat, redescobrint-la. Girava la vista cap amunt i se li apareixien coses noves, detalls imperceptibles a cada edifici, a cada llar: llums apagats en plena foscor mentre la dona feinejava, esquerdes a les façanes i portes i finestres trencades. Mirava a esquerra i dreta i retenia l'activitat del matí amb homes i dones portant cubells d'aigua des de la font de la Plaça Nova, pescadors que tornaven, recol·lectors de pinyes fent els primers tractes comercials, furgonetes i camions que

descarregaven productes de segona mà, que algú mirava comprovant si encara li podien fer algun servei, o recollidors de cartró i paper comprimint els fardots per facilitar el seu transport. Es fixava en l'interior dels portals on encara hi jeia algú protegint-se del fred. Observava la lliçó de gestió de la misèria que els seus conciutadans li oferien cada matí.

També es va acostumar a sortir al vespre. Feia un tomb i apuntava allò que havia vist en una petita llibreta digital. Localitzava, una per una, les cases on no hi havia llum i aquelles que s'il·luminaven ocasionalment, els edificis abandonats i aquells que estaven a mig construir, els pocs solars existents i els molts locals en traspàs. Resseguia els cables que, amagats a les façanes, robaven l'electricitat dels fanals i la introduïen als habitatges. Comptava, un per un, els nens que sortien de les escoles i els empleats de les poques botigues que encara romanien obertes. Situava en el mapa els llocs de reunió on els adolescents consumien cola d'enganxar i fumaven vés a saber quina estranya herba. Comprovava els portals que eren ocupats a les nits. A darrera hora del dia tornava cap a la platja i s'endinsava al campament dels sense sostre, on buscava cares conegudes sota l'estranya olor de fum del ranxo que compartien.

Repartia la resta de la jornada redactant a la seva habitació, documentant-se sobre els municipis de dalt i de baix i buscant la informació directa dels seus habitants.

Repassava els diaris digitals dels últims anys buscant qualsevol notícia que hi fes referència. Analitzava els darrers

pressupostos municipals, el Plans Urbanístics, les plantilles dels ajuntaments, les seves ordenances, els indicadors de delictes denunciats i l'estructura social i econòmica.

Mitjançant els anuncis dels webs, descobria noves activitats econòmiques que es realitzaven als dos municipis de manera semiclandestina o no declarada com una important oferta de sexe, reparacions de mobles, tallers de costura, transports de persones i mercaderies, venda de medicaments i ulleres de segona mà, cobrament d'impagats, vidents, llevadores especialitzades en interrupcions de l'embaràs i presumptes terapeutes que prometien curar tota classe de malalties tant físiques com psíquiques.

Xerrava amb l'escombriaire del barri, que es queixava de no haver cobrat feia més de tres mesos; amb els industrials i comerciants, que havien hagut de prescindir dels seus assalariats i que tenien com a norma no treballar si no cobraven per endavant; amb els empleats de banca, que confessaven, en veu baixa, la gran quantitat d'impagats i el temor a una fallida de l'entitat; amb els voluntaris del banc dels aliments, amoïnats per la falta de recursos i l'excés de persones per atendre; amb tot tipus de funcionaris, desanimats per les successives rebaixes de salari i per no poder donar un servei digne al ciutadà, però alhora agraïts per poder disposar d'una feina més o menys segura; amb arrendadors que no cobraven les rendes i amb arrendataris que no podien pagar-les; amb els mestres que no sabien com controlar ni l'absentisme ni la violència dels seus

alumnes; amb els jubilats, que de seguida explicaven la quantia de la seva pensió de misèria; i fins i tot amb els polítics locals que encara es veien amb cor de vendre fum sobre nous projectes i il·lusions.

Ben aviat, en Jordi ja disposava de prou material per elaborar un complet informe sobre la ciutat. Només calia ordenar les dades i posar-se a redactar. En menys de tres setmanes va poder trametre a l'Isidre Mercat l'informe promès, més de dues-centes cinquanta planes desgranant la realitat del lloc que l'havia vist néixer.

En el moment en què en Jordi va prémer la tecla "enviar" en el seu correu electrònic, esperava una ràpida resposta de l'Isidre Mercat, amb una convocatòria per intercanviar impressions sobre els continguts del document, abans que aquest es presentés al grup d'inversors i empresaris.

La resposta va trigar vuit o deu dies, i va ser a través del correu d'en Pep Mercat.

"Enhorabona!!!!" deia el correu, "la Comissió es va reunir ahir i han aprovat per unanimitat el teu informe.

Començaran a treballar a la ciutat.

Ja podem comptar amb una participació en el projecte.

Els de la Comissió volen que tu siguis el proper Alcalde de la Ciutat, tenim el seu suport.

Ens hem de veure el més aviat possible. Truca a la Pilar i que busqui un forat a l'agenda.

Una abraçada”.

VIII

Ara en Busquets tenia un nom, Marco Rossi, i un lloc, Liorne, que li havien de facilitar la feina, ja que no era el mateix realitzar una recerca general que delimitar-la a unes dades concretes, per la qual cosa va demanar un nou ordinador i va introduir la informació recopilada, amb la qual podria identificar el cadàver dins la base de dades de documents d'identitat i passaports italians.

Per precaució, o potser per tranquil·litat, va deixar treballar els aparells que encara recercaven les coincidències facials entre el retrat robot introduït i qualsevol ciutadà que figurés a alguna de les bases de dades governamentals; segurament encara trigarien dos o tres dies més en acabar la tasca programada.

Els resultats de la nova cerca no van trigar a arribar. El cognom Rossi, precedit del patronímic Marco, eren força freqüents a Liorne i els seus voltants, però només deu o dotze coincidien amb l'any de naixement que els forenses havien determinat per a la víctima.

En Busquets va obrir, una per una, les fitxes personals del llistat que mostrava el computador. Totes duïen la corresponent fotografia, al marge de les dades essencials que permetien la identificació personal i les dades biomètriques. Totes menys una, on no hi constava ni la fotografia ni l'adreça. De la resta, les completes, cap d'elles

tenia el més mínim semblant amb el rostre de l'assassinat, tot un contratemps per a la investigació.

L'intendent no les tenia totes amb el desenvolupament del cas. Els dies passaven i cada cop que trobava un fil per estirar, de sobte es trencava i calia tornar a fer un nou plantejament.

Era necessari establir una nova hipòtesi de treball, a l'espera que la primera recerca que encara no mostrava cap resultat positiu indiqués una pista més fidedigna.

Hi cabia la possibilitat que l'Analia no hagués dit tota la veritat sobre el seu amant, falsejant la seva autèntica identitat com a element de protecció de la intimitat personal. Pel contrari però, fóra realment estrany que després de confessar, fil per randa, la seva aventura extramatrimonial, fins i tot amb un detall extraordinari sobre les pràctiques sexuals que realitzaven, volgués preservar el nom real d'una persona morta que cap mal li podia fer.

Tampoc es podia pensar que en Marco Rossi hagués fet servir un nom fictici en la seva relació amb l'Analia. En Marco era un vell conegut d'una de les cosines de l'Analia. Per altra banda, aquesta cosina li havia dit a l'Analia que havien estat veïns, per la qual cosa es feia evident que, en un moment o altre, en Marco Rossi havia estat ciutadà de la bonica ciutat de Liorne.

Hi cabia una tercera teoria, encara que una mica rebuscada, i no era altra que algú hagués esborrat expressament les

dades d'en Marco. En els antics cossos estatals de policia s'establien diversos nivells de funcionaris als quals se'ls permetia accedir i modificar les dades personals en els documents públics. El nivell més baix tenia accés a totes aquelles dades que eren susceptibles d'actualització en les diverses renovacions, com ara l'adreça, les fotografies i fins i tot la signatura. Les altres, com les biomètriques, el propi número d'identificació, la data de naixement..., només podien ser modificades pels nivells superiors. No seria la primera vegada que, en uns moments convulsos en què tots els funcionaris estaven a punt de perdre la feina, un d'ells s'avingués a manipular certs documents a canvi d'una bona quantitat d'euros.

Si aquesta darrera hipòtesi es confirmava, la investigació, hauria de donar un gir de cent vuitanta graus, doncs, la recerca de concordances entre el retrat robot i les imatges guardades en les bases de dades policials europees donaria, a la força, un resultat negatiu en no trobar cap fotografia amb la qual comparar. També, aquest fet tiraria per terra la teoria segons la qual la mort s'havia produït a causa d'una baralla entre bandes. No hi podia haver ni una sola banda que operés en aquell temps amb prou estructura ni capital per poder subornar un agent de policia d'un altre país.

En Perot Busquets va respirar fons. Estava francament aixafat. Quan el mateix alcalde li va encarregar la resolució de la reclamació va calcular, com a molt, una setmana de feina. En portava dues i pràcticament no havia avançat. Ara,

però, no es podia aturar. El material de què disposava per esclarir l'assassinat era escàs. Mentalment el va repassar: un retrat robot fidedigne de la víctima; unes declaracions confuses d'un testimoni que no havia reconegut ni el presumpte delinqüent ni tan sols l'automòbil en què es desplaçava; un nom, Marco Rossi, donat per una presumpta ex-amant octogenària; uns números pertanyents a una carta d'identitat i a un passaport italià de vés a saber qui; i una absurda teoria conspiradora de la qual en desconeixia la conspiració i el conspirant.

Convençut que calia trobar nous elements que permetessin identificar amb major claredat el cadàver, va treure de l'armari del seu despatx un nou ordinador i hi va introduir l'enèsima cerca. Volia pentinar els milions de planes web que es trobaven al ciberespai buscant qualsevol informació que li permetés de relacionar el retrat robot amb el nom de Marco Rossi tot preveient la possibilitat de no obtenir resultats a les bases de dades policials.

En Busquets sabia que també aquesta recerca seria llarga, però calia començar-la el més aviat possible. Mentrestant ell podia anar avançant.

Es va tornar a mirar el retrat robot de la víctima. Era un home ben plantat. No semblava pas un sense sostre, ni tampoc un delinqüent. Va recordar que la testimoni li va dir que duia un vestit elegant.

Tot seguit van sorgir noves preguntes. Què hi feia un home

ben vestit, possiblement de nacionalitat italiana, a Catalunya? Com és que ningú l'havia trobat a faltar? Vivia a Catalunya o venia de visita? O potser per negocis?

Si el desconegut vivia a Catalunya, s'hauria d'haver empadronat al municipi on residia i probablement tindria un compte bancari a nom seu.

Amb les dades de què disposava, totes elles circumstancials, seria pràcticament impossible que li atorguessin l'autorització per revisar els arxius bancaris, ja que, en aquest cas, hauria prevalgut la inviolabilitat del secret bancari a menys que pogués demostrar fefaentment la identitat del cadàver i el fet que ningú l'hagués reclamat, cosa que, ara per ara, era impossible de fer. De forma extraoficial podria recórrer a l'Ivan Hermilla, un oficial de banca que treballava a l'Associació de Bancs i Caixes i que encara li devia un parell de favors. De tota manera encara no era el moment, potser li caldrien els serveis de l'Ivan més endavant.

Així doncs, en Busquets va optar per investigar els padrons d'habitants, als quals, per la seva condició d'agent de l'autoritat, disposava d'accés il·limitat.

Va consultar els padrons de l'època de Barcelona i del Barcelonès, de la comarca del Maresme, del Vallès Occidental i Oriental. Enlloc hi figurava cap Marco Rossi que coincidís amb el número de passaport o d'identitat introduïts.

Una altra opció era contrastar la informació amb els arxius de la Cambra de la Propietat, on es registraven tots els contractes de lloguer. Si en Marco Rossi hagués viscut a Catalunya, existia la possibilitat que figurés com a arrendatari del seu domicili. Novament els resultats van ser inexistents.

Quan, en vista dels successius fracassos, en Busquets ja començava a pensar que el tal Marco Rossi no era més que una invenció de l'Analia Ferroso, va recordar, de sobte, una conversa que molt de temps enrere havia tingut amb en Martí, el seu anterior cap i mentor:

"En la majoria d'ocasions", argumentava en Martí, "els delinqüents econòmics, per no ser localitzats, s'amaguen sota formes societàries amb les quals operen tranquil·lament. Normalment compren, venen i blanquegen diners en un entramat de societats, on d'una se'n constitueix una altra i el nom de la persona no apareix enlloc, només a l'escriptura de constitució de la primera. Per tant, moltes vegades, quan d'una cosa no en treus l'aigua clara, és convenient mirar al Registre Mercantil, et pot donar moltes pistes"

No costava res provar-ho, al cap i a la fi, el Registre Mercantil de Barcelona era un registre públic al qual en Busquets podia accedir directament.

No va trigar massa estona a aparèixer a la pantalla un resultat. En Marco Rossi, amb el número de passaport

coincident amb el que havia trobat en Busquets, era l'administrador i participacionista únic de la Societat Limitada Unipersonal "Assessoria i Gestió Administrativa Maross", amb seu social a Barcelona i que tenia com a objectiu social *"L'assessorament, gestió i representació davant l'administració en qualsevol tràmit administratiu, principalment en matèries socials i econòmiques, així com l'elaboració d'estudis i informes en les mateixes matèries"*. La seu social era a Barcelona, al carrer Avinyó.

Per fi es podia provar que en Marco Rossi havia estat a Barcelona. Ara només calia trobar una pista que relacionés el nom i el passaport amb la imatge del difunt.

En Busquets tornà a observar els registres de la cambra de la propietat, aquest cop però, buscant algun document on aparegués la societat "Assessoria i Gestió Administrativa Maross SLU".

La fitxa d'un contracte d'arrendament indicava que s'havia subscrit un lloguer de cinc anys de durada, entre aquesta empresa i el titular d'un habitatge al carrer Avinyó, un tal Marià Vendrell. Ara per ara, en Marià Vendrell era l'única persona que podia identificar en Marco Rossi, però quan l'intendent va indagar a la vida del presumpte arrendador es va trobar amb la desagradable notícia que en Marià Vendrell havia mort feia cinc anys. El pis del carrer Avinyó havia passat per herència al seu fill l'Ernest Simó i Vendrell, qui havia traslladat la seva residència a la finca heretada.

L'Ernest Simó era un home corpulent i musculat, d'aquells que es passen hores al gimnàs, no gaire alt, d'uns quaranta cinc anys, i vivia amb la seva parella, en Francesc Xavier Llopis, i el seu fill Guifré.

Com moltes altres parelles joves, l'Ernest i en Francesc Xavier s'havien traslladat des d'una urbanització, a prop de Sant Cugat, al pis de Ciutat Vella el qual, convenientment reformat i redecorat amb un gust excepcional (no en va en Francesc Xavier era decorador professional) els oferia una major proximitat amb els serveis de la ciutat, els quals obtenien a un menor cost econòmic que els mateixos adquirits a les zones residencials situades fora de les trames urbanes.

L'Ernest va rebre en Perot a la porta del pis i el va fer passar a una sala d'estar. En Francesc Xavier preparava tres cafès que va deixar sobre una taula rodona on hi havia disposades les culleretes i sucres de tots colors i textures.

L'Ernest, informat telefònicament pel mateix Perot del motiu de la visita, va començar dient que, malgrat era molt petit, recordava vagament pels comentaris del seu pare, que el pis havia estat llogat a un italià.

-Mai vaig saber el seu nom ni tampoc el vaig veure - continuà l'Ernest-. El pare, quan parlava d'ell, s'hi referia com a l'italià.

Recordo però, que un dia, mentre passejava amb el pare, un home veí de l'edifici es va interessar pel lloguer

d'aquest pis, doncs li hagués anat bé per a la seva filla. El pare li va dir que el pis era llogat, a la qual cosa l'home respongué que feia dies que no veia entrar ni sortir a ningú. Això va passar més o menys cap a l'any quaranta-u.

El pare cobrava les rendes per domiciliació bancària i concretament d'aquest habitatge sempre s'efectuava puntualment l'ingrés. Moltes vegades, a casa, el pare deia que si havia de tornar a llogar algun pis, miraria de fer-ho a un altre italià; eren els únics formals.

Quan el contracte va expirar va ser impossible localitzar el llogater. El pare tenia la intenció de renovar-l'hi per cinc anys més però no va poder contactar-hi de cap manera. Quan vàrem entrar al pis, un dit de pols cobria tots els mobles, senyal que feia temps que no hi vivia ningú. És per això que vaig recordar del comentari del veí.

-I dins el pis no hi van trobar res, documents, maquinària...?

-Res de res. Només uns quants mobles. Al menjador hi havia com una taula de despatx totalment buida i a l'habitació, un llit i un armari amb alguns vestits, corbates i roba interior. Res més. Després d'un temps prudencial, per si ens ho reclamaven, ho vàrem llençar tot.

-I aquest veí que es va interessar pel pis, sabeu on el

podria trobar? -va preguntar en Busquets buscant una nova pista on agafar-se.

-Ja deu de ser mort -digué l'Ernest-, penseu que us parlo de fa gairebé quaranta anys i aleshores ell ja era gran. De fet, per aquests varals, ja no hi queda ningú dels antics. A poc a poc els pisos han estat venuts i ocupats per gent més jove.

-I no tindríeu pas alguna còpia del passaport del llogater? Suposo que, en el seu moment, la va facilitar per complimentar el contracte.

-Potser sí, però el pis on vivien els pares, al Paral·lel, el van heretar els meus germans i, per fer el repartiment, el van vendre fa un parell d'anys. Per tant el varen buidar i tot l'arxiu del pare va anar directament a la brossa. Jo mateix els vaig ajudar.

Abans de tornar a prefectura, en Busquets va trucar algunes portes dels veïns amb la vaga esperança que algú hagués coincidit amb l'italià, però tal i com va dir l'Ernest, tots ells estaven en edat juvenil i, justament per això, resultava del tot impossible que es poguessin recordar d'un veí que havia tingut un despatx o un habitatge, o potser ambdues coses, al bloc molts anys enrere.

Encara no hi havia prou elements que permetessin afirmar que aquell Marco Rossi, el qual en el seu dia va tenir un pis llogat al carrer Avinyó, i el cadàver mutilat de la platja de la ciutat fossin la mateixa persona, però l'intendent Busquets

tenia el pressentiment que anava per bon camí, o si més no per l'únic que, de moment, visualitzava per on podria treure algun resultat.

En arribar a Prefectura va observar que la primera cerca, efectuada a les bases de dades oficials, havia finalitzat amb un resultat negatiu, per tant la teoria en què especulava la intervenció directa d'un funcionari per fer desaparèixer les dades dels ordinadors adquiria certa consistència.

L'assassí, o assassins, s'havien pres moltes molèsties per dificultar la identificació del mort, però en canvi els rastres de la societat mercantil que regentava estaven pràcticament intactes.

En Busquets va tornar a mirar les dades del Registre Mercantil. En aquells temps existia l'obligatorietat de registrar un resum dels comptes anuals i, pel que semblava, l'empresa era força rendible. Examinant el balanç de situació delatava que tenia en propietat alguns béns materials, si bé no especificava quins. El valor d'aquests béns ascendia a cinquanta mil euros, una xifra important en aquell temps.

L'empresa havia complert amb tots els tràmits i procediments legals del moment per tant, d'una manera o altra, havia de figurar a les llistes del cens tributari, a l'antiga agència de tributs actualment depenent de l'Institut Català de Gestió Tributària. L'Institut facilitava a la policia l'accés a les dades fiscals dels darrers cinc anys. Les anteriors però, havien d'estar a l'arxiu general de l'Agència.

L'intendent Busquets no tenia clar quin era el procediment per accedir al material històric dels contribuents i es va arriscar a anar directament a la seu del departament on un treballador de l'empresa concessionària de la gestió dels tributs va indicar-li que l'arxiu era a la planta semi soterrada.

Una sola persona, equipada amb un uniforme de vigilant de seguretat i amb el somni de poder treballar algun dia com a policia, era l'únic encarregat de la custòdia de l'arxiu.

Podem accedir a les targes de memòria que contien totes les declaracions efectuades pels catalans des de principis de segle va ser més senzill d'allò que s'esperava. El propi vigilant volia quedar bé amb tot un intendent de la policia i va ser ell mateix qui li va proporcionar un ordinador i tot el material referent a la documentació que interessava a en Busquets.

-S'hi pot estar tant de temps com vulgui -va dir el vigilant-, el meu servei finalitza a les deu del vespre, aquí no el molestarà ningú.

Només va caldre una hora per extreure totes les declaracions de l'empresa. La societat va actuar durant cinc anys, en els transcurso dels quals havia presentat religiosament totes les declaracions de l'Impost de Societats i de l'antic Impost del Valor Afegit, amb una sèrie de números i valors incomprensibles per un policia.

Hi havia però, un document que va cridar l'atenció d'en

Busquets.

Antigament, la hisenda pública obligava a declarar totes aquelles operacions en les quals, en el transcurs d'un any, s'haguessin efectuat transaccions que superessin els tres mil euros. En aquestes operacions de compra i venda constaven explícitament els proveïdors o clients objectes de la mateixa.

Figuraven diverses planes amb nom de clients i només una d'un proveïdor, per un import de cinquanta mil euros. El proveïdor era l'empresa "Nàutica Port Vell SA". Segurament tot l'actiu de l'empresa era un vaixell. Trobant l'expenedor de la factura podria arribar a identificar en Marco Rossi, doncs, per norma general, tant per a l'assegurança com per a d'altres tràmits, s'acostumava a demanar la documentació de la persona que, de manera habitual, comandés la nau. Després podria interrogar els clients vius de l'empresa d'en Rossi.

Dissimuladament, per no donar més explicacions de les estrictament necessàries al vigilant, en Busquets va guardar tota la informació en una tarja i es va acomiadar amablement.

Tanmateix, l'alegria de l'intendent no va durar gaire. Tot seguit va poder comprovar que "Nàutica Port Vell SA" era una de les tantes indústries que havia fet fallida a l'inici de la segona crisi del petroli.

Havia estat una empresa forta, amb deu o dotze sucursals als principals ports esportius de Catalunya, i amb un volum

de facturació que, en els seus millors moments, superava els cent milions d'euros. Al final però, després de diversos exercicis de pèrdues continuades, el Jutjat Mercantil va declarar-la en concurs per fallida patrimonial en la qual el "Banc Europeu de Crèdit" es va adjudicar la majoria de béns materials de la companyia.

Malgrat el cop que va suposar per en Perot Busquets tornar-se a trobar en un carreró sense sortida, no va voler descartar aquesta nova pista, al cap i a la fi si, com ell pensava, la transacció entre "Nàutica Port Vell" i en Marco Rossi consistia en l'adquisició d'un vaixell, aquest no podia passar desapercebut, en algun lloc havia de trobar alguna referència, i per trobar-la no hi havia millor lloc que buscar als ports distribuïts al llarg del litoral català. La lògica imposava començar pels ports més propers al domicili de l'italià. Primer de tot el Port de Barcelona, el Port Olímpic i el de l'antic Fòrum.

Una trucada telefònica als respectius capitans de port va confirmar, amb tota seguretat, que cap vaixell a nom de Marco Rossi ni d'"Assessoria i Gestió Administrativa Maross SLU" havia estat amarrat, de forma permanent, als seus pantalans.

En Busquets va prosseguir la seva recerca cap al nord. Alguns, com els de Mataró o Premià, feia anys que estaven totalment abandonats i eren refugi de pescadors il·legals. Altres, com el de Badalona, El Masnou o Port Balí tenien una activitat mínima, però encara conservaven una petita

estructura que permetia el seu funcionament.

Va trigar dues hores fins que el capità del Port d'El Masnou va agafar el telèfon.

-Port del Masnou, digueu-me?

-Bona tarda -respongué en Busquets- sóc l'intendent de la Mútua Policial. Podria parlar amb el Capità?

-Jo mateix, Guifré Abella. En què puc servir-lo?

-Miri, estem realitzant una investigació i ens seria útil saber si tenen constància d'haver tingut amarrat un vaixell a nom de Marco Rossi o d'una empresa que té per nom "Assessoria i Gestió Administrativa Maross SLU".

-Un moment si us plau -respongué el capità.

Al cap d'uns deu minuts de silenci, la veu d'en Guifré Abella es tornava a sentir a l'aparell.

-Aquí ho tinc! Un veler de dotze metres. Em sonava perquè una de les primeres tasques que em va tocar fer com a capità va ser fer els tràmits pel seu desballestament.

-I no disposaria de cap documentació del propietari? -preguntà en Busquets esperançat.

-L'hauria de buscar. Normalment la documentació del client s'escanejava i es guardava a l'arxiu. Si em deixa el seu telèfon el truco tan aviat com la trobi.

Dues hores després sonava el telèfon portàtil d'en Busquets,

era en Guifré Abella. En un vell disquet magnètic va trobar una còpia del codi d'identificació fiscal de l'empresa i del passaport del seu representant legal, en Marco Rossi.

Poc després d'enviar un correu al Port d'El Masnou amb l'autenticació personal i professional de l'intendent, apareixia a la pantalla de l'ordinador de la policia una còpia exacta del passaport d'en Rossi, d'on es desprenia que el gerent i únic accionista de "l'Assessoria i Gestió Administrativa Maross SLU", amb seu social al carrer Avinyó de Barcelona; ex amant de l'Analia Ferrosso, pare biològic de l'Analia Abrancato i l'home assassinat a la platja de la ciutat molt temps enrere en estranyes circumstàncies, eren la mateixa persona.

Només faltava passar les dues imatges, la forense i la del passaport, pel programa de reconeixement facial per confirmar allò que a simple vista era evident. La màquina només va trigar uns segons a donar el resultat. El mort ja tenia oficialment nom i cognoms, lloc, data de naixement i nacionalitat. El següent pas era esbrinar què hi feia aquest ciutadà europeu, amb bona posició econòmica, en un lloc potencialment perillós. I el més important, qui i per què el van matar.

Assegut al seu despatx, en Busquets va començar a fullejar l'altra part dels documents que havia extret de l'Institut Català de Gestió Tributària, concretament els que corresponien als clients de l'empresa d'en Rossi.

Eren un munt de fulls plens de noms, de persones físiques i jurídiques, una sota l'altra. A cap d'ells però, hi constaven xifres significatives que indiquessin que s'havien realitzat negocis de manera periòdica, o al menys, que aquests negocis haguessin comportat el moviment d'una quantitat suficient que per si sola, pogués justificar un assassinat.

Ara que podia acreditar la identitat de la víctima era factible cursar una ordre per poder tenir accés als moviments dels comptes corrents. La llei però, era força restrictiva a l'hora de violar el secret bancari i, en Busquets, conscient que a la investigació no havia seguit estrictament el protocol establert, s'exposava a una més que probable denegació.

Va optar per tirar pel dret, si aconseguia més proves ja hi hauria temps per refer tot l'expedient per tal que s'ajustés als requisits procedimentals.

Vint anys enrere, després de detenir els autors materials d'un robatori a la Caixa d'Estalvis de la Ciutat, els mossos d'esquadra van establir una connexió entre els delinqüents i l'Ivan Hermilla, un jove contractat per l'entitat financera amb la finalitat de reforçar la plantilla a l'estiu. Un dels detinguts era un vell conegut de l'Ivan i els mossos no van dubtar a acusar-lo de complicitat, doncs pel "modus operandi" emprat a l'operació resultava evident que havien de tenir un col·laborador dins mateix de l'entitat. La implicació de l'equip d'investigació d'aleshores, del sergent Perot Busquets, va aconseguir esbrinar la identitat de l'autèntic còmplice, que no era altre que el cap directe de l'Ivan.

L'Ivan Hermilla, agraït, es va oferir a en Busquets per a qualsevol cosa que pogués necessitar en un futur. Fins avui en Busquets no li havia demanat mai cap favor.

Ara, l'Ivan treballava a l'Associació de Bancs i Caixes i era una de les poques persones que podia accedir a l'històric dels comptes, per tant l'intendent el va trucar.

En un principi, l'antic empleat de la Caixa es va mostrar reticent a la demanda d'en Busquets. La feina que li estava demanant constituïa una irregularitat que podia suposar-li, com a poc, l'acomiadament immediat. Al final però, hi va accedir.

-Deixa'm un parell o tres de dies -digué l'Ivan- apilaré les comprovacions que haig de fer i, entre mig, et miraré això teu. D'aquesta manera no ho podran notar.

L'Ivan Hermilla va complir la seva paraula i al cap de tres dies, els dos homes es reunien al bar del centre, a la ciutat.

-Què has pogut esbrinar? -va preguntar en Perot Busquets impacient pels resultats.

Abans de contestar, l'Ivan va fer una ullada al local. No volia aixecar cap mena de sospita. Un cop va estar segur de no trobar cap cara coneguda, va adreçar-se a l'intendent.

-Has tingut sort, els comptes on figurava com a signatari en Marco Rossi han estat actius fins fa poc. Malgrat que fa molt de temps que no hi apareix cap ingrés, sí, en canvi, hi podem trobar petites sortides de diners,

segurament deuen ser domiciliacions no anul·lades.

Concretament he trobat aquesta persona a tres comptes, el primer és de l'empresa que em vas dir, els altres dos són de dues empreses amb seu a Itàlia, en les quals aquest senyor figura també com a administrador únic.

-I, alguna cosa que t'hagi cridat l'atenció?

-Mirats un per un, es veuen comptes normals, els típics de qualsevol negoci, amb un munt d'entrades i sortides, això sí, amb uns saldos considerables. Observats en conjunt hi trobem una sèrie d'ingressos que, de manera periòdica i per les mateixes quantitats, fan efectius una sèrie de persones i entitats durant un període més o menys perllongat de temps.

-Un xantatge, potser? -aventurà en Busquets.

-Això ho has de dir tu. Per si sols aquests ingressos no demostren res. Però si seguim el fil dels mateixos observem que les transferències s'han efectuat des de comptes de persones i entitats reconegudes. No hi ha dubte que el teu amic estava ben relacionat.

Hi ha una altra cosa. Malgrat que la majoria de domiciliacions s'han seguit carregant molt de temps després de la data en què em vas dir que el senyor Rossi havia estat assassinat, la majoria d'ingressos, en canvi, es van anar aturant progressivament a partir d'aquesta mateixa data. És com si hagués corregut la notícia de la mort del senyor Rossi.

L'Ivan Hermilla va lliurar un paper doblegat a en Busquets.

-Aquí tens les persones i entitats que feien aquestes transferències. Si us plau, et demano total discreció. M'hi jugo la feina.

Per apaivagar el seu interlocutor, en Busquets va copiar a mà les dades que figuraven al paper i tornà aquest a l'Ivan.

-Destruïu-lo, ara no hi ha cap prova que t'impliqui.

L'Ivan estripà el document i s'introduí les restes a la butxaca mentre s'aixecava de la cadira.

-Ja convido jo -va dir en Busquets.

Encara no havia acabat la frase quan l'Ivan Hermilla ja era fora del cafè.

L'intendent encara es va quedar una estona més al local. Apartà el cafè amb llet que havia demanat cap a un racó de la taula i va repassar el seu bloc de notes. L'Ivan va detallar tots els ingressos ordenats per quantitats i periodicitat.

El primer de la llista era la Cambra de Comerç Asiàtica, amb una quantia ingressada de vint mil euros mensuals durant més de dos anys. El seguien personatges il·lustres com l'Oswaldo Fernández, empresari i Creu de Sant Jordi per la seva contribució a la concòrdia entre les cultures o en Walter Gutiérrez, Medalla d'Or de la Generalitat, atorgada en temps de la gran crisi per l'impuls a l'exportació de productes catalans, i així més de quinze noms de persones i entitats, entre aquestes últimes figuraven dos clubs de futbol i una

empresa d'apostes.

Tancava la relació la pròpia Generalitat de Catalunya, la qual va ingressar als diversos comptes d'en Rossi dos mil euros mensuals durant cinc mesos.

Com cada cop que es produïa un petit avanç, es repetia el mateix problema, que no era altre que el transcurs del temps entre el fet delictiu i aquesta darrera investigació. Els possibles testimonis o eren morts o, els pocs que encara quedaven amb vida, estaven incapacitats per poder declarar, com ara en Walter Gutiérrez, que als seus vuitanta-dos anys en feia tres que patia Alzheimer.

-El millor és començar pel principi -pensà en Busquets mentre marcava el número de telèfon de Prefectura.

Quan l'oficial de guàrdia va despenjar l'aparell, ordenà que es concertés una entrevista amb el gerent de la Cambra de Comerç Asiàtica per al proper dilluns.

De sobte se n'havia adonat que avui era dissabte i que l'Eva, la seva companya, tenia el dia lliure. S'havia guanyat un descans i necessitava desconnectar del cas. Es va prendre el cafè amb llet, encara calent, a petits xarrups i va marxar cap a casa.

IX

El plànol de la Ciutat era estès damunt la taula de la Direcció General de Relacions amb les Institucions.

-Aquí, prop de l'ermita, es construirà una presó de luxe. L'escola de l'antiga fàbrica, que ja està en desús, pot ser un lloc idoni per a la caserna de la nova policia. Els jutjats privats s'ubicarien al teatre nou.

En Jordi Li seguia amb atenció les indicacions d'en Mercat, cofoi perquè els accionistes de la nova corporació estaven disposats a invertir fort a la ciutat.

-Els has convençut, Jordi... els has convençut. La ciutat serà la base dels principals serveis de la comarca i de part del Barcelonès. Molts diners. I això només és el començament; els accionistes tenen interessos comuns amb les actuals empreses de sanitat, d'educació i de subministraments. I, el més important, ens han donat un percentatge de participació.

En Pep, fent servir un retolador gruixut, marcava en el plànol les noves estructures privades que canviarien el panorama de la ciutat.

-El Servei d'Inspecció d'edificis de la comarca i el de senyalització vial es podrien situar a l'edifici "l'Alegria" i el d'enllumenat públic a l'actual escola d'adults.

Era el comportament habitual d'en Pep Mercat quan tenia un

projecte entre mans. Sempre ho donava tot per fet, amb un entusiasme que a en Jordi li semblava excessiu. Normalment havia de ser ell, que tenia un caràcter més pausat i analític, qui l'havia de fer tocar de peus a terra.

-Veig que comptes amb uns edificis de propietat municipal per a les noves instal·lacions. Com n'estàs tan segur que en podràs disposar?

-No tindran més remei. Tu mateix has detallat l'actual estat financer de l'ajuntament, amb un endeutament bestial. En el moment en què se suspenguin les aportacions de la Generalitat, tots els municipis quedaran amb el cul en l'aire i no els quedarà altra que vendre patrimoni.

A més aquí hi entres tu. Per això la Corporació vol tenir una persona honrada i de confiança amb qui tractar.

Els petits ulls d'en Jordi es van encongir encara més, arrufant el nas en un gest semblant al que fa un nen quan un raonament s'escapa de la seva lògica infantil. En Pep que se n'adonà de seguida va puntualitzar:

-Tot legal! Mai la Corporació et demanaria que et saltessis la llei.

Com a tot arreu hi haurà un Concurs d'adjudicació dels béns patrimonials. Però l'oferta de la Corporació serà bona, ja fa temps que s'hi treballa, i de ben segur que compliran tots els requisits que es facin constar a les bases.

Els accionistes només demanen un ajuntament que no els sigui hostil, que no posi entrebancs.

El secretari general va girar lleugerament la seva butaca cap a la dreta i obrí el primer calaix del buc del despatx, d'on va extreure un document que va deixar davant del seu interlocutor.

-I aquí tens el paper que ens faltava perquè siguis el proper alcalde.

En Jordi féu una ullada al document. Semblava un document oficial, ple de segells i signatures on, amb lletres grosses, figurava a mode d'encapçalament Repubblica ta'Malta/Republic of Malta.

-I això què és? -va preguntar sense llegir-lo.

-És el que t'acredita com a ciutadà europeu. La teva assegurança de vida i el que et permet presentar-te com a elegible en unes eleccions.

Amb tot el trasbals, a en Jordi li havia passat per alt aquest detall. Com a fill d'immigrant i d'acord amb la directiva europea que havia impulsat el Moviment Ciutadà per Europa, no hagués pogut ni votar ni ser votat per a exercir cap càrrec públic.

Tenia curiositat per llegir el contingut del document bilingüe, escrit en un idioma per a ell desconegut i en anglès. Però només començar, en Pep va tornar a prendre la paraula:

-Suposo que els teus avis t'han explicat que abans de

venir a Catalunya havien treballat a la cuina d'un creuer, el "Gran Festival" si no recordo malament.

En Jordi va assentir. L'avi, a la Maria i a ell, els en feia referència constantment, però estava del tot convençut que aquestes "batalletes", com en deien els dos germans, estaven restringides a l'àmbit merament familiar.

-I tu com ho sabies?

-L'altre dia m'ho va dir el teu pare. Però tant se val. L'important és que el vaixell en qüestió portava bandera maltesa. Ho he fet investigar i hem pogut demostrar que la teva àvia va donar a llum a bord del "Grand Festival", per tant en territori maltès i conseqüentment en un estat membre de l'antiga Unió Europea. Aquest és el document que ho prova.

-I què em vols dir?

-Vull dir que, com a fill de persona nascuda a Europa ets ciutadà de ple dret. Les dades d'aquest document ja estan inscrites i acceptades en el corresponent Registre Civil.

No hi havia pensat més, però en aquell instant, a en Jordi, li va venir al cap l'angoixa que el seu pare va patir en el judici dels Hernández, quan s'exposava a una condemna, injusta i cruel, pel sol fet de no tenir la ciutadania europea. Si el document hagués aparegut en aquell moment s'ho hauria pogut estalviar. Però també era cert que aquell tros de paper era garantia que, d'ara en endavant, desapareixia qualsevol

possibilitat que un altre sonat esgrimís la Directiva Europea contra la seva família.

-El pare estarà content -pensà en veu alta.

-Jo no li diria res -va interrompre en Mercat-, li faries recordar coses no massa bones i, segurament culparia el teu avi de no haver-li-ho dit. I... creu-me, el que menys t'interessa ara és un conflicte familiar. Amb que ho sàpigues tu ja n'hi ha prou. Ara t'has de centrar per ser el proper alcalde. T'has de fer veure per la ciutat. Has de fer que tothom parli de tu. T'han de veure com un bon gestor, un bon fill i un bon nét. No tenim massa temps.

Quan el president declari la fallida de la nació tot es precipitarà. Hi haurà canvis importants. No crec que cap dels actuals polítics tingui valor per tornar-se a presentar, però, de tota manera, t'has de procurar una situació de sortida avantatjosa. La corporació ens facilitarà uns vint mil euros per a la comesa electoral. No és gaire, però si tenim en compte que els partits actuals no tenen un ral, podrem orquestrar una bona campanya.

Una última cosa. El que passarà és molt gros. El votant perdre la confiança en el sistema. Hem de fugir de l'actual model de campanya electoral, de promeses i més promeses que no es puguin complir, de cartells que costin una fortuna, de mítings a on només van quatre incondicionals buscant un benefici personal. Tens poc temps, però has de rumiar coses innovadores, que

impactin, que facin que l'elector cregui en tu. Ens coneixem des de fa temps i crec que ets de les poques persones que inspiren confiança i que alhora té iniciativa.

No em vull fer pesat, però repeteixo, deixa't veure, parla amb la gent, fes que l'elector cregui més en tu que en qualsevol projecte o promesa, parla a tothom en el seu llenguatge. Si has pogut convèncer a un munt d'inversors d'arreu del país per fer que arrisquin els seus diners, no t'ha de ser difícil convèncer a uns quants electors que dipositin una papereta. A més estic completament segur que seràs l'alcalde idoni per redreçar la situació. Tothom sap que ets una persona instruïda i, amb això t'assembles al teu pare, transpires honradesa. L'elector no t'exigirà gaire. Pitjor les coses no poden anar. Dóna'ls esperança, és l'únic que et demanaran.

Si alguna cosa, en Jordi admirava d'en Pep era la seva capacitat per portar qualsevol tema cap a on a ell l'interessava i, a la vegada, expressar-se amb tal convenciment i seguretat que, digués el que digués, qui l'escoltava sortia amb la certesa que, en tot el que havien tractat, només hi havia una veritat absoluta, la veritat que defensava en Pep Mercat.

En Jordi Li, doncs, va sortir amb les piles carregades, amb ganes de començar a treballar, amb il·lusió per ser el nou alcalde de la ciutat.

Calia fer-se veure. Però a on? En Jordi va recordar que feia

pocs dies el seu pare havia rebut una carta. Era una invitació per participar a l'assemblea general de l'associació de veïns de la ciutat.

El Xef, fins i tot en els pitjors moments de recessió econòmica, no havia deixat de pagar la seva quota, encara que tampoc mai havia participat activament a l'entitat. La Llei de Participació Ciutadana elevava aquestes associacions a la categoria d'òrgans consultius dels governs locals i les decisions de les assemblees, si bé no eren vinculants, havien de ser tingudes en compte en l'acció de govern.

Quan arribà a casa, en Jordi va remenar entre els papers del Xef buscant la convocatòria. L'assemblea estava prevista per al diumenge següent al Teatre Nou, a les onze del matí. Va decidir d'anar-hi; era un bon fòrum per començar a donar-se a conèixer.

El diumenge, a les onze en punt, ja era davant la porta del Teatre Nou, al carrer Sant Evarist. Des de fora no semblava que s'anés a fer cap activitat. La persiana principal del teatre estava mig abaixada i, més de les terceres parts de les bombetes del vestíbul estaven apagades. Entre les penombres va distingir unes siluetes. Mirà el rellotge i la carta de la convocatòria per assegurar-se que no hi havia error en la data. Tanmateix, va donar un cop d'ull als vidres de l'entrada buscant una possible comunicació d'anul·lació de l'assemblea. En no veure res, va decidir entrar amb l'ànim de preguntar quina era la causa de l'ajornament de la reunió. Quan amb prou feina passava, ajupit per la reixa

d'entrada, sis persones van fixar els seus ulls en ell. Un home que era d'esquenes, es va girar a requeriment d'una dona que assenyalava la porta amb la mà estesa.

Tan sols quan el va tenir davant, a pocs metres, en Jordi va distingir la cara d'en Josep Serra, el cunyat de l'alcalde.

-Bon dia -digué amablement en Serra- avui el teatre és tancat, tenim una reunió.

-No era avui l'assemblea de l'associació de veïns? -preguntà en Jordi innocentment.

-Ah... Venies a la reunió? Benvingut. Passa, passa.

Al vestíbul del teatre hi havia una taula rodona i a la porta d'entrada cinc persones formant una rodona que s'anava fent muda mentre en Li s'hi acostava.

-Us coneixeu? -preguntà en Serra protocol·làriament.

Tots coneixien el fill del Xef. La dona d'en Serra, i germana de l'alcalde, els Mainat, veïns i amics dels primers i els Gili, en Manel, regidor de Seguretat, i la Carme, la seva dona. Les dones es van avançar fent un petó a cada galta al nouvingut. Els homes després li van estrènyer la mà.

En Serra feia de mestre de cerimònies improvisat.

-Ens alegra molt que hagi vingut, Jordi. Com pots veure no hi assisteix gaire gent. Fa falta més participació; si no participem no ens podem queixar.

Bé ja és l'hora i no crec que vingui ningú més. Anem

passant.

Tots els assistents van seguir a en Josep Serra cap a l'interior del teatre.

Malgrat les amables paraules d'en Serra, en Jordi tenia la sensació que hi sobrava. Allò més que una assemblea era una reunió de quatre amics. El transcurs de la jornada li va donar la raó.

L'assemblea, en sí, va durar uns deu minuts, cinc dels quals van estar dedicats a cantar les excel·lències de l'ajuntament; dos, a aprovar els comptes de l'entitat i l'elecció de la nova Junta Directiva, que lògicament va recaure a la mateixa que sortia, i tres minuts de precís i preguntes en què la Carme Gili va instar demanar a l'ajuntament que instal·lés un "pipi can" prop de casa seva perquè els gossos del carrer es pixaven a la seva façana; la demanda anava acompanyada d'una detallada explicació de les postures que adopten els cans en miccionar i de com els esquitxos de pixum impregnaven els murs de la seva propietat.

Quan van sortir, la taula rodona del vestíbul del teatre estava parada amb sis coberts. Davant l'evidència, en Serra va voler donar la seva versió a en Jordi.

-Cada any fem un dinar de germanor. Ja que som pocs els que ens dediquem de manera altruista a la ciutat, com a mínim, que ens paguin un dinar.

Si arribem a saber que venies, hauríem fet posar un cobert més. De tota manera, si t'esperes un moment,

busco el cambrer que et faci un lloc.

En Jordi, que ja feia estona que es trobava incòmode i no veia la manera de marxar, agrai la invitació però s'excusà al·legant que havia d'ajudar al pare.

Quan el vent que bufava al carrer va despenjar el cap d'en Jordi, aquest se sentí estranyament alliberat. També va tenir la sensació que aquest sentiment era recíproc entre aquells que es van quedar.

Evidentment aquest no era el camí per començar la seva carrera política. Encara era d'hora per dinar. Xino-xano va anar cap al bar "El Cobert" per fer temps i, de passada, saludar a la Maria. El bar era buit i la Maria, ajupida a la barra, rentava un parell de gots quan va alçar la vista en sentir entrar algú.

-Bon dia guapa. Com va? -saludà en Jordi mentre seia a uns del tamborets del local.

-Ets el primer client que entra. D'on véns a aquestes hores? -digué la Maria sense deixar de rentar.

-No t'ho creuràs. Però vinc de l'assemblea de l'associació de veïns.

La germana d'en Jordi tancà l'aixeta i, mentre s'eixugava les mans ja incorporada, amb un drap de cuina, deixà anar:

-Així, aquest any, hi has anat tu. I en Serra no t'ha convidat a dinar?

-De fet m'ho ha dit, però no he acceptat.

-Carai! Si que ets important. No convida pas tothom en Serra. Però has fet ben fet, qualsevol s'hi està un parell d'hores compartint taula amb tots aquells estirats. Et poso un tallat?

En Jordi va dir que sí i ella es dirigí cap a la màquina de cafè.

-Es curiós que a aquestes assemblees no hi vagi ningú - reflexionà en Jordi.

-Ni a aquestes assemblees, ni enlloc -respongué la Maria mentre servia la tassa amb el tallat-. Què hi vols anar a fer? És clar que uns manen i els altres obeïm. Si alguna vegada algú ha volgut fer una aportació, el fan callar i si et portes bé i els deixes fer, potser fins i tot et dirigeixen la paraula.

-I a les eleccions. Qui vota la gent? El menys dolent?

-Ni el menys dolent, ni el menys bo. La gent senzillament no vota.

Feia poc en Jordi havia fet l'informe per a la Corporació i encara tenia fresc que a les darreres eleccions es va enregistrar una participació del quaranta per cent. No era, potser, la participació ideal, però desmentia la rotunda afirmació de la Maria.

Lluny de retractar-se de la seva tesi la Maria la reafirmà:

-No sé d'on ho treus això; jo no hi entenc de números, però la realitat és que, al marge dels polítics, familiars i

endollats, no vota ningú. No cal ser massa intel·ligent per adonar-se'n. Fixa't en els col·legis electorals els dies de votació. Parla amb qui vulguis. Ja t'ho vaig dir un dia. Prou feina té la gent per menjar i no diguem per pagar l'habitatge. Tu tens negoci. Què li pagues a una cambrera? Cinc-cents euros al mes? Doncs mig quilo de tomàquets ja val quinze euros. Una ampolla d'oli, vint-i-cinc. Una barra de pa, deu, i compartir una habitació val tres-cents. Els productes per a un àpat, pel cap baix, poden costar entre deu i vint euros per persona. Tu creus que la gent està per anar a votar? Prou feina tenen a sobreviure. Amb tants estudis que tens, sembla que baixis de l'hort.

A en Jordi li va doldre que la Maria, sense adonar-se'n, el situés al bàndol dels opressors. Justament a ell, que fins aquell moment, es veia a si mateix com un empresari que cuidava la seva plantilla. Feia escassament mig any, i per tal de fidelitzar la mà d'obra, va llogar als seus treballadors una part dels molts habitatges que havia comprat amb en Pep a les subhastes de les entitats financeres, establint com a renda un terç del sou que els abonava. Ara, per tal de no comprometre's en excés, els habitatges figuraven a nom d'una societat, i ell, cara als treballadors, apareixia com un simple intermediari. Si fins i tot havia començat les obres de la casa del carrer President Pujol per, en un futur, establir un nou negoci de relax comptant que les cambres del restaurant poguessin completar la seva jornada laboral!

De tota manera la Maria tenia la seva part de raó. Els salaris eren baixos, la vida excessivament cara, l'atur no parava d'augmentar i els successius governs, tant nacionals com locals, es mostraven incapaços de redreçar la situació. Evidentment no era el millor escenari perquè els afectats, que es trobaven al primer graó de la piràmide de Maslow, participessin de forma activa en la vida comunitària.

La Maria era l'antítesi d'en Pep. Ell tot ho veia clar, tot era senzill, sempre distingia una oportunitat, fins i tot a les pitjors situacions. Ella, en canvi, era qui feia tocar a en Jordi de peus a terra, qui li sabia descriure la dura realitat que, dia a dia, observava darrere la barra de l'antic bar dels avis. Tots dos eren tan diferents que es complementaven. Tots dos tan importants a la vida d'en Jordi. Coneixent com coneixia la seva germana, si d'alguna cosa estava segur era que la Maria no parlava mai per parlar. Dels aspectes dels quals, o bé no hi entenia o bé no se n'havia format una opinió pròpia, en defugia. En canvi quan insistia en el seu discurs era perquè tenia una base prou sòlida per defensar-lo.

Per tant, només arribar a casa, en Jordi va repassar el seu informe. Observant les dades individualment, ell tenia tota la raó. Els participants en la darrera escomesa electoral havien estat un quaranta-un coma vint-i-cinc per cent del cens electoral. Però, amb una segona lectura més acurada, es deduïa que, al padró del municipi hi figuraven no més de quinze mil persones quan era de domini públic, que el cens

real de la ciutat sobrepassava els trenta mil, això sense comptar amb els sense sostre. En Jordi, que s'havia passat dies observant cada llar, havia fet expressa menció al seu informe d'aquesta disfunció entre les dades oficials i les reals.

Filant més prim, d'aquests empadronats uns tres mil no tenien dret a vot, per la seva condició de ciutadans no comunitaris, igual nombre que els menors de setze anys. Conclusió: en una ciutat de més de trenta mil habitants només en podien votar uns nou mil, el seixanta per cent dels quals s'havia abtingut; per tant només ho havien fet unes tres mil set-cents persones.

La Maria estava totalment encertada; el gruix de la població no havia anat a votar, o bé per existir una norma legal que ho impedia, per no figurar al cens, o bé senzillament perquè no hi havia volgut anar.

Els resultats de la comesa electoral, expressats en percentatge, encara eren més eloqüents. Un cinc per cent de vots nuls, un vint per cent de vots en blanc, un deu per cent de vots a diversos partits minoritaris sense representació, un trenta per cent als partits que formaven l'oposició i el trenta cinc per cent restant a la coalició de govern. Segona conclusió òbvia: l'equip de l'alcalde, que governava des de feia anys amb majoria absoluta una ciutat de més de trenta mil habitants, només tenia el suport d'uns mil tres-cents veïns.

En Jordi va veure clar que tenia un gran repte per afrontar. Hi havia un col·lectiu majoritari totalment desenganyat amb el sistema. Si aconseguia motivar una petita part d'aquells que no s'havien inscrit en el padró, dels abstencionistes i d'aquells que havien votat en blanc o nul, podria guanyar les properes eleccions. Ara calia esbrinar com fer-ho.

Com havia dit la Maria, un dels principals motius de la baixa participació era que la gent es veia incapaç de satisfer les necessitats bàsiques. Podria anar porta a porta i explicar les grans inversions projectades que portarien prosperitat i feina, però les promeses electorals, davant d'un col·lectiu més que escarmentat, no resultarien creïbles ni motivadores. Havia de demostrar capacitat per redreçar les coses, que amb ell podia tornar l'esperança, com havia apuntat en Pep.

Si el principal problema que turmentava els ciutadans, era la falta de poder adquisitiu, era plenament conscient que, ara per ara, no podia fer res per augmentar els ingressos familiars dels possibles votants. En canvi, potser sí que podria realitzar un petit gest que suposés minvar una mica les despeses. Si, com a candidat, feia alguna cosa, el faria més creïble.

Una de les primeres coses que se li va ocórrer fou gastar el total de l'assignació per les eleccions en beques d'estudis. Les escoles però, no eren barates i amb els diners de la campanya tan sols podria satisfer una petita part de la població. Tampoc les beques podrien tenir continuïtat i, en

tot cas, només afavoririen aquells que ja tenien cobertes les necessitats bàsiques. Per aquells que no, l'ajut dels fills els suposava una petita font d'ingressos de la qual tampoc en podien prescindir.

Incapaç de seguir per aquest camí, la ment d'en Jordi va recular cap a l'inici. Què podia fer ell per demostrar la seva capacitat de bon gestor? O millor, com podria delimitar les principals necessitats dels ciutadans? Amb dues paraules es definien les carències de la població: menjar i resguard.

Pel que fa al menjar, el petit banc d'aliments de la ciutat no donava a l'abast per tanta demanda i es limitava a lliurar diàriament, a cada peticionari, un paquet de gra sec, una barra de pa i una mica d'oli com a únic ajut per passar les penúries. Una de les opcions seria ajudar, econòmicament o amb espècies, a aquesta institució. Però, amb tota seguretat, això no li donaria la notorietat que li calia per presentar-se a unes eleccions, i a més a més, l'actual classe política ja es vanagloriava de les seves aportacions al banc. Políticament tampoc era una inversió rendible ja que la majoria d'usuaris del banc d'aliments eren persones sense sostre que mai podrien votar, en ser exigència per a l'empadronament tenir residència fixa a la ciutat. Un altre aspecte, que no acabava de convèncer a en Jordi Li de la idoneïtat d'implicar-s'hi, era que el banc d'aliments era vist més com una obra de caritat impulsada per les classes benestants amb la finalitat de netejar la seva consciència, que no pas com una actuació ferma per eradicar la pobresa.

En un paper, en Jordi esmicolava els punts forts i febles de cada idea que brotava del seu cap. El fet de conèixer en profunditat el circuit comercial dels productes alimentaris, derivat de la seva gestió al restaurant, jugava al seu favor. La falta de capital i d'espai físic per portar a terme un projecte ambiciós en aquest terreny figurava a la llista dels contres.

Després de donar-hi voltes gairebé tota la tarda, va aconseguir redactar un decàleg d'intencions on resumia tots els esborranys, amb apunts i esmenes que s'amuntegaven sobre la taula.

Els deu punts deien, en síntesi, el següent:

En un període breu de temps calia fer alguna cosa visible adreçada a tothom que pogués votar, i on quedés clar que era ell, en Jordi Li, el precursor i gestor d'aquesta actuació. L'acció havia d'anar vinculada al món alimentari, tant per ser una necessitat imperant que afectava gairebé tots els ciutadans, com perquè ell mateix podria aportar la seva pròpia experiència.

Per fer una actuació d'aquestes característiques calia buscar suport extern, així com aportar més recursos que aquells que estaven destinats a sufragar la campanya. Malgrat ser una obra social, era convenient que no es confongués amb una obra de caritat, doncs el producte hauria d'anar dirigit a tots aquells votants potencials, per tant els sense sostre i els transeünts en quedaven exclosos. Per últim havia de ser un

fidel reflex del model de gestió que s'implementaria a la ciutat si ell guanyava els comicis electorals.

Amb tots aquests paràmetres, en Jordi va poder esbossar un projecte senzill i innovador alhora. Es tractava d'un menjador popular, a on poguessin accedir només aquells que estaven empadronats al municipi i, a canvi d'una petita contribució econòmica, se servís un àpat de tres plats.

Ell mateix podria aportar la infraestructura. La cuina del restaurant elaboraria els plats i el "Bar el Cobert", actualment infrautilitzat, faria les funcions de nou menjador. Quant als recursos humans necessaris, en Manolito, etern ajudant del seu pare, s'hauria d'encarregar de la cuina fora de les hores de feina habitual i la Maria, de la sala de menjar.

Si aconseguia la col·laboració en l'adquisició de la matèria primera, les petites contribucions dels futurs usuaris servirien per pagar la feina de tots dos i, fins i tot de personal de suport.

De tot plegat, allò que més amoïnava a en Jordi era la recerca de suport extern. De quina manera es presentaria el futur projecte? Què podia oferir una persona sense bagatge polític per recaptar donacions? Com es podia portar el tema amb la discreció que obligava conèixer uns fets que es produïrien en breu, però que encara no eren de domini públic?

Com gairebé sempre, en Pep Mercat li va donar part de la

solució. Amb una simple gestió va aconseguir el compromís que, fos quin fos el projecte, sortiria dues vegades, com a notícia d'interès, a la televisió pública nacional en hores de màxima audiència. A més a més, si tenia certa repercussió, hi havia el tracte de dedicar-li un reportatge de mitja hora a l'informatiu dels dissabtes.

Amb tot això, en Jordi va preparar un complet dossier i es preparà per convèncer de les bondats del projecte a futurs col·laboradors.

El més prudent era buscar suport entre els actuals proveïdors del restaurant i en Jordi va voler començar pel majorista d'alimentació, Wenming.

Si bé, des de feia uns anys, el negoci d'en Wenming el dirigien els seus fills, el vell Wenming encara es reservava el dret d'intervenir en les decisions importants. El vell Wenming era un empresari de la vella escola, tenia fama de ser un dur negociador i de no entrar mai en negocis que no pogués controlar. Però alhora tenia un do especial per veure les oportunitats que, fins i tot en moments de crisi, es presentaven, fent de la Distribuïdora Wenming una de les empreses més competitives del mercat.

La seu de la Distribuïdora Wenming, estava situada a un

polígon industrial a prop de Cornellà, on s'agrupaven la majoria de majoristes alimentaris, fortament custodiats per desenes de mercenaris que evitaven eficaçment els saqueigs de bandes organitzades que traficaven en el mercat negre.

En Wenming va accedir a entrevistar-se amb en Jordi per un període d'un quart d'hora, "*en deferència al teu pare*", li digué. Per tant el jove Li disposava de poc temps per presentar el seu projecte. Calia preparar-se a consciència.

Quan en Jordi, després de passar pels controls preceptius, va arribar al despatx del majorista, aquest l'esperava mirant el rellotge.

-Bon dia Jordi, com a mínim has estat puntual. No és un fet gaire freqüent avui en dia -deixà anar d'entrada-, tens un quart, digues el que hagi de dir.

En Jordi no es va deixar intimidar per aquesta rebuda tan poc amigable. Coneixia de sobres el caràcter de l'industrial i portava ben preparat el discurs. Era qüestió de deixar-se anar i esperar la reacció d'en Wenming.

-Crec que ens sobrarà temps -va dir en Jordi convençut-. Et vinc a proposar un negoci que no podràs rebutjar. Però abans de tot et vull fer una pregunta. Què en fas dels frescos i els làctics que són a punt de caducar?

En Wenming, que no s'esperava haver d'intervenir tan aviat, va respondre amb certa desgana.

-Quin cony de pregunta. El que fa tothom. Intentes

col·locar-los a diversos clients amb un descompte important abans que caduquin.

-Quin descompte? -insistí en Jordi.

-Depèn del producte i del marge comercial; normalment un seixanta per cent.

-O potser una mica més? -tornà a repreguntar en Li.

-Potser una mica més. Depèn -contestà en Wenming visiblement irritat-. Però a què has vingut, a oferir-me alguna cosa o a preguntar pel meu negoci?

-Wenming, si us plau deixa'm acabar. M'has donat un quart d'hora i m'agradaria aprofitar-lo -prosseguí en Jordi Li intentant calmar els ànims del majorista -. Posem-hi un setanta. Després fas el repartiment, normalment amb caràcter urgent, amb les corresponents despeses. Quin marge et queda, un deu?

En Wenming va assentir.

-I naturalment, molts d'aquests productes no els podràs col·locar. Suposo que els lences?

-Sí els llenço. Em vols dir a què treu cap això?

En Jordi, sense immutar-se, va continuar:

-Doncs molt senzill, et proposo que em regalis tots aquells productes frescos i làctics amb caducitat propera.

L'expressió del vell Wenming delatava un progressiu canvi d'humor, de l'empenyament a la curiositat, que per altra

banda va ser ràpidament captat per en Jordi el qual va seguir amb l'exposició.

-No em miris així. És un bon negoci, ja t'ho he dit.

Unes quantes persones hem pensat de tirar endavant una fundació d'ajuda al ciutadà. Aquí tens el dossier, on hi ha una explicació detallada.

Fem quatre números. Si, posem pel cas, tens dues mil unitats a punt de caducar, quantes en podràs col·locar? Mil cinc-centes com a molt? Posem que cada unitat tingui un valor d'un euro. Mil cinc-centes amb un setanta per cent de descompte, puja a trenta cèntims per unitat, és a dir, trenta cèntims per les mil cinc-centes unitats sumen tres-cents cinquanta euros de calaix. Això sense comptar amb les despeses de transport, és a dir, zero de benefici.

Si pel contrari, les regales a la Fundació, et constarà com a una aportació de dos mil euros, un vint per cent de la qual et podràs deduir fiscalment, és a dir, quatre-cents euros; com pots veure, per a tu, un negoci rodó.

Tant en Jordi com el propi Wenming eren conscients que aquesta simplificació no s'ajustava ben bé a la realitat, però, l'únic objectiu d'en Jordi era despertar l'interès de l'industrial, cosa que semblava havia aconseguit, ja que, en aquells moments els seus ulls repassaven el dossier que li havia lliurat minuts abans.

Sense deixar de llegir el vell Wenming va inquirir.

-Però si tu dónes el menjar gratuïtament em fots el negoci a rodar. A més a més, amb aquests descomptes jo fidelitzo la clientela.

En Jordi s'esperava aquests tipus de comentari i duia la resposta preparada.

-Tant tu com jo sabem que aquesta mena de productes no fidelitza, senzillament passes el risc als teus clients.

Jo ho sé pel pare, que de vegades n'havia comprat. Si en venia la meitat podia pujar el seu marge comercial, però si no els venia en un dia anaven tots els productes a la bassa, o el pitjor, ens els feia menjar a la família un cop caducats.

També pots veure que la previsió de la fundació és de fer uns cinc cèntims àpats diaris, entre dinars i sopars, en una població de més de trenta mil habitants. Sincerament, creus que això pot repercutir en el teu negoci?

-I al marge d'això, què hi guanyo?

En Jordi va veure el moment de desplegar tots els seus arguments i va deixar sobre la taula l'escrit de la televisió nacional on demanaven detalls del projecte.

-Publicitat gratuïta. Com pots veure, la televisió nacional està interessada en el projecte, més de nou milions de persones veuran la teva empresa com una societat preocupada pel benestar general, cosa que et resultarà útil si, com m'han dit, penses ampliar la teva línia de

negoci cap a la venda minorista. La crisi no durarà sempre. Saps que vénen moments de canvi i quan les coses canviïn, quan s'acabi la protecció de l'estat, a qui creus que comprarà la ciutadania? A aquelles empreses que hagin mostrat un compromís amb els consumidors en temps difícils, o a aquells que s'hagin preocupat exclusivament d'especular amb els productes de primera necessitat? En els negocis fes allò que vulguis, però si vols sobreviure ven la imatge que t'interessa, correspongui o no a la realitat.

Els arguments d'en Jordi eren poderosos, però en Wenming sabia que ningú feia res per res.

-I tu què hi guanyes?

-El mateix que tu. Jo també tinc un negoci que caldrà adaptar als nous temps.

Darrera d'aquest projecte hi ha molta gent i m'agradaria poder comptar amb els amics. Però si no t'interessa ho entendré; només haig d'anar al distribuïdor del costat, de ben segur que ell hi voldrà participar -mentí hàbilment.

-D'acord. Hi participaré. Però amb el compromís que la resta de productes me'ls compreu a mi i el transport anirà a compte vostre -va dir el majorista volent treure'n un benefici afegit.

-L'oli i les espècies te les comprarem si ens fas els descomptes habituals com a clients preferents i el transport a mitges, tres dies a la setmana ens ho portes

tu i tres dies ho venim a buscar.

Tots dos es van donar la mà en senyal d'acord. En Jordi estava més que satisfet. Havia sortit de la reunió amb el compromís de disposar de la majoria de matèria primera per tirar endavant la seva idea, la resta hauria de resultar relativament fàcil.

I així va ser. En Berto Camara, que havia tirat endavant una nova línia de negoci consistent en arranjaments i adequació de vehicles industrials, es va prestar a realitzar el transport amb l'esperança d'aconseguir nous clients d'entre els majoristes alimentaris. En Moja, que devia molta part de la seva prosperitat econòmica al restaurant Li, no va tenir més remei que comprometre's a donar peix i marisc un parell de cops per setmana. Altres proveïdors més modestos del restaurant també van contribuir amb aportacions més o menys regulars.

Al cap d'un mes la "Fundació Li de Suport a la Ciutadania" ja estava en funcionament. Al preu d'un euro, qualsevol persona amb domicili fix a la ciutat podia optar a un dels cinc cents àpats que cada dia es repartien a l'antic "Bar El Cobert".

Una màquina a l'entrada, distribuïa els torns previ pagament de l'euro i lectura del codi de barres del certificat d'empadronament. El programa estava fet de tal manera

que intercalava els nous usuaris amb aquells que volien repetir, per tant aquests últims quedaven desplaçats en el temps en benefici dels primers, amb l'única finalitat d'arribar al major nombre de persones. En el moment que s'exhaurien els primers dos-cents cinquanta torns, automàticament es donava hora per al proper àpat. Amb aquest sistema, al cap d'una setmana el menjador ja estava reservat per als dos mesos següents.

A l'ajuntament, els ciutadans feien cua per figurar al padró i de bon matí ja hi havia gent demanant dia i hora.

Se servien tres torns per dinar, a les dotze, a la una i a les dues. A les sis ja començava el sopar, distribuït igualment en tres torns d'una hora cada un.

En Jordi mirava de ser present a cada torn. Parlava amb els comensals i, en la mesura que podia, deixava anar una frase on, sense brusquedats, posava en qüestió l'actual sistema polític.

Al cap de poques setmanes, en Jordi Li ja era un personatge popular, conegut i saludat. Per a molts era considerat un líder d'opinió i l'aturaven pel carrer per demanar-li el seu parer sobre qualsevol tema transcendent o intrascendent, des de disputes entre veïns fins a l'anàlisi de l'últim partit de futbol de l'equip local. I la seva opinió semblava càtedra popular. Altres consideraven que alguna cosa amagava tanta generositat i aquells que tot ho qüestionen deien obertament que el menjador no funcionava prou bé, que hi

havia massa cues i els torns s'acabaven aviat. Però tothom, sense excepció, volia beneficiar-se del nou menjador popular, el qual suposava un important estalvi a tot aquell que podia accedir-hi.

La televisió nacional, tal i com estava previst, va donar l'empenta que faltava amb un reportatge de mitja hora dins d'un programa de màxima audiència on en Jordi es va poder esplaïar contraposant l'eficàcia de les accions socials privades versus la inoperància del sector públic, intercalant opinions i imatges de ciutadans, prèviament seleccionats, que agraïen la iniciativa i el suport de les empreses col·laboradores. Aquest programa televisiu suposà l'entrada a la fundació de nous patrons, entre els quals figuraven, de manera individual, la majoria d'empresaris que constituïen la Corporació que, en el seu dia, va decidir que en Jordi Li havia de ser el primer batlle d'un nou sistema.

Amb l'entrada de nou capital i d'aportacions en espècies, els menjadors de la Fundació es van estendre en poc temps, primer per tots els barris de la ciutat i, posteriorment a les poblacions veïnes, provocant l'interès dels altres mitjans de comunicació nacionals i comarcals, on en Jordi, per poc que podia, s'esforçava a explicar que l'únic motiu que el va decidir a constituir la Fundació era el seu convenciment que l'únic camí per sortir de la crisi era crear noves il·lusions i, per això, calia que el ciutadà tingués cobertes les necessitats mínimes de supervivència.

-La fundació -declarava- té des del seu inici data de

caducitat. I aquesta data serà quan un seixanta per cent dels veïns tinguin accés a una feina digna. Quan passi, la fundació deixarà d'existir. La gent honrada generarà noves expectatives que ajudaran a la comunitat a tirar endavant. El ciutadà té clar que no es pot refiar dels polítics que dilapiden els seus impostos amb inútils tràmits burocràtics i donen subvencions a qui res pot aportar.

Si algú s'hagués proposat fer una enquesta sobre l'índex de popularitat d'en Jordi Li, hauria observat que, en un període de tres mesos, havia passat de ser un personatge gris i desconegut a un autèntic referent popular.

Encara però, no havia manifestat obertament la seva autèntica intenció de saltar a l'esfera política. El sergent Martí li va donar l'oportunitat de crear un clima favorable a les seves pretensions.

El dia en què en Jordi es preparava per a inaugurar el petit menjador social del barri del Raval, en Martí se li acostà.

-Tenim un petit problema. El tècnic de sanitat de l'ajuntament ha dictat un informe en el qual detalla que no has demanat permís de sanitat en cap dels menjadors de la fundació. L'alcalde no ha tingut més remei que dictar un decret ordenant el tancament dels locals. Tanmateix tinc la sensació que l'alcalde sap positivament que la mesura seria totalment impopular i no crec que tingui intenció d'executar-la. Li he demanat de ser jo

mateix qui t'entregui la notificació. Em sembla que si tramites els permisos ningú té per què assabentar-se'n.

En Li va agafar la notificació. Era un document oficial on s'ordenava el tancament immediat de tots els menjadors socials per no quedar acreditat que es complissin totes les normes sanitàries vigents en matèria de dispensació alimentària.

Tan aviat com el va llegir, va tornar el paper al sergent.

-Martí, no vull favors, la llei diu que m'has d'entregar el decret al lloc on s'ha comés la infracció. Porta-me'l demà a "el Cobert" a tres quarts de set, allà estaré.

En Martí es va girar, es veia pensatiu. Era un bon professional que havia de complir amb el seu deure, però alhora no es volia indisposar amb en Jordi Li, per al qual treballava i al qual, a més a més, considerava un amic. Tampoc veia justa l'ordre de tancament. Al carrer només sentia elogis de l'obra de la fundació i tothom parlava dels exquisits menús del menjador social.

Quan en Martí s'allunyava va sentir la veu d'en Jordi reclamant-li l'atenció.

-Martí! Et puc fer una pregunta?

-La que vulguis.

-Quan fa que els funcionaris no cobreu el vostre salari?

-Sencer?... uns tres mesos. L'equip de govern diu que ens el regularitzarà quan rebin la transferència de la

Generalitat.

En Jordi va treure de la butxaca del vestit gris que portava un feix de bitllets de deu euros, uns cent euros aproximadament.

-Té, això t'ajudarà a passar el mes. Si et paguen la resta ja m'ho tornaràs. Si no, considera-ho una paga de productivitat pels teus serveis. Estic molt content amb la teva feina.

La primera intenció d'en Martí fou rebutjar els diners, però la veritat era que a casa feien falta. Tampoc volia ofendre a en Jordi, per tant els va agafar.

-Una última cosa -continuà en Jordi-, quan em donis la notificació vine amb el cotxe patrulla i porta personal de reforç. Hi haurà molta gent. I sobretot, et digui el que et digui, no m'ho tinguis en compte.

Aquell dimecres a tres quarts de set, dins i fora del "Bar el Cobert" hi havia un munt de gent. El primer torn del sopar anava acabant i allà mateix ja feien cua els del segon torn. Encara no havia enfosquit i era de les poques hores, més o menys segures, en què les famílies podien fer un tomb pel centre de la ciutat i aprofitar per demanar dia i hora per a un nou àpat.

En Jordi Li, com cada dia, voltava per totes les taules saludant els comensals.

Abans havia mirat de col·locar ben a prop les famílies d'en

Magí Escaracell, l'Ovidi Cardona i en "Mingu" Castells. En Magí havia estat un dirigent sindical conegut per les gestions efectuades a favor dels treballadors de la metal·lúrgica quan aquesta va tancar. L'Ovidi i en "Mingu" eren dos contestataris antisistema, que havien estat regidors feia dues legislatures.

La situació econòmica i els entrebancs de l'equip de govern municipal que aconseguí deixar fora de la llei les candidatures de l'Ovidi i en "Mingu" van tenir com a resultat que tots tres deixessin de banda l'activisme polític per centrar-se a tirar endavant. Abans havien estat rivals però, malgrat tot, a tots tres els unia una forta animadversió per l'actual alcalde que s'encarregaven de dissimular per por de patir noves represàlies.

Quan va arribar el cotxe patrulla, en Jordi va procurar situar-se entre aquests personatges, departint amb la dona de l'Ovidi sobre els elements nutritius que aportaven les carxofes fresques.

Davant l'atenta mirada de tots els presents, en Martí va baixar del cotxe juntament amb tres policies locals més i, franquejant les taules, es va adreçar a en Jordi.

-Senyor -va dir en Martí amb posat marcial- li haig de fer entrega del decret del senyor alcalde on s'ordena l'immediat tancament del menjador.

En Jordi, sense immutar-se, va fer veure que llegia el document, deixà passar uns deu segons i va entrar dins la

barra de l'antic bar, deixant plantat allà al mig el sergent.

Mentrestant, al menjador se sentia un xiuxiueig cada cop més fort. La gent que passava pel carrer s'aturava com a acte natural de tafaneria per esbrinar el motiu del desplegament policial i, a poc a poc, es van començar a fer petites rotllanes al voltant de les taules.

Al cap de pocs minuts, en Jordi Li sortia amb un munt de papers dirigint-se cap a on era en Martí.

-Sergent -digué en Li amb un to de veu prou alt perquè fos sentit a les taules que l'envoltaven-, li comunico que el decret que m'entrega no té raó de ser. Com pot veure els menjars de la fundació s'elaboren al restaurant "Xef Li", el qual a més de tenir tots els permisos sanitaris en regla, adopta mesures addicionals per garantir la seguretat de tots els comensals. Ahir mateix, i sense que la llei ens obligui, es va efectuar una inspecció mèdica i sanitària i, com pot comprovar, tot estava més que correcte. Aquí té també tots els permisos sanitaris dels proveïdors.

Mentre parlava, en Jordi anava facilitant els documents, un per un, al policia.

-Si el problema de l'alcalde, com suposo, és l'afany recaptador, li faig saber, a més, que d'acord amb la legalitat vigent, la fundació està exempta d'impostos, tal i com prova aquesta consulta vinculant de l'Agència de Tributs.

En aquest moment, en Jordi es va girar i va lliurar còpia de tots els documents a en "Mingu" Castells, el qual els anava passant, un cop llegits, als companys de taula.

Ara, d'acord amb la llei, el policia havia de retirar-se, doncs la pròpia normativa establia que no es podia executar el tancament d'un local si l'acte administratiu mostrava dubtes raonables i, més encara, quan aquests dubtes eren expressats davant de testimonis. L'oposició contra el tancament, manifestada verbalment i amb suport documental, per part del perjudicat, tenia el mateix efecte legal que el recurs de reposició, amb la qual cosa, el notificador havia d'aixecar acta i proposar a l'equip de govern una nova resolució.

La gent del carrer, el ciutadà corrent, que no entenia de lleis ni normatives, va considerar el sol fet de veure el sergent retirar-se, com una victòria contra el sistema.

En Jordi no en va tenir prou i insistí:

-Digui al senyor alcalde, de part meva, que si el seu equip de govern és incapaç de fer res a favor del ciutadà com a mínim no entorpeixi allò que fem els altres. Estic segur que tots els que som aquí coincidim en què els diners de tots es malgasten en bajanades. Vistos els pressupostos no els dono més d'un mes per declarar en fallida la ciutat. I a sobre vénen a molestar a persones honrades posant en dubte la seva feina.

Li comunico formalment que aquesta fundació prendrà les

accions oportunes contra el batlle, per posar en dubte l'honorabilitat de la mateixa. I... em sembla lamentable que si la fundació li suposa un mal de cap polític, com a mínim, no tingui la decència de comunicar-m'ho personalment i fer venir a un treballador que d'una banda el paguem entre tots, i de l'altra, allò que hauria d'estar fent en aquest moment és perseguir la delinqüència i no malgastar temps i energies en seguir ordres absurdes i sense fonament.

Les fotocòpies dels documents entregats a en "Mingo" anaven passant de taula en taula. La majoria de gent no hi entenia un borrall sobre el contingut dels mateixos, però la gran quantitat de segells oficials que hi figuraven, els conferien un caire de plena legalitat.

En Martí, cap cot, va sortir del local seguit dels tres agents. En Jordi havia demostrat públicament ser una de les poques persones que podien plantar cara a l'alcalde.

En els dies següents, la notícia dels fets d'aquella tarda anava de boca en boca. Molts veïns aturaven a en Jordi pel carrer donant-li ànims i mostrant-li el seu suport. Ara era el moment d'alimentar el foc que ell mateix va encendre.

Per tant, es posà mans a l'obra. La mateixa setmana redactà un contenciós administratiu contra el decret esmentat i el presentà al registre d'entrada dels jutjats.

En Jordi sabia que, en el fons, jurídicament tenia les de perdre, doncs a l'informe de l'enginyer municipal només

constava la manca de permís sanitari en els llocs on es repartia el menjar i si bé era cert que les fundacions estaven exemptes d'impostos, també era evident que no ho estaven de complir amb els requisits de salubritat imposats a tots els establiments que dispensessin queviures. L'autèntica realitat era que, ni el "Bar el Cobert" ni els altres dos menjadors populars que estaven en funcionament, disposaven d'aquests permisos.

Però en Jordi, hàbilment, havia barrejat conceptes en el seu escrit intercalant disposicions jurídiques amb proclames polítics, aportant documentació que res o poc tenia a veure amb l'origen de l'acte que provocava l'ordre de tancament, com ara el document sanitari de la cuina del Xef, els elements de transport d'en Berto i la formació sanitària de la Maria i de les altres treballadores.

La relació de més de vint-i-tres disposicions jurídiques redactades a l'escrit, i que, presumptivament, havia incomplert el govern municipal, acabarien de convèncer els més incrèduls.

En realitat el contenciós tenia una doble finalitat.

La principal era aturar el tancament dels locals. Qualsevol persona familiaritzada amb la pràctica jurídica sabia que els jutjats trigarien al menys un any a resoldre el plet i, fins que aquests es pronunciessin, l'autoritat municipal quedava sense competències per executar l'ordre de tancament.

La segona, i potser encara més important que la primera,

era aconseguir suports, per la qual cosa en Jordi va deixar diverses còpies de l'escrit a la barra del "Bar el Cobert", així com un resum del mateix a l'ordinador que repartia els torns. Dues mil cinc-cents adhesions en una setmana. Més de la tercera part de la totalitat de votants en les darreres eleccions. Tot un rècord.

I de propina un nou espai a les notícies de la televisió nacional, amb entrevistes a en Li i al propi alcalde, el qual se'n va sortir com va poder de les intencionades preguntes dels periodistes que, des d'un primer moment, es varen situar al bàndol de la "Fundació Li de Suport a la Ciutadania".

A partir d'aquell moment, tots els partits que conformaven l'oposició municipal, des del més esquerrà al més dretà, oferien a en Li encapçalar les seves llistes electorals. En Jordi s'excusava sistemàticament amb el pretext que no tenia clar si servia per a la política.

Havien passat un parell de mesos quan s'anunciava la compareixença del president de la Generalitat als mitjans de comunicació. Malgrat que els diaris auguraven pitjors moments, ningú s'esperava que aquell vint-i-tres d'abril, coincidint amb la diada de Sant Jordi, el president, amb semblant seriós i mig plorós, s'adrecés al país amb aquestes paraules:

"Ciutadans,

Tots sabeu que estem enmig d'una crisi d'imprevisibles

conseqüències, que per altra banda afecta a tota la Unió Europea.

Som conscients que molts de vosaltres ho esteu passant malament i, des del Govern, hem treballat fermament impulsant solucions legislatives per tal de preservar, al màxim, l'estat del benestar. Malauradament els mercats no han reaccionat com esperàvem.

Avui per avui no s'ha pogut reduir l'atur i el deute exterior del país no es pot assumir si, abans, no hi ha un procés de reactivació econòmica, la qual no podem preveure que es produeixi de manera immediata.

El Govern ja ha demanat al Banc Mundial la condonació del deute, però ara entenem que allò que cal al país és un esforç conjunt de totes les forces polítiques per salvar una situació d'emergència nacional.

També entenem que nosaltres hem complert una etapa i que la nostra continuïtat provocaria un parèntesi a la història del país.

Són, en síntesi, aquestes raons que ens han decidit a què jo mateix, com a representant de la màxima institució catalana, i el meu govern presentem en aquest moment la nostra dimissió irrevocable.

Us faig saber que he donat instruccions al conseller en cap per tal que faci els contactes oportuns per constituir un nou govern, amb representació de totes les forces polítiques, que regirà les nostres institucions fins a la propera escomesa

electoral.

Com a darrera mesura de servei al país, i després d'obrir un període de consultes amb les forces de l'arc parlamentari, ahir vàrem aprovar una sèrie de mesures d'urgència, les quals seran publicades al Diari Oficial de la Generalitat la propera setmana.

Us demano sobretot esperança i treball. S'acosten moments complicats, però estic segur que amb l'esforç de tots podrem tirar endavant"

Malgrat la sorpresa general amb les paraules del president, a en Jordi no el va agafar d'imprevist, doncs, com era el cas, cada cop que els sopars-reunions del restaurant augmentaven, seguidament, alguna de grossa en passava.

Els pronòstics d'en Pep Mercat s'anaven complint inexorablement. Només va errar sobre les dates, doncs tot plegat es va produir una mica més tard que a les previsions inicials.

El trenta d'abril apareixia al DOGC el Decret de Mesures Econòmiques Urgents. Un decret de més de trenta planes on se susprenien provisionalment les aportacions de la Generalitat als ajuntaments, es modificaven certs articles de la Llei de Bases de Règim Local, dotant de més autonomia els ens locals i agrupant municipis fins ara independents, es retiraven diversos ajuts socials, que malgrat tot encara subsistien, s'apujaven els impostos indirectes, els que gravaven el subministrament d'aigua, llum i gas, s'aplicaven

nous incentius fiscals a la creació i consolidació d'empreses, es destituïen més de cinquanta càrrecs de la Generalitat i obria les portes a un futur reglament amb el qual es permetia acomiadar els funcionaris públics sense dret a indemnització, si així ho aconsellava l'interès general. També en aquest Decret s'oficialitzava la dimissió del president de la Generalitat.

A l'endemà, primer de maig, el Parlament votava un nou Govern. Un govern compost íntegrament per tecnòcrates, en la seva majoria teòrics universitaris, antics alts càrrecs de l'administració i algun empresari.

El nou executiu no va trigar massa a proposar canvis legislatius al Parlament. Entre ells, i tement-se les dimissions en bloc dels polítics locals, van declarar la competència dels interventors municipals per a procedir a l'acomiadament de funcionaris si així ho requerien els números municipals. La segona proposta de llei, va ser la declaració de l'estat de setge i el mandat a l'exèrcit per exercir competències relacionades amb seguretat pública.

A la ciutat, com a altres indrets del Principat, les coses no anaven pas millor. L'alcalde i els regidors no van dimitir, senzillament van desaparèixer després que un munt de funcionaris i treballadors d'empreses subcontractades, que feia mesos que no cobraven, s'amunteguessin als seus domicilis exigint el salari que els pertocava.

El regidor de cultura, l'únic que va romandre a la ciutat, fou

nomenat batlle accidental; es va establir per decret una junta gestora que havia de guiar políticament l'ajuntament davant del buit de govern imperant.

Entre tot l'enrenou, la imatge pública d'en Jordi Li seguia intacta. Es deixava veure a totes les manifestacions, això sí, sempre amb cura de no treure protagonisme als convocants, i cada dia rebia diverses visites a casa seva o als menjadors populars, on li demanaven assessorament i li oferien fer-se càrrec de la Junta Gestora Municipal com a home de consens. En Li es passava el dia rebutjant aquestes ofertes. Oficialment es feia el modest i al·legava que hi havia gent molt més preparada que ell mateix per afrontar la situació. Deia que s'estimava més contribuir al benestar comú des de la fundació. L'única certesa però, era que tenia plena consciència que un dels papers que la Junta Gestora es veuria obligada a realitzar, seria el de gestionar els acomiadaments dels funcionaris, i el més assenyat era no tacar el seu estrenat prestigi ni crear-se enemics innecessàriament.

La tònica general en els mesos següents a la dimissió del President va ser el caos permanent. Manifestacions no autoritzades i reprimides severament, tant per l'exèrcit com pel cos d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, vagues sistemàtiques del transport públic i dels funcionaris, vagues encobertes de la Policia Local i, com a conseqüència, augment considerable de la delinqüència i del vandalisme, expulsions d'estrangers, cues als hospitals, que atendien sota

mínims, ferits al carrer, incendis provocats a establiments públics i privats...

Només el menjador popular de la Fundació Li, custodiat dia i nit per membres de la Policia Local vestits de paisà i fortament armats, que actuaven amb la contundència necessària a canvi d'un plat de menjar diari per a ells i la família, era l'únic oasi de tranquil·litat a la ciutat.

El dotze d'octubre, l'interventor municipal va declarar la insostenibilitat econòmica del municipi i *de facto* la destitució de tots els funcionaris municipals. L'anterior regidor de cultura, actuant com a alcalde accidental, es va negar a signar el decret, cosa que no va evitar que, seguint els passos dels altres polítics, hagués de fugir de la ciutat davant les amenaces d'antics treballadors i veïns.

Les coses havien arribat al límit, res podia anar pitjor. Ara, en Jordi havia d'anar a poc a poc. Els inversors de la corporació li havien promès que si era alcalde, la majoria de persones de la seva confiança tornarien a tenir feina a la nova empresa. Això sí, amb sous més baixos i contractes renovables anualment. Però com deia en Pep Mercat, amb calculada i despectiva ironia, *"l'ésser humà s'assembla més del que penses a la raça canina. Si vols que un gos et sigui fidel, agafa'n un mort de gana i dóna-li el menjar de manera restrictiva. Que es guanyi cada bocí de pa"*. Per tant encara no era el moment de promeses. Al contrari, s'havia de fer pregar quan els diversos col·laboradors i col·laboradores del restaurant, ara sense feina ni salari, li

demanaven més hores d'ocupació.

-Sabeu com estan les coses -deia en Jordi repetitivament a tothom que li demanava feina-. El restaurant no va tan bé com us penseu. El més segur és que abans del que tothom imagina haguem de tancar portes.

Deixa'm fer quatre números, com que ens coneixem miraré de donar-te unes quantes hores a la fundació. No serà una cosa definitiva però potser t'ajudarà una mica. Per a mi és complicat, pensa que hauré de treure els diners de la meva butxaca.

A la fundació, la feina dels nous treballadors era més visible que al restaurant. Ben aviat també cobrí les places necessàries al nou centre de relax "Sol Ixent", inaugurat poc després. Un total de més de vint llocs de treball a temps parcial. Però de seguida es va estendre entre la població la certesa que en Jordi Li donava feina, i un munt de gent, que fins i tot abans ni el saludava, li requeria un lloc de treball rememorant amistats familiars fictícies.

En Jordi va optar per no fer-se tan visible al menjador social, delegant a la seva germana Maria la relació envers usuaris de la fundació.

El Govern Provisional de la Generalitat, a primers de desembre, va dictar una nova llei electoral, escurçà la campanya, limità les despeses i suprimí les llistes tancades. A finals de gener se celebrarien les eleccions municipals i al febrer les del Parlament, el qual quedava reduït amb un total

de cinquanta escons.

Era el moment de tornar a reaparèixer. El Partit de l'Esperança, formació per la qual s'havia de presentar en Jordi Li, ja anava fent públics els seus candidats. Per oficialitzar el seu interès, va convocar una reunió al menjador del restaurant "Xef Li" amb diverses persones. Va buscar ciutadans ben relacionats entre diversos estaments de la ciutat i que, tanmateix, no haguessin tingut responsabilitats polítiques ni de partit en els darrers vint anys. El sergent Martí n'era un, els altres eren en "Mingu" Castells, en Berto Camara, en Moja, la Cinta Pererols, la qual, com el pare d'en Jordi, havia conservat una petita botiga de queviures que proveïa amb els fruits d'unes terres familiars, la Laia Saterra, filla d'un antic dirigent veïnal enemic acèrrim de l'alcalde anterior, en Fedi Cisa, un jove advocat i antic auxiliar administratiu d'atenció al ciutadà de l'ajuntament, i la Cisa Brunet, darrera arquitecta municipal.

En Jordi Li va començar dient.

-Com sabeu, aquestes últimes setmanes no he pogut estar gaire per la fundació. El motiu és que, veient tot els problemes en què ens ha posat aquest ajuntament, vaig decidir assistir a unes trobades organitzades per diversos empresaris, a les quals vaig ser convidat. Sembla ser que si la situació del país ja és prou dolenta, la situació del municipi encara és pitjor.

El dèficit de l'Ajuntament és enorme, calculo que trigarem

uns trenta anys a eixugar-lo. Som una ciutat dormitori, amb poques activitats econòmiques. Total, el peix que es mossega la cua. I amb l'herència rebuda costarà mans i mànigues tirar el municipi endavant. Resumint, si no hi ha ningú que faci res, tenim atur i misèria per a anys.

Per això, vaig acceptar assistir a aquestes trobades i... ara bé la part bona. He pogut aconseguir que un grup d'empreses inverteixi al municipi.

Els presents, molts sense feina ni perspectives, i d'altres amb negocis incipients, van canviar l'expressió davant la perspectiva.

-Només hi ha un petit problema -seguí en Jordi-, aquestes empreses, com totes, tenen una total desconfiança davant de la classe política actual i volen tractar amb gent honrada, que respongui. Busquen estabilitat, no confrontacions estèrils. Si això es produeix invertiran.

I... aquest és el motiu de la reunió. Ens coneixem fa anys. Amb alguns hem tingut les nostres diferències, però sempre ens hem respectat. Sou gent honrada, compromesa, tinc la ferma convicció que el proper alcalde hauria de ser algú de vosaltres.

Respirà lentament i afegí:

-Espero que d'aquesta reunió en pugui sortir el candidat que ostentarà l'alcaldia els propers cinc anys.

Un silenci sepulcral es va fer a la sala. Dos minuts durà ben bé, fins que en Martí el va trencar.

-Si em permets, Jordi, crec que el candidat hauries de ser tu. Ets una persona preparada, encara que sempre ho hagis negat, coneguda i has demostrat que saps gestionar. Personalment voto per tu.

-Jo també -afegí la Cisa Brunet-. Pots comptar amb el meu suport i assessorament, però crec que tu has de ser el candidat.

A més a més has estat tu qui ha parlat amb aquestes empreses. Si els has convençut és que els inspires confiança.

-Estic amb vosaltres, el candidat ha de ser en Jordi Li -sentencià en "Mingu Castells".

-Teniu tota la raó -digué la Cinta Pererols-, et faré campanya des de la botiga, però tu has de ser el candidat.

Els altres, per aclamació, també van mostrar el seu suport a la candidatura d'en Jordi.

-No se'n parli més -acabà en Fedi Cisa-. Tots estem d'acord que en Jordi Li sigui el nou candidat i futur alcalde.

En Fedi es girà cap a on era en Jordi:

-Crec que parlo en nom de tots els presents. Jordi, pots comptar amb el suport de totes les persones que estem

aquí. Tots t'ajudarem en la campanya i segur que aconseguirem noves adhesions. Nosaltres et podem donar el nostre compromís, que saps que el tens, però també tenim clar que has de ser tu qui has d'assumir la responsabilitat de ser el nou alcalde. No t'hi pots negar. Cal fer votacions?

La resta d'assistents es van posar a riure, donant per fet l'acceptació del candidat.

A en Jordi, tot li havia sortit com s'esperava.

-Molt bé accepto -deia entre abraçades i copets a l'esquena-. Però us necessito.

-D'acord -contestà en Fedi Cisa, exercint de secretari improvisat-. Queda convocada una nova reunió per demà passat al mateix lloc i a la mateixa hora, on discutirem l'estratègia de la campanya.

Al cap de dos dies la reunió prevista es va celebrar, així com tantes d'altres, però realment, en cap d'elles va ser necessari discutir cap estratègia per guanyar les eleccions. A l'endemà ja corria per la ciutat que en Jordi Li, advocat i economista, gran gestor i emprenedor, persona honrada i preocupada pel bé de la ciutat que l'ha vist néixer, fill i nét de comerciants, es presentava com a alcalde.

Començada la campanya, en Jordi, conscient del seu avantatge, evitava els cara a cara amb els altres partits, i es va limitar a parlar amb la gent. Allà on s'aturava, de seguida es feia un grupet de deu o quinze persones, i cada un hi deia

la seva. Ell escoltava, prenia notes i contestava.

Sempre hi havia algú que li feia preguntes malicioses, a les quals ell responia amb serenitat i un xic d'humor.

-Digui'm la veritat Jordi, què hi guanyarà essent alcalde? Ningú es fica en això sinó és per guanyar-hi alguna cosa.

-Suposo que hi guanyaré el mateix que a la fundació. Maldecaps! De tota manera amb molt de gust et cedeixo el lloc. Et faràs càrrec de la fundació quan jo sigui alcalde?

-Per què t'haig de votar a tu? Què em garanteix que no faràs com els que hi són ara?

-Fem una cosa. Posa't la mà a la butxaca i mira els diners que hi tens. Vota'm i deixa'm treballar. Si quan jo acabi el mandat en tens més, torna'm a votar. Si en tens menys, no em votis mai més. Jo faré el mateix i, si en tinc menys, tampoc em votaré.

En una ocasió s'hi va acostar un membre de l'associació de veïns. En Jordi, en veure'l, no el va deixar ni parlar.

-Senyor Mainat! Ja pixen bé els gossos a casa seva? O creu que hi ha problemes més urgents per resoldre? -va dir-li ensenyant una fotocòpia de l'acta de la darrera assemblea de l'associació davant la riota general.

En línies generals però, podríem definir la campanya com una campanya electoral tranquil·la, en què la gent preguntava i suggeria i en Jordi Li responia i apuntava. Els

missatges eren curts i esperançadors, evitant les promeses gratuïtes i fent servir tots els mitjans a l'abast. Per internet responia totes i cadascuna de les observacions rebudes a la web. De vegades estava fins a altes hores de la nit responent felicitacions, suggeriments i preguntes.

El missatge general era senzill i atractiu, basat en unes quantes idees. *"Només us prometo la meua feina. Heu vist la fundació i si ho he fet amb la fundació ho puc fer amb la ciutat. Ja heu observat que no ho farà pitjor que els que hi han ara, que no han sabut fer res més que portar-nos a la ruïna total"*.

La campanya es va acabar i es van fer les eleccions.

Més de quinze mil persones censades, un noranta cinc per cent de les quals van anar a votar. Deu mil vuit-centes vots. Deu mil vuit-centes ànimes van dipositar la seva esperança en el partit del mateix nom. Deu mil vuit-centes persones van marcar una creu al quadret on hi deia Jordi Li i Pinós - Partit de l'Esperança. Deu mil vuit-centes veus van proclamar el primer alcalde de la ciutat d'ascendència oriental. Una mobilització total, una fita mai aconseguida i que trigaria anys a ser superada.

En Jordi Li i Pinós es va proclamar, per majoria aclaparadora, primer alcalde d'un nou sistema, on els ajuntaments adquirien més competències que mai. Ajuntaments d'unes ciutats que es trobaven a la ruïna i que s'havien de tornar a construir de nou, des de baix, per si soles i sense ajut.

X

-Ja n'estic fins els collons. Veu aquest aparell? Indica que des que hem començat m'està mentint constantment.

Té dues putes opcions, o em diu la veritat i em deixa fer la meva feina o foto el camp, espero l'homologació d'aquesta cosa i "l'empapelo" de per vida per obstrucció a la justícia.

En Perot Busquets, per norma general no acostumava a perdre mai els papers, però els esdeveniments el van sobrepassar.

Feia tres dies que, des de Prefectura, havia trucat per concertar una entrevista urgent amb el senyor Xao, gerent de la Cambra de Comerç Asiàtica. En aquest temps, des de la Cambra, li havien canviat quatre vegades l'hora de visita.

Quan al final li van donar dia i hora de visita, el van fer seure tot el matí en una sala proveïda de llibres i revistes i, després de més de tres hores d'espera, sortí la secretària i li demanà que tornés a primera hora de la tarda amb el pretext que al gerent li havia sortit un tema urgent.

Tornà a esperar mitja hora més, i quan aconseguí ser rebut pel gerent, l'atengué de forma freda, gairebé sense mirar-lo als ulls, contestant de forma mecànica les preguntes de l'Intendent sense parar de mirar papers i amb constants interrupcions per diverses trucades telefòniques.

Per acabar, el nou aparell gravador traductor IP920, que havia deixat sobre la taula només començar l'entrevista,

indicava, a cada resposta que efectuava en Xao, que aquestes no s'ajustaven a la veritat.

Després del crit d'en Busquets, en Xao va aixecar els ulls de la taula i assentí amb el cap.

En Perot Busquets va tornar a preguntar:

-Coneix o ha conegut aquesta persona?

-L'he vist una sola vegada. Fa molts anys. Era al principi del meu nomenament com a gerent. La veritat és que des d'un inici no em va caure gens bé.

-Expliqui-m'ho.

-Com ja li he dit, era al principi de ser gerent, potser portava una o dues setmanes. En aquells moments m'estava posant al dia, per tant vaig donar ordres estrictes de no ser molestat.

De cop i volta m'apareix aquest personatge al despatx, amb una factura de deu mil euros. Al principi se'm va quedar mirant i em va preguntar si era el nou gerent. Quan li vaig contestar, em va exigir el pagament de la factura.

Jo no en tenia constància, d'aquest proveïdor, i em vaig negar a abonar-la-hi. Aleshores es va posar fet una fera, em va tractar d'incompetent i va marxar donant un cop de porta.

-El va tornar a veure?

-No l'he vist mai més. Però al cap de cinc minuts de marxar, va entrar al meu despatx el president i em va demanar que obrís la caixa forta. Va agafar deu mil euros i va sortir.

-I no li va preguntar al president per què eren? Al cap i a la fi vostè com a gerent era el responsable de les finances.

-En aquell moment no. Era jove, acabava d'assumir el càrrec i tot plegat em va deixar desconcertat. Al cap d'uns mesos li vaig treure el tema.

El President em va dir que tot era legal, que no passava res. Em va explicar que era una empresa que volia cobrar al comptat, que ens havia ajudat molt i que era la millor del sector.

Li vaig preguntar a què es dedicava aquesta empresa i em va contestar que a assumptes de regularització d'estrangers, que havia ajudat a molts agremiats.

-Quan l'antic gerent li va fer el traspàs de poders, no li va parlar d'aquesta empresa?

-Mai. I això em va estranyar. El president em va tornar a insistir que no patís, que a l'antic gerent se li hauria passat per alt. Em va dir que era una empresa coneguda, que fins i tot treballava per a la Generalitat.

-Una altra cosa senyor Xao. Abans m'ha comentat que havia donat ordres de no ser molestat. Quina explicació li

va donar la seva secretària per deixar-lo passar?

-Em va dir que l'antic gerent li havia ordenat que cada cop que vingués aquest senyor el fes passar. "El capità" crec que l'anomenava.

-A partir d'aquell moment, no en va saber res més?

-De manera directa no. De manera indirecta, vaig rebre l'ordre de fer una transferència quinzenal a l'empresa d'aquest senyor per import de vuit mil euros en concepte d'assessorament a la presidència.

-Fins quan?

-Al cap de vuit mesos el president em va dir que deixés de fer-ho, que ja no treballava per a nosaltres.

-No li va preguntar per què?

-No. La veritat és que quan m'ho va dir em vaig alegrar. Només havia vist a aquest tipus una sola vegada però la veritat, com ja li he dit, no em queia gens bé.

-Em podria facilitar les factures i transferències d'aquesta empresa?

-Ara truco a la secretària que li'n faci còpies.

-Per últim, em podria facilitar les adreces de l'antic gerent i l'antic president?

-Ho sento tots dos són morts.

-La secretària és la mateixa?

-No, aquella es va jubilar al mateix temps que l'antic president, tenien la mateixa edat, més o menys. Vaig sentir que també havia mort.

Només sortir, la noia que s'ocupava del control d'entrada va comunicar-li a en Busquets que havia rebut l'ordre de buscar totes les factures i pagaments a l'empresa "Gestió Administrativa Maross SLU". Segurament li portaria tota la tarda, però així que ho tingués li passaria per correu electrònic.

En Busquets, ja més pausat, va agrair la deferència i marxà cap a Prefectura.

Al seu despatx, l'intendent repassava l'ultima entrevista i intentava extreure'n conclusions.

L'ordre de l'antic president al Xao, d'ingressar una quantia periòdica, podria correspondre més a un xantatge que no pas a una relació mercantil. Les respostes del gerent apuntaven en aquesta direcció. Si fos així es podria establir un mòbil. Però per què podia fer xantatge en Rossi a la Cambra?

Potser les factures li donarien alguna pista.

Per fer temps va tornar a repassar les cerques a la xarxa. A la recerca general va poder recuperar unes quantes fotografies penjades a internet on apareixia en Marco Rossi. Eren fotografies molt antigues d'una plana d'antics militars. En Rossi sortia vestit de mariner juntament amb altres membres de l'exèrcit. En una altra, penjada d'un bloc

d'extreballadors de l'empresa naviliera "Cuzco", empresa xinesa dedicada al transport de mercaderies, sortia en Rossi en companyia de dos companys més menjant sardines. Fotografies una mica més recents mostraven en Marco Rossi impecablement vestit de blanc en altres vaixells.

-Vet aquí el sobrenom de "El Capità" -va pensar en Busquets.

Va guardar tots els blogs i planes web on sortia la fotografia d'en Rossi per analitzar-los més endavant.

En aquell moment rebia el correu de la Cambra de Comerç Asiàtica. Més de cinc-centes factures de l'empresa "Assessoria Maross SLU", i uns cent ingressos bancaris. El fet que no corresponguessin les factures amb els ingressos no li va resultar estrany, doncs el gerent Xao li havia dit que era habitual que en Marco Rossi cobrés al comptat.

El concepte facturat podria aclarir-li quines eren les tasques que efectuava en Rossi. Un altre fracàs, a totes i cadascuna de les factures hi figurava exactament el mateix concepte "*Assessorament i gestions diverses en matèria d'estrangeria*".

Repassant els documents observà que els darrers ingressos no casaven amb cap de les factures. Concretament uns ingressos quinzenals per valor de vuit mil euros. Eren probablement els ingressos que el president de la cambra li havia ordenat de realitzar a en Xao. Podia ser la prova del presumpte xantatge.

Hi havia però, una cosa que no concordava. Segons l'informe forense, en Marco Rossi hauria mort temps abans de realitzar el darrer ingrés. Possiblement mesos després de parlar amb en Xao.

Si realment el mòbil de l'assassinat havia estat el xantatge i aquest hagués estat ordenat o executat per membres de la cambra, per què seguir ingressant l'import d'aquest, un cop mort? I si havia estat en Xao? Ell mateix va dir que no li queia bé. Potser veia perillar el seu nou càrrec?

Hi havia massa fils sense lligar i, com cada cop que es capficava en el cas, s'havia fet tard.

-Demà amb el cap fresc m'ho tornaré a mirar -pensà en Busquets.

A l'endemà, en Busquets estava més animat. Havia dormit prou bé i al matí, ell i l'Eva havien fet l'amor.

Al contrari que el dia abans, ara pensava que la resolució del cas era a prop. Havia treballat molt i disposava de molta documentació, només calia relacionar-la i es resoldria per si sol.

Per tant, en arribar al despatx, va disposar sobre la taula tot el material recollit. Els informes forenses, les entrevistes amb la Khadija. l'Abrancato, la Ferroso, en Xao, l'Ernest

Simó i en Guifré Abella, el llistat facilitat per l'Ivan Hermilla, el material informàtic i els documents extrets del Registre Mercantil i de l'Agència de Tributs.

Mentre s'anava mirant tota la documentació, agafà l'ordinador amb la finalitat de resumir en una llista tots aquells fets, fruits de la investigació, que podia donar per provats. Així doncs va començar a escriure:

1. El nom de la víctima era Marco Rossi, italià. Havia nascut o viscut a Liorne. La seva professió era la de marí. Té una filla natural no reconeguda. Possiblement havia treballat d'oficial en diversos vaixells i havia estat membre de l'exèrcit.

2. Era titular i únic accionista d'una empresa d'assessorament, essent aquesta l'última feina coneguda. La principal activitat de l'empresa era la gestió i assessorament en matèria d'estrangeria.

Es tractava d'una empresa rendible i amb perspectives de futur, segons els comptes anuals.

En Marco Rossi tenia una molt bona capacitat econòmica, segons es desprèn dels saldos dels comptes bancaris i del fet que tingués en propietat un veler de luxe.

3. La víctima no té antecedents penals i, curiosament, no consta de manera completa en cap registre on es pugui comprovar la identitat (possibilitat que algú l'hagués suprimit).

4. *El fet que ningú no hagi reclamat ni el cadàver ni els saldos existents als comptes bancaris ens indica que no té família coneguda i que possiblement treballés sol. No consta cap treballador més a l'empresa. Ho sabia/en l'/els assassí/ns?*

5. *Es desconeix el motiu de la visita d'en Marco Rossi a la ciutat (on va ser assassinat). No consta que cap dels seus clients tingués residència aquí.*

6. Hi ha documents que ens indiquen que, a través de l'"Assessoria Maross", va treballar per a persones i institucions reconegudes. Malgrat això, després de la seva mort, no es coneix cap mena de reclamació sobre tasques no realitzades ni possibles contactes.

7. *De les dades bancàries es dedueixen ingressos d'importos similars, de quantitats elevades i efectuats de manera periòdica (possible xantatge).*

8. *Com a mínim la Cambra de Comerç Asiàtica va seguir efectuant ingressos al compte d'en Marco Rossi després de la seva mort. També després de la seva mort s'han seguit efectuant diversos càrrecs, com ara el lloguer del pis, les despeses del vaixell...*

Aquest darrer punt era el que més el feia pensar.

Com era possible que ningú l'hagués trobat a faltar? Evidentment semblava que era un home poc sociable i que treballava sol, però com es podia explicar que "els clients" li seguissin pagant sense tenir notícies d'ell?

Si realment era un xantatge, de quina informació disposava que no calia ni donar senyals de vida per cobrar el seu silenci?

Tornà a mirar-se la llista de l'Ivan Hermilla. Quants dels presumptes clients haurien estat pagant a en Marco Rossi després de mort?

Per saber-ho calia tornar a trucar a l'Ivan. L'Ivan Hermilla, com era de preveure, va posar-se a la defensiva.

-Pere, no fotis, al final em despatxaran!

Però, tal i com en Perot Busquets esperava al final va accedir.

-D'acord! Digues-me els noms. Ho apunto... Osvaldo Fernández, Walter Gutiérrez, Games Line Scocer, Club Esportiu del Nord... T'ho passo per correu!

-El més ràpid possible, si us plau, és urgent.

Va passar poca estona fins que va rebre el correu de l'Hermilla, un correu senzill i preocupant alhora "*Tots els que m'has dit han efectuat ingressos al compte que tu i jo sabem, després de la data indicada*". Traduït: totes, absolutament totes les possibles víctimes d'en Marco Rossi havien seguit pagant les seves contribucions després que aquell morís.

Malgrat tot, en Busquets confiava en el seu instint. Alguna cosa li deia que la teoria del xantatge era la correcta i sabia que tenia la solució al davant.

Es va tornar a mirar les proves, una per una començant per la primera, potser la més important, l'entrevista amb l'única testimoni, la Khadija. S'havia encaparrat tant en què l'assassinat no podia ser obra de les bandes que, fins al moment, no se li havia acudit tornar a escoltar-la.

Mentre la seva veu i la de la Khadija sonaven a l'ordinador, l'intendent, se l'escoltava des d'una altra òptica, diferent de la primera vegada.

Pregunta. Recorda alguna cosa més del cotxe?

Resposta. Duia dues banderes.

Pregunta. Al davant o al darrera?.

Resposta. Al darrera segur. La part del davant no la vaig veure.

Pregunta. Em podia descriure les banderes?

Resposta. No les vaig veure bé. Era molt fosc.

En aquell moment va parar el reproductor. Tenia un pressentiment. Respirà i pitjà de nou el "play".

Pregunta. Alguna cosa més?

Resposta. En recollir la pilota vaig veure com dues lletres. Dues "W".

Pregunta. Les podria escriure si us plau?

A la pantalla apareixia: 99

El pressentiment adquiria forma. A més a més hi havia un client de "l'Assessoria Maross" que no havia investigat, un únic client del qual no va veure motius per demanar cap referència i que, inspeccionant la documentació, apareixia regularment. Tot quadrava.

Arribat a aquest punt en Perot va trucar a en Youssef El Badaoui responsable de seguretat del barri àrab. Havia de confirmar-ho.

-Bon dia Youssef. Només el trucava per aclarir un dubte, estic segur que vostè me'l podrà resoldre.

-Vostè dirà.

-A l'escola del barri, a quina edat entren els nens?

-L'edat obligatòria és a partir dels sis anys, però la majoria hi entren abans. A partir dels dos anys, normalment, ja acostumen a venir.

-I, em podria especificar si disposen d'un pla d'estudis especial ?

-Bé, és clar, es tracta d'una escola islàmica. Quan els nens compleixen sis anys estudien les matèries obligatòries, com tothom: matemàtiques, socials, educació física. L'única diferència és que hi ha dues hores de religió i dues més de llengua àrab.

-I els que hi van abans dels cinc anys?

-Doncs, com que no han d'estudiar matèries obligatòries, se'ls inicia a la llengua àrab. Així després tenen més facilitats per estudiar l'Alcorà.

-És a dir, per entendre'ns, dels dos al cinc anys només estudien àrab. És a partir dels sis anys que comencen amb les matemàtiques, català, socials etc.

-Si, així és. Hi ha cap problema?

-Cap ni un, era curiositat. Només un petit favor: sé que vaig prometre no tornar a molestar la Khadija, però si li lliuro una fotografia d'un cotxe, li podria mostrar vostè mateix? M'agradaria saber si el recorda com a l'automòbil que va veure quan van cometre l'assassinat.

-Ho faré.

En Busquets s'havia saltat tots els protocols i no era la primera vegada. També se'ls va saltar amb la Sra. Ferroso, interrogant-la sense assistència de la policia amb competència territorial i amb absència del gravador traductor que hauria servit com a prova fefaent. I amb la llista de l'Hermilla, obtinguda il·legalment, amb els documents d'hisenda i amb tantes altres coses. Però ja feia dies que l'únic que l'interessava a en Busquets era trobar la veritat i, si es confirmava allò que pensava, hi estava molt a prop.

Va mirar totes les hemeroteques on-line. Hi havia d'haver un lloc on podia aparèixer allò que buscava. En una de les planes d'un diari de l'època hi havia una fotografia prou clara

per ser impresa.

Pujà al cotxe patrulla i es dirigí cap el barri àrab, entrà i buscà en Youssef, el qual va anar amb la fotografia impresa a casa la Khadija.

Al cap de pocs minuts va sortir.

-Diu la Khadija que aquest és el cotxe. N'està segura.

En Busquets ja tenia clar quin era el cotxe de l'assassí i, el més important, el seu conductor i presumpte homicida.

No s'hagués pensat mai que era tan a prop, que sempre l'havia tingut davant dels nassos.

Faltava però, el mòbil. Estava convençut que es tractava d'un xantatge a gran escala, però en relació a què?

Alguna cosa haurien de tenir en comú tots aquells que regularment ingressaven diners als comptes de l'empresa "Assessoria Maross SLU" sense que, aparentment, hi constés una contraprestació de serveis evident.

A la llista de l'Hermilla hi havia un parell de persones físiques, potser era convenient començar per aquestes, l'Oswaldo Fernández i en Walter Gutiérrez.

L'Oswaldo i en Walter tenien edats similars, es portaven cinc anys, tots dos eren empresaris, l'un del sector de la metal·lúrgia i l'altre del sector vitivinícola. Els dos nascuts a Amèrica del Sud, el primer al Perú i el segon a l'Argentina, malgrat que tenien reconeguda la ciutadania europea, i tots dos distingits per la Generalitat.

Pel que figurava a les hemeroteques, eren amics, no freqüentaven gaire els esdeveniments socials de Barcelona, però col·laboraven amb multitud d'entitats i associacions. Massa coincidències que, per altra banda, no portaven enlloc.

En Busquets va donar un pas més, contrastaria les dades amb els altres documents a què tenia accés. Les dades del registre mercantil li havien donat, fins a la data, resultats positius, així doncs va buscar aquests noms entre els documents registrats.

Com s'esperava, figuraven en un munt d'empreses com a accionistes, tant majoritaris com no. Als documents oficials però, i a diferència de les referències biogràfiques i articles consultats, hi constaven com a naturals de la Unió Europea.

El Registre Civil va aportar la solució. El lloc de naixement s'havia modificat posteriorment. Tant en Walter com l'Oswaldo adquirien la ciutadania europea d'acord amb un document signat per un tal Capità Franco Rossi, on els acreditava nats a bord d'un vaixell amb bandera Maltesa.

Qui seria aquest capità que tenia el mateix cognom que el personatge misteriós trobat mort anys enrere?

La xarxa desxifrà el misteri. Franco Rossi, capità de diversos vaixells d'una companyia italiana de creuers de luxe, que operava a principis de segle, jubilat a l'any 2010 i possiblement familiar d'en Marco, també mariner, que, com a màxima autoritat naval i d'acord amb les normatives

vigents, tenia la potestat de certificar els naixements produïts al vaixell que comandava.

Per tal d'adquirir consistència legal, amb posterioritat, les autoritats del país on estava matriculada la nau, havien de validar la certificació.

Molta gent d'origen extracomunitari hauria pagat fortunes per disposar d'una partida de naixement d'un país de la Unió Europea, doncs, amb la unificació de les diverses nacionalitats anteriors per constituir el nou estat jurídic de ciutadà europeu es va fonamentar en primera instància amb "*ius soli*", essent requisit indispensable per obtenir la ciutadania europea el fet d'haver nascut en qualsevol dels estats integrants. En la majoria dels casos però, l'adquisició plena dels drets civils europeus s'aconseguia en la segona generació per l'aplicació del "*ius sanguinis*". Per tant, també era la millor herència que es podia deixar com a llegat als descendents.

Els documents semblaven legals i havien estat diligenciats per les autoritats de l'illa de Malta. Així mateix estaven acceptats pel Registre Civil. Per tant si, com sospitava en Busquets, es tractava d'un frau a gran escala, en aquest estarien implicats personatges d'alt nivell.

De tota manera, fins al moment però, no hi havia cap correspondència palpable entre aquest fet i el crim investigat, a excepció que en Marco Rossi hagués tingut coneixement directe de tots els casos i els hagués utilitzat

per treure partit del seu silenci.

Saber qui més es podia trobar en la mateixa situació era senzill. En Busquets va demanar a la màquina una relació de tots els residents a Catalunya nascuts a la república de Malta. La llista detallava durant un període de vint anys més de dues-centes persones, unes cent cinquanta de les quals nascudes legalment a bord d'un creuer.

-Mare de Déu! -pensà l'intendent Busquets- Més que un creuer devia semblar un paridor!

La tesi d'en Busquets es confirmava i encara amb més motiu quan va analitzar els noms que hi apareixien. Antics membres de la Junta de la Cambra de Comerç Asiàtiques, exfutbolistes, atletes i lluitadors de renom, cognoms coneguts en el món empresarial, social i artístic i, l'últim, el possible causant de la mort d'en Marco Rossi.

Arribat en aquest extrem, l'intendent Busquets es va afluixar la corbata tot discordant-se el primer botó de la camisa i respirà a fons. Havia resolt el cas però no se sentia bé, al contrari, estava confós. L'atribolava tant el fet d'haver arribat a una conclusió sense seguir els procediments establerts i, per tant, sense proves feaents en què basar-se, com el fet de confirmar la identitat de l'assassí.

Havia de parlar amb algú, quan de sobte recordà que la Mar li havia donat el telèfon del seu antic cap i mentor, en Martí. Ell seria de les poques persones que l'entendria.

El senyal del telèfon començava a sonar. Al cap de poc per la

pantalla apareixia el rostre de l'antic intendent. Estava igual que quan es va jubilar, potser amb el cabell una mica més blanc i les galtes lleugerament enrojolades. "Fa bona cara", va pensar.

-Que tal company! Has trigat a trucar-me.

A en Busquets li semblà inútil començar la conversa amb convencionalismes i va anar al gra:

-Em cal el teu consell. Tinc un problema.

-Un problema tècnic o de consciència?

-Podríem dir que ambdós.

Els molsuts llavis d'en Martí es van eixamplar amb una sonora rialla.

-Veig que has resolt el cas!

En Perot va trigar uns segons a reaccionar i quan ho va fer va gosar a preguntar.

-I tu... Què en saps del cas?

-Suposo que el mateix que tu. Recorda que jo també el vaig investigar.

-Però em sembla que al final tots dos hem arribat a conclusions ben diferents. Tu vas concloure que havia estat cosa de les bandes, jo en canvi...

En Martí el va tallar:

-Jo, en canvi..., segurament vaig arribar a la mateixa

conclusió, però la meua mare em va ensenyar que mossegar la mà que et dóna el menjar sempre resulta contraproductiu.

De tota manera, tenia el presentiment que tu també ho descobriries. Au, va, digues-me com ho has fet!

En el moment de pitjar el número d'en Martí, la ment d'en Perot contemplava un escenari totalment diferent a aquell que s'estava produint. S'havia imaginat a ell mateix explicant a poc a poc tots els seus descobriments davant la sorpresa i incredulitat de l'interlocutor. En Martí meditaria i li oferiria el seu consell. Després li exposaria el seu malestar per no haver seguit el procediment, a la qual cosa en Martí el reprendria amigablement i li oferiria una solució tècnica derivada dels molts anys d'experiència a la professió. O, si més no, alguna cosa que s'hi assemblés.

Però la veritat és que de les possibles variacions que es podien contemplar en el guió previ de l'intendent Busquets no n'hi havia cap que pogués tenir la més mínima similitud a la resposta del seu antic cap.

Ara desconfiava d'en Martí. No tenia clar en quin bàndol jugava. La primera intenció fou penjar el telèfon, però la curiositat va poder més. Volia esbrinar a on el portava tot allò.

-Vols saber-ho? No ha estat senzill encara que sempre ho he tingut davant dels nassos, m'ha costat veure-ho.

La clau estava en la testimoni. El problema he estat jo

mateix. En el primer moment que la vaig entrevistar estava condicionat pel teu informe i com que els trets generals podrien apuntar a què l'assassinat l'hagués comés una banda, em vaig encaparrar en aquest sentit. En el moment de desterrar aquesta hipòtesi la veritat se'm va aparèixer sola.

La testimoni declarà que va recollir una pilota darrera el cotxe i que en aquell moment va veure unes lletres de l'alfabet àrab. Per a l'alçada d'una nena de cinc anys, el seu camp visual en ajupir-se, només pot distingir una cosa darrera un cotxe: una matrícula. Però, com sabem, no existeixen matrícules amb caràcters àrabs. A la majoria de plaques hi consten un conglomerat de lletres de caràcter llatí i números. Existia la possibilitat que una nena de cinc anys, que fins al moment només havia rebut classes de llengua àrab, hagués confós dos números iguals amb dues lletres d'aquest alfabet. I si era així, només calia buscar l'automòbil que portés aquests números, dos nous, a la matrícula.

-En un vehicle oficial -digué en Martí, segur de la seva resposta.

-Exactament, en un vehicle oficial. Només els vehicles dels alts càrrecs del país duen banderes ben visibles.

A més a més, la descripció coincideix amb la imatge que dóna la testimoni: vehicle tipus berlina, fosc... I com que a cada personatge públic se li assigna un cotxe, has

pogut esbrinar l'usuari del cotxe.

Molt bé! Amic Busquets, molt bé! Et felicito. La veritat és que jo vaig arribar a la mateixa conclusió per altres vies. Em va costar un viatge a Roma i molta pasta en confidents!

-I per què no vas dir res a ningú?

-En assignar-me el requeriment em van donar una setmana per resoldre'l. L'empresa considerava que seria una pèrdua de diners dedicar-hi més temps i, com tu, hi vaig anar condicionat per les presses i pels anteriors informes.

Però sempre vaig tenir el pressentiment que aquell cas no estava tancat. I em vaig dedicar a investigar-lo en hores lliures.

En esbrinar la veritat, em va passar això que et passa a tu ara mateix. Calia fer-ho públic i possiblement perdre la feina? O era millor deixar-ho com estava? Sospesant els pros i contres vaig optar per la segona opció. No n'estic pas orgullós però, vist amb perspectiva, crec que vaig seguir el camí correcte. Ells ho tenen tot, coneixen els membres del Consell d'Administració de les empreses de policia, són accionistes de les empreses que gestionen els jutjats, i, fins i tot, de les presons. No hagués passat res. Actuant com he actuat m'he pogut jubilar d'intendent amb un bon pla de pensions.

En aquest temps només m'ha preocupat una cosa, poc

probable però factible, i és que si el cas hagués arribat a mans de l'Europol i, a més a més, aquesta hagués descobert allò que jo vaig esbrinar en el seu dia, em podrien haver acusat de desídia i perdre la pensió. Ara però, això no pot passar!

Aquesta darrera frase, pronunciada amb una seguretat impròpia d'en Martí, només volia dir una cosa: era el propi Martí qui havia propiciat la darrera investigació.

La llei decretava que la darrera persona en instar un requeriment de nova investigació, fos l'única amb legitimitat activa per tornar-lo a presentar davant la policia pública europea, per tant, no hi havia ningú que, ara per ara, tingués capacitat jurídica per tornar a obrir el cas.

-Així, doncs, has estat tu qui ha presentat el requeriment?

-Sí, he estat jo.

-I els altres dos?

-No, no fotis! Els altres dos no vaig ser pas jo.

-I qui va ser? És l'únic cas, d'aquells temps, en què hem rebut requeriments. Hi ha una altra persona que sap o intueix la veritat.

-En el seu dia també ho vaig pensar i vaig saber que es tractava d'un tal Hernández que, últimament, també vivia al sud de França. No sé quins motius tenia però sé que es va arruïnar un parell de vegades i al final va acabar

suïcidant-se. A mi em preocupava que aquesta obsessió de l'Hernández l'hagués pogut traspasar a una altra persona, per això vaig optar per tirar endavant el requeriment.

-Però si jo explico la veritat, també et pot afectar.

-Sé que faràs el correcte. T'ha costat molt arribar fins on ets i ets intel·ligent. M'has demostrat que ets un excel·lent policia i pots arribar on vulguis. Confio plenament en tu.

Després d'aquestes paraules en Martí va penjar. Se'l veia tranquil i aquesta tranquil·litat exasperava en Busquets, que sense penjar el telèfon va trucar en Pep Mercat. La investigació havia acabat i calia donar explicacions. En Pep no va agafar el mòbil, com passava moltes vegades quan tenia feina i no volia ser molestat.

L'intendent Busquets va omplir l'informe i el va remetre a en Pep en un correu electrònic: *“Adjunto l'informe de la investigació ja finalitzada. És necessari però, que parlem urgentment. Demà a les onze passaré pel despatx. Si us plau confirmeu-me l'hora”*.

Quan en Perot Busquets va entrar al despatx d'en Mercat, aquest ja estava mirant l'informe definitiu.

-Molt bé! Busquets, cas tancat. L'he estat fullejant i el trobo procedimentalment perfecte. Veig que has arribat a les mateixes conclusions que en Martí.

-Oficialment? Sí -va dir en Busquets responent secament.

-I extraoficialment?

-Bé, podríem dir que he descobert la veritat, però no cal que li expliqui, oi?

-M'interessa?

-Segurament, però crec que vostè la sap tan bé com jo.

En sentir aquesta última frase, en Pep es va violentar lleugerament.

-Què vols dir?

En Busquets no s'immutà i va repetir:

-Que crec que vostè sap tan bé com jo què va passar. Però com pot comprendre, no he vingut aquí per explicar-li aspectes que ja coneix perfectament, seria una pèrdua de temps i tots dos en tenim poc.

He vingut a comunicar-li que pot donar el cas per totalment tancat. Puc assegurar-li que, aquest cas, mai arribarà a l'Europol. Oficialment serà sempre un cas sense resoldre producte d'un temps d'extrema violència. Vostè pot estar totalment tranquil i jo també.

Per la rotunditat amb què s'expressava en Busquets, en Pep va entendre que era tan inútil intentar desmentir les paraules acusadores del policia com interessar-se per la manera com havia aconseguit la informació.

-Ets un bon professional. Sempre he confiat en tu i ho

segueixo fent. Informaré personalment, tant a l'alcalde, com al Consell d'Administració de la Mutual.

-Li agraeixo. Una última cosa: he vingut personalment per demanar-li un petit favor. Tinc uns petits estalvis que m'agradaria invertir a la Mutual. La meva il·lusió sempre ha estat poder formar part del Consell d'Administració de l'Empresa, crec que el meu punt de vista exposat al màxim òrgan de gestió podria aportar moltes coses. Amb aquests estalvis i, aconseguint uns cinquanta mil euros de finançament, podria adquirir un paquet d'accions prou gran per tal de ser elegible al Consell.

-Jo també ho crec. Miraré que hi puc fer.

-Estic totalment segur que hi farà tots els possibles.

-Pots comptar-hi.

Quan en Perot Busquets va sortir del despatx, en Pep Mercat obrí la caixa forta que era darrere del seu seient.

-Potser ja va essent hora de separar-nos -digué mirant la vella Smith&Wesson M&P9.

XI

En Jordi Li mirava cap a l'horitzó, on un munt d'aereogeneradors sorgien de dins del mar fent l'efecte d'una antiga paradeta de fira plena de molinets de vent.

Les darreres tecnologies havien fet rendible la generació d'energia eòlica i la corporació havia apostat per la ciutat per fer una de les majors inversions que es recorden en producció d'electricitat.

A poc a poc, caminant per la platja, en Busquets s'acostava cap a l'alcalde, el qual, sense apartar la vista dels enormes molins, va preguntar-li:

-Com ha anat el Consell?

-Perfecte, tal i com esperàvem. Ho han aprovat tot.

-Molt bé. I la població, què hi diu?

-Els pescadors estaven una mica inquiets. Alguns deien que el moviment al fons marí mataria els peixos. Altres, que el corrent d'alta tensió que circularia pel fons del mar els foragitaria. En Rubén Hussein però, els ha ofert una participació a la nova piscifactoria. Això i el respecte que encara tenen els pescadors pel pare d'en Rubén, en "Moja", els ha fet recapacitar.

Hem detectat que algun veí també ha mostrat la seva disconformitat en públic. Alguns deien que la nova central taparia les vistes a mar i d'altres reclamaven la platja per

a ús públic. A aquests últims se'ls ha afegit un grup de joves que havien parlat, fins i tot, de fer una manifestació. Al final els hem dissuadit amb els procediments habituals.

-I els del Barri Àrab?

-Aquests no han protestat. S'ha executat l'ordre d'expropiació sense problemes. Al cap i a la fi, l'únic factor que unia al barri, la religió, s'ha esvaït amb el temps i tothom ha vist amb bons ulls el trasllat a un nou habitatge, lluny d'un barri, que a poc a poc, s'havia anat deteriorant.

-Molt bé, seguïu vigilant de prop a tothom i informa'm de qualsevol moviment. No voldria veure incidents a la meua última legislatura.

L'alcalde es va girar cap a on encara es distingia l'estructura de l'antic barri àrab.

-Veus allà? La Corporació s'ha compromès a fer una nova escola. Hi aportarà quatre professors i es farà càrrec del cent per cent de les despeses. Entre el torn de matí i tarda podrà atendre uns cinc-cents nens, fins als deu anys. Al vespre s'impartiran classes de lectura i escriptura per als adults. Ara que la cosa està calmada, podem donar la notícia; sempre es bo finalitzar la meua carrera com a alcalde essent l'única ciutat del Principat on tota la població té l'oportunitat de ser alfabetitzada.

En Busquets mirà cap al cel fent un profund sospir.

-Potser nosaltres vàrem ser dels últims fills de casa treballadora en accedir a la universitat.

-Segurament. Per desgràcia però, va quedar demostrat que les cobertures universals a càrrec dels pressupostos públics eren insostenibles. Tots els règims que han pretès una extrema igualtat han fracassat i, el pitjor, han deixat els països sotmesos a llargues crisis. No pots obligar a aquell que guanya diners a què en cedeixi una part a favor de qui mai ha sabut guanyar-se la vida. Si els obligues crees una classe ociosa que en res contribueix al país.

- Tal i com anat tot plegat, t'hauré de donar la raó.

-La tinc. Com deia un polític de principis del segle passat, segurament ara no tenim el sistema perfecte però possiblement és el menys dolent de qualsevol sistema conegut.

L'antic policia va voler canviar de tema:

-Com està la meva germana?

-És a casa. A aquesta hora li agrada arreglar el jardí.

-I el meu nebot?

-En Jordi tornarà aviat. Ahir el vaig trucar a la Universitat de Colúmbia, és època d'exàmens i si aprova ja haurà finalitzat el màster i el tindrem amb nosaltres.

-Potser el noi serà el teu successor.

-Ca! Ell apunta més amunt! Quan vingui ja té una feina emparaulada a la Generalitat de Catalunya. En Pep Mercat l'ha recomanat directament. Potser el germà petit, en Josep, segueixi els meus passos. Ara per ara diu que vol ser cuiner, com l'avi, però tant sa mare com jo mateix li estem traient del cap. L'any vinent ja començarà polítiques a Barcelona.

-I parlant d'en Mercat. Com està?

-Molt bé! Ara, que ja està retirat, exerceix d'advocat a temps parcial en el bufet familiar. Quan va tornar de Brussel·les, vam reemprendre la tradició de dinar junts un cop al mes. Espero que quan em jubili ens veurem més sovint.

-Dóna-li records a tothom!

-Seran donats de part teva.

En Busquets va marxar cap a casa seva, on l'esperava l'Eva, la seva companya. Tot estava en ordre i es podia prendre la resta del dia lliure. Aviat també es retiraria; ell era una mica més jove que l'alcalde, el seu cunyat, que ja n'havia fet vuitanta.

Caminant per la platja, sota el sol de primavera, repassava allò que havia estat la seva vida fins a arribar a ser el president del Consell d'Administració de la Mutual Policial de Catalunya. Hi havia hagut moments bons i dolents, però en general li havia anat força bé. Possiblement l'alcalde tingués tota la raó quan parafrasejava en Winston Churchill "No

vivim en un sistema perfecte però és el menys dolent de tots els coneguts”.

Agraïments:

Gràcies a la Susanna, la Glòria, l'Anna, la Núria, la Paloma, la Montse, la Mercè, la Joana, en Llorenç T., en Toni, en Cesc i en Luismi per llegir el mecanoscrit i per les seves observacions.

A en Santi per compartir amb mi els seus coneixements informàtics.

A la Xaro Mariscal, directora de l'acadèmia Da Vinci, pels seus consells lingüístics i per la correcció final.

A en Luis Miguel Mateo que, en aquests moments, està traduint la novel·la al castellà.

Un agraïment especial a la Dolça, la meva dona, per la seva paciència, ajut i col·laboració en la redacció, per ser la meva primera crítica i pel seu suport per tal que aquesta novel·la hagi pogut sortir publicada.

